JEAN URE
O *simfonie pentru tine*

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
ILEANA DINU
ALCRIS

Capitolul 1

— Nu cred, zise Virginia cu vocea ei gravă, că trebuie să faci asta.

— Ce să fac, Virginia? o întrebă Jamie cu inocenţă.

— Ceea ce crezi că faci acum, răspunse ea.

După ce-l adusese atât de departe, Virginia îi îndepărtă mâna aşezată pe piciorul ei şi începu cu gesturi controlate să-şi încheie nasturii bluzei transparente. Jamie cedă pe moment, îndepărtându-şi o şuviţă căzută în ochi. Se sprijini într-un cot şi continuă s-o privească.

— De ce nu? întrebă el într-un târziu. Virginia ezită.

— Pentru că nu trebuie; asta este!

— Prostii! replică Jamie.

O trase alături de el în pat, cu toate protestele ei, şi după ce ea opuse rezistenţă mai mult de formă, se prăbuşi alături de el, chicotind.

— N-ar trebui să mă aflu aici cu tine, repetă Virginia. Ar trebui să fiu acasă, pentru că mâine mă voi trezi foarte devreme… chiar că ar trebui să mă duc acasă… ar trebui…

După câteva secunde sună telefonul, aflat în camera de zi. Virginia îşi înfipse unghiile în spatele lui Jamie şi el o simţi încordându-se de parcă telefonul ar fi fost o prezenţă fizică deranjantă, care o inhiba. Rămase tăcut câteva secunde, aşteptând să răspundă Neil sau Rose; pentru asta, trebuia ca unul din ei să se dea jos din pat, lucru pe care nu-l făcură. Neil nu auzea cu o ureche şi specula acest defect; Rose era un suflet bun, dar şi cea mai leneşă femeie de pe planetă. Telefonul continua să sune.

— Cât naiba e ceasul?

Jamie orbecăi după ochelarii aflaţi pe marginea mesei şi după ce-i găsi se uită cu ei la ceasul de voiaj aflat într-o casetă albastră.

— Este unsprezece, constată Virginia. Nu te mai obosi să răspunzi.

Cu câteva secunde în urmă, spunea că vrea să se ducă acasă; acum încerca să-i ia ochelarii de pe nas, să-l tragă în pat alături de ea, geloasă că o părăsea, fie şi pentru câteva minute, ca să răspundă la telefon. Jamie zâmbi şi cu toate astea, coborî din pat să răspundă.

— Trebuie să văd cine este; dacă insistă atât, este ceva important.

— Ei bine, dacă trebuie, trebuie, o să înţeleg. Virginia se rezemă de tăblia patului, aranjându-şi părul, apoi începu să-şi strângă hainele. Jamie îi făcu semn cu ochiul.

— Rămâi aici, nu lipsesc mult.

Virginia ridică indiferentă din umeri. Nu voia să-l lase să înţeleagă că-i păsa de dorinţa lui de a răspunde la telefon. Putea chiar să plece acasă.

Jamie trecu din holul întunecat în camera de zi, unde se afla telefonul. La uşa lui Neil era becul aprins şi în treacăt lovi cu pumnul pentru a verifica dacă cei doi dormeau. Nu auzi decât un „pleacă, lasă-mă să dorm!”

Telefonul continua să sune, dar Neil şi Rose nici nu se gândeau să răspundă.

Uneori, lui Jamie i se părea că acest telefon se răzbuna pe el, sunând în cele mai intime şi desigur, plăcute momente ale vieţii sale, dar întrucât avea destule astfel de momente, nu era foarte supărat că unele din ele îi erau tulburate.

Aprinse repede lumina în camera de zi şi întinse mâna spre receptor. Dacă nu s-ar fi grăbit, probabil, după o secundă, n-ar mai suna. Ar fi fost mai bine să ignore telefonul. Probabil, când se va întoarce la Virginia, aceasta va fi deja îmbufnată şi gata îmbrăcată începând să-şi refacă machiajul. Era capabilă să-i facă asta. În ultimele săptămâni, Virginia îl vânase cu asiduitate, iar în seara asta el se hotărâse să încerce. Virginia îi fusese prezentată la o petrecere, după ultimul concert al filarmonicii, la care el dirijase două piese.

— Ador muzica, îi spusese ea, privindu-l cu ochii ei neobişnuit de mari. Iar felul în care ai dirijat poemul a fost fantastic!

Virginia se gândi că multe lucruri erau fantastice. Cvintetul lui Mozart, Missa Solemnis a lui Beethoven, ca şi Te Deumul lui Jamie, orchestrat pentru una din bisericile din Richmond.

Jamie nu era prea încântat că numele lui era alăturat numelor celor doi titani ai muzicii. Realizase asta imediat ce apăruse Virginia în magazinul său şi cumpărase o mulţime de discuri în dorinţa de a impresiona, căci nu avea mai multe cunoştinţe în domeniu decât Rose, care admitea fără reţineri că aprecia cel mai mult muzica pop.

— Alo? zise Jamie ridicând receptorul.

O auzea pe Virginia mişcându-se prin dormitor. Probabil va apărea imediat cu poşeta sub braţ, gata de plecare.

— Alo? repetă el.

Virginia avea, poate, o mulţime de defecte dar şi un trup minunat. Poate că din punct de vedere mental îl lăsa rece, dar fizic era deosebit de stimulativă. Avea părul roşcat, lung, ochii verzi, purta aproape întotdeauna bluze transparente şi rochii cu talia înaltă care o făceau să arate ca o păpuşă.

— Alo! zise Jamie pentru a treia oară.

Apăru şi Virginia, cu oglinda în mână. Nu era încă decisă dacă pleacă sau stă. Şi asta nu din consideraţii de ordin moral. Acest gen de consideraţii apăreau foarte rar în conştiinţa Virginiei. Poate era mai mult o chestiune de mândrie feminină. Jamie avea o reputaţie de Casanova şi asta devenise evident chiar de prima oară când ieşiseră. Pe atunci, Virginia înţelesese că nu trebuie să laşi un astfel de bărbat să-şi impună condiţiile. Se dovedise a fi o strategie nepotrivită, cu care el se mai confruntase, şi care-l duse imediat la dezinteres, având în vedere numărul mare de cuceriri cu care se putea lăuda.

Virginia se aplecă spre oglinda din camera de zi, privindu-şi dinţii foarte albi; mulţumită de ceea ce văzu, începu să se întrebe cu cine vorbea Jamie de atâta timp.

Era un bărbat atrăgător, nu putea nega acest lucru, dar nu era genul ei. Până acum, nu ieşise cu un bărbat care să n-o atragă fizic. Pusese ochii pe el la acel concert la care ajunsese mai mult forţat, şi-i făcuse plăcere să-l urmărească. Jamie avea părul negru, lung şi puţin ondulat, minunaţi ochi verzi cu genele lungi, accent scoţian. Nu prea înalt, se îmbrăca foarte bine, era întotdeauna bărbierit, avea nasul drept, şi un zâmbet frumos care-i punea în evidenţă o dantură perfectă. Cei care îl cunoşteau spuneau că va deveni un mare compozitor.

Pe de altă parte, scrisese ceva care se numea poem coral şi care avusese darul s-o plictisească teribil; mai avea şi obiceiul de a asculta tot timpul până şi cele mai slabe bucăţi ale lui Mahler şi Bruckner, lucru care pe ea o scotea din sărite.

Virginia luă o perie şi începu, pentru a nu pierde vremea, să-şi perie părul lung, roşcat. Aceasta îi mai mângâie cumva mândria rănită. Dacă Jamie va râde de ea la întoarcere, se va supăra. De fapt, ea avea situaţia sub control. Jamie era disperat să facă dragoste cu ea, asta era evident, iar ea hotărâse să se complacă în această situaţie. Zâmbi, puse peria la loc şi luă o fotografie de pe şemineu, în care se afla un băiat, două fetiţe şi un câine lăţos. Nici nu se uită la câine; privirea ei poposi asupra uneia dintre fete care era probabil şcolăriţă, la vremea aceea, prost îmbrăcată, cu hainele peticite, pline de paie, cu aparat dentar. Cealaltă era ceva mai înaltă, avea gura cam mare şi purta o cămaşă bărbătească peste pantalonii plini de găuri.

Virginia puse fotografia la loc şi începu să scotocească în poşetă după Chanelul nr 5. Asta dacă se hotăra să rămână.

Jamie puse receptorul în furcă în cele din urmă, stinse lumina şi ieşi din camera de zi. Lovi încă odată cu pumnul în

uşa camerei lui Neil, apoi o deschise şi vârî capul încet. Neil şi Rose stăteau întinşi în pat, bând whisky dintr-o cană. Neil avea o havană în colţul gurii. Rose, ca de obicei, era pe jumătate adormită.

— A sunat Peta, zise Jamie.

— A sunat? repetă Neil. N-am auzit! Suna de la Paris?

— Nu de la Paris, zise Jamie. Din Londra. A fost la Istanbul cu un om de afaceri australian şi a rămas fără bani. Mă duc s-o iau cu maşina.

Neil începu să râdă.

— Aşa e Peta a noastră! Nu te plictiseşti cu ea! Crezi c-o să ajungi la timp la aeroport? Parcă văd c-o să fie răpită de vreo guerilă palestiniană şi dusă în Iordania!

— Nu m-ar mai surprinde nimic, recunoscu Jamie. Rose se trezi şi ea, întinzând mâna după cana cu băutură.

— Unde o s-o culci? Să-i fac patul pe sofa? mormăi ea.

— De ce să n-o culce în patul lui? zise Neil. Doar îl împarte bucuros cu orice pasăre călătoare! De ce nu şi cu Peta?

Rose îl ciupi ca să nu mai continue.

Pe Jamie îl puteai tachina pe orice subiect, în afară de Peta. Puteai râde de lungimea părului lui, de numărul mare de femei cu care se culcase, de faptul că era miop, de orice altceva, numai de relaţia lui cu Peta nu suporta să se discute.

— Nu-ţi face probleme, zise Jamie, ignorându-l pe Neil. Mă descurc cu câteva pături pe sofa.

— Şi mai bine, se entuziasmă Rose. Toate aşternuturile sunt murdare.

— Dar cu Virginia Creeper ce naiba vrei să faci? stărui Neil. O s-o expediezi, sau o culci şi pe ea pe sofa? Acum, Virginia nu mai are importanţă, dacă se întoarce Peta...

Virginia se aşezase în faţa oglinzii de toaletă; trecuseră minutele, iar Jamie întârzia. Se hotărâse să plece acasă. Dacă Jamie o dorea atât de tare va trebui s-o implore să se

întoarcă.

Jamie, în schimb, aproape că uitase de ea. Se arătă chiar şocat s-o găsească acolo. I se păru lucru ciudat c-o uitase imediat, că toată dorinţa pentru ea dispăruse după un telefon al Petei. I se păru dintr-odată foarte interesant să se ducă la Heathrow, s-o culeagă de acolo pe băieţoasa Peta, cu problemele ei, decât să se culce cu o tipă care nu-l interesa prea tare. Cel mai bine era să-şi ceară scuze şi s-o invite să-l însoţească spre aeroport.

— La ora asta! exclamă Virginia. Cred că glumeşti! Cine naiba se crede femeia asta? Regina din Sheba?

— Este sora mea, o lămuri Jamie.

El făcu un semn cu capul spre fotografia de pe şemineu, pe care Virginia, mormăind, o luă din nou şi o examină mai atent de data asta.

— Care este? întrebă ea.

— Asta, răspunse Jamie arătând spre fata înaltă. Asta este Peta, cealaltă este Bridie, el este Andrew şi cel de acolo este Me Tavish, câinele vecinilor.

Virginia se concentră asupra Petei. Avea ochi verzi mari, luminoşi, dar gura părea cam mare; era prea înaltă şi deşirată şi cam lipsită de cochetărie.

— Prea băieţoasă, declară Virginia. Dar Jamie nu răspunse. Nu seamănă deloc cu tine. Jamie era scund, puţin negricios, pe când Peta era prea înaltă, cu pielea foarte albă, ochii verzi. Nu pare a fi sora ta. De fapt, niciuna nu pare a-ţi fi soră. Nici între ele nu seamănă. Ce fel de familie aţi fost?

— Un fel de amalgam, recunoscu Jamie. N-avea chef să continue explicaţiile.

— Eraţi adoptaţi?

Virginia îl privea fix, aşteptând ceva plauzibil, dar Jamie făcu doar un gest vag, cu peria, a resemnare.

— Nu adoptaţi, zise el, dar am crescut împreună. Eram copil, când părinţii noştri s-au căsătorit. Peta era mai mică.

Bridie şi Andrew, au apărut mai târziu. Ei sunt fraţi. Nu există dubii în privinţa relaţiei de rudenie dintre ei.

Virginia rămase cu fotografia în mână, încercând să sorteze implicaţiile informaţiilor primite.

— Aşadar, Peta asta pe care te grăbeşti s-o iei de la aeroport, nu-ţi este tocmai soră? Nici măcar soră vitregă? Nu este rudă cu tine?

Jamie ridică din umeri.

— Cred că nu. Dar eu o consider sora mea.

— Nu este acelaşi lucru!

Virginia puse fotografia la loc, dorindu-şi să nu se fi parfumat degeaba cu Chanel. Nu fusese astfel insultată până acum. Cu câteva minute în urmă, Jamie ar fi dat orice să se culce cu ea, pentru ca mai apoi să se îmbrace în cea mai mare grabă, să se ducă la aeroport, să ia de acolo o femeie. Căci asta era Peta pentru el; o femeie. Virginia pufni iritată şi îşi aruncă părul pe spate.

— Şi de ce naiba trebuie să laşi totul la o parte când sună ea?

— Fratele tău n-ar veni să te ia dacă l-ai suna?

— Eu aş încerca să mă descurc singură, aş avea atâta bun-simţ încât să iau un taxi. Ea de ce nu face asta?

— Pentru că i s-ar întâmpla ceva neplăcut de la aeroport până aici, este mai bine s-o iau eu.

— O! exclamă Virginia. Chiar aşa de neajutorată este? Jamie zâmbi.

— Este parcă născută pentru a avea accidente. Face colecţie de catastrofe, aşa cum altele fac colecţii de bărbaţi.

— Şi atunci începe să-ţi plângă la telefon? Virginia închise poşeta cu zgomot; se vedea că este furioasă, mai ales când încercă să-şi încalţe sandalele cu barete. Se pare că profită de faptul că te simţi obligat s-o tratezi ca pe o soră. Isteaţă fată!

Jamie o privi ciudat. Virginia asta era mai profundă decât

părea. Luă cheile maşinii şi-i deschise uşa.

— Vii cu mine? Sau să te las undeva spre casă? Virginia trecu pe lângă el fără un cuvânt, o luă pe scări şi de acolo pe coridorul cel lung care ducea în magazin. Jamie era într-o situaţie dificilă. Se întrebă dacă se purtase ca un cavaler. Ar fi fost mai bine dacă ar fi grăbit-o spre maşină imediat după ce ar fi făcut dragoste cu ea? Nici nu i-ar fi trecut prin cap s-o lase pe Peta singură într-un taxi!

— De ce vine tipa asta aici? stărui Virginia. De ce nu se duce la părinţii tăi?

— Ei sunt la Edinburgh, o lămuri Jamie. Vine întotdeauna la mine când nu are unde se duce.

— Da, e grozav să ai un fraier mereu la dispoziţie, bombăni Virginia.

Jamie nu mai zise nimic, realizând că n-avea rost s-o facă şi porni spre Roehampton.

Merseră în tăcere până ajunseră pe strada aceea liniştită, plină de frunze moarte, pe care locuiau părinţii Virginiei. Aveau o casă mică, o grădină la fel de mică în faţă, dar garajul părea mai mare decât casa. În faţa acestuia, se aflau două maşini mari; un Volvo şi un Triumph.

Jamie nu văzuse casa Virginiei până atunci, dar îi plăcu foarte mult, cu toate că era atât de mică; se gândi ce mult i-ar fi plăcut lui Neil.

— Este fantastică! exclamă el.

Virginia îl privi dispreţuitor şi aşteptă să i se deschidă portiera maşinii. Ea nu obişnuia să facă nimic din ceea ce ar fi putut fi făcut de altcineva.

— Ştii ce? zise Jamie, dintr-odată entuziasmat. De ce nu vii cu mine la aeroport s-o luăm pe Peta, apoi să mâncăm undeva? O prinse după umeri cu oarecare prietenie. Deşi numai el ştia că nu-i convenea s-o vadă toată seara pe Virginia, aşa ţâfnoasă cum era! Cu toate astea, se simţise obligat s-o invite. Era totuşi, o tipă atrăgătoare, în felul ei. Ei, ce zici? Am merge la un club în Soho, am putea sta acolo

până dimineaţă.

Virginia nu dădu semne de entuziasm; era la fel de furioasă şi rigidă.

— Mulţumesc, dar n-am chef să merg! îşi deschise în cele din urmă singură portiera maşinii şi coborî. N-am chef să vă ţin vouă companie, ca umplutură.

Jamie fu luat prin surprindere de remarca ei.

— M-ai înţeles greşit, zise el. Eu şi Peta suntem ca frate şi soră, după cum ţi-am spus. Nu mă gândesc niciodată altfel la ea. Ridică din umeri şi făcu un gest evaziv. Cum aş putea?

— Nu te minţi singur, Jamie! Tu nu eşti făcut să fii fratele cuiva! Virginia îi zâmbi dulce, de parcă voia să savureze starea lui de confuzie. Nu sperase să-l vadă vreodată confuz. Jamie era întotdeauna sigur pe sine, indiferent, şi nu părea să aibă vreo slăbiciune care să poată fi exploatată. N-aş putea avea încredere în tine, Jamie, m-ai putea atrage foarte uşor în curse şi încurcături.

Jamie îşi ridică ochelarii pe frunte, o privi lung, fiind fără grai, pentru prima oară în viaţa sa. Virginia îl măsură cu superioritate, de parcă l-ar fi cântărit din priviri. Nu era genul ei, asta era sigur. Îi putea părea rău după acei ochi verzi, ca miezul unei nopţi senine, dar îi plăcea alt gen de bărbat; mai masculin, mai dur... în mod sigur, pescuia într-un lac cu mult peşte... acestuia îi dăduse o şansă, dar nu profitase de ea, aşa că va trebui să vină târându-se în genunchi dacă mai voia s-o aibă.

Virginia se aplecă spre parbrizul cu geamul lăsat:

— Fugi micuţule, n-o lăsa să te aştepte!

Apoi, se răsuci pe călcâie şi plecă spre aleea din faţa casei. Jamie rămase privind în urma ei. Observă că se mai oprise o dată să-şi caute cheia în poşetă.

Îşi puse ochelarii pe nas, ambală motorul şi porni spre aeroport.

Capitolul 2

Peta se uită, pentru a nu ştiu câta oară la ceas, întrebându-se cât îi luă oare lui Jamie să ajungă la aeroport. Îi era foame, se simţea sfârşită, şi mai tremura încă de furie amintindu-şi de acel australian, care nu ezitase să-şi facă prea repede cunoscute intenţiile în privinţa ei.

Se gândise să-i întoarcă spatele, să se mute pe o altă banchetă, dar îi era cam greu s-o facă după ce acceptase un sandviş cu şuncă şi o cafea din partea lui.

Greşise, dar asta nu însemna că fiecare bărbat de vârstă mijlocie era un maniac sexual.

— Ai fost la Istanbul, aşadar? o întrebase el. Omul avea o voce cu inflexiuni, ceva între Kensington şi suburbiile londoneze. Ei, Istanbulul este o bogăţie în sine! Misteriosul răsărit, nu? Dragoste fără prejudicii şi restul... nu arăţi destul de mare încât să fi fost singură acolo...

Peta îi aruncă un zâmbet trist, aşa cum numai ea ştia să facă şi-l lăsă să se minuneze mai departe. Aruncă sandvişul într-un coş aflat în apropiere. Bărbatul se uită la picioarele ei şi scutură din cap cu gravitate.

— Păcat, o fată frumoasă ca tine! N-ar trebui să te afli aici, singură, noaptea! Nu ştii peste ce poţi să dai! Umblă tot felul de ciudaţi pe aici; drogaţi, hipioţi şi alţii. Uite ce e, dacă nu apare fratele tău, voi avea plăcerea să-ţi ofer un pat la noapte.

— Sunteţi foarte amabil, zise Peta, care era aproape să cadă de pe banchetă încercând să evite apropierea individului. Jamie va veni. Nu ştiu ce m-aş face fără el. M-am pierdut o dată la Clapham Junction şi el a venit să mă salveze, va veni şi acum!

— Aşa ar trebui, zise cuceritorul. Pentru ce altceva este bun un frate? Deşi, astăzi nu mai poţi şti. Cu mişcarea de emancipare a femeii, nu mai ştim la ce ne putem aştepta. De fapt, după cum se îmbracă unii, este cam greu să le

determini sexul.

Urmă o clipă de tăcere. Peta fixa uşa de la intrarea în hol pe unde trebuia să apară Jamie.

Individul acela libidinos veni mai aproape de ea; îi simţea răsuflarea grea foarte aproape. Nu prea ştia cum era bine să reacţioneze; poate dacă pleca acum…

— Ce este fratele ăsta al tău? o întrebă el.

Peta se întoarse spre el privindu-l nedumerită cu ochii ei verzi.

— Fratele tău, zise omul. Cu ce se ocupă? Pe lângă faptul că joacă rolul lui sir Galahad… din ce trăieşte, te întrebam.

— Este compozitor şi dirijor, zise Peta. Scrie muzică şi are şi un magazin de discuri.

Peta puse picior peste picior. Simţea privirea individului ca pe un fascicul laser.

— Dumneavoastră cu ce vă ocupaţi?

— Eu? Cu comerţul, zise el plin de importanţă. Import-export. Banane şi altele pe care le aveţi pe aici. Am un magazinaş lângă British Museum. Omul se uită la ceas, apoi scutură cu dezaprobare din cap. S-a făcut târziu; de parcă din cauza ei nu şi-ar fi făcut orele de somn. Nu vreau să-ţi faci probleme, draga mea, dar se pare că fratele ăsta al tău nu are de gând să mai vină. Eşti sigură că nu vrei să te iau cu mine?

— Foarte sigură, zise Peta. Numai Dumnezeu ştia prin câte trecuse la Istanbul, iar acum se trezea asaltată de importatoriexportatori de vârstă mijlocie, de cum pusese piciorul pe pământ englezesc. Nu trebuie să vă simţiţi obligat să staţi aici cu mine, îi spuse ea. Sunteţi foarte amabil, dar sunt sigură că Jamie va sosi dintr-un moment în altul.

— Poate a păţit ceva, zise omul şi de asta întârzie. Nici nu ştii ce ţi se poate întâmpla pe drum în zilele noastre. Există atâţia nebuni cărora abia le-a mijit mustaţa şi au deja maşini sport; merg ca nebunii. Ca să nu mai vorbesc despre

hipioţii ăştia pe care nu-i înţeleg. De ce naiba nu se tund?

Jamie o detectă pe Peta imediat ce intră în sala de aşteptare. Stătea pe o banchetă alături de un individ care putea să-i fie tată şi care, desigur, o agasa, pentru că sări imediat în picioare când îl văzu.

Jamie se opri o secundă, zâmbindu-i. Peta îşi tăiase părul, avea o tunsoare foarte modernă, care îi dădea un aer de spiriduş, îi punea în evidenţă gura cu contururi generoase, ochii mari uşor distanţaţi, zâmbetul. Prefera blugii jerpeliţi, dar acum avea o fustă scurtă de piele şi un pulover cu nasturi în faţă, care părea cam mic pentru ea, şi probabil sub el nu avea nimic, se gândi Jamie care o cunoştea destul de bine. Peta nu ţinea cont de frivolităţile feminine, nu purta portjartier, de pildă, sau sutien, dantelă la lenjerie, deoarece se simţea cel mai bine în blugi sau rochii largi; nu-şi amintea să se fi coafat vreodată, rujat sau să-şi facă manichiura.

Picioarele lungi şi bronzate erau întinse, dezvăluind gleznele subţiri.

El prefera femeile îngrijite, sofisticate. Peta nu se putea încadra în această categorie. Trebuia luată aşa cum era; cu toate acestea, imediat ce te apropiai de ea emana senzualitate, împotriva căreia lui îi era tot mai greu să lupte; mai ales să-şi asume acel rol de frate mai mare, plin de bună-voinţă şi neutru, pe care-l aştepta ea.

Peta sări în picioare, apoi se repezi asupra lui prinzându-l cu dragoste după gât, scoţându-i ochelarii, făcându-l să-şi piardă echilibrul.

— Jamie, am crezut că nu mai vii! Ai întârziat atât încât am crezut c-ai avut vreun accident! Te şi vedeam zăcând într-o baltă de sânge în mijlocul drumului!

Peta se agăţase de gâtul lui ca un căţel credincios, sărutându-l cu afecţiune, fără a face un secret din faptul că era fericită să-l vadă după o lungă absenţă, iar el se trezi răspunzându-i la îmbrăţişări.

— Stai puţin, Peta! Jamie o îndepărtă de el salvându-şi ochelarii la timp, apoi după ce o privi, exclamă; nebunatico! trebuie să te duc direct acasă, să faci o baie şi să dormi două zile! O prinse de braţ, îi luă bagajul. Cine e individul? o întrebă el.

— Un nebun, răspunse Peta. Vino să ţi-l prezint, abia aşteaptă să te cunoască! Crede că eşti hipiot!

Ajunseră acasă după miezul nopţii. Neil şi Rose stinseseră lumina şi apartamentul era acum în întuneric şi tăcut. Trebuia s-o trimită direct la culcare, dar realiză asta prea târziu după ce se aşezară la vorbă, dornici să discute după cele şase luni de când nu se mai văzuseră.

Era două dimineaţa când mai discutau încă, Peta cu nasul presat de geam, într-un gest mai mult decât copilăresc, cu un picior în spate, ceea ce-i dădea aerul unui cocostârc. Jamie stătea pe podea cu o sticlă de Chivas Regal, aproape goală. Îşi scosese pantofii, cravata, îşi descheiase cămaşa şi se rezemase cu spatele de sofa, simţind lucruri foarte ciudate; Virginia avusese dreptate; el nu era făcut să fie fratele nimănui…

— Aşa că a trebuit să plec, conchise Peta. A fost teribil. Ea pleca pe perioade lungi şi mă lăsa cu el, iar mie îmi era frică. Al naibii de frică. Intra noaptea în apartament cu nişte căşti de baie pe cap…

Nimeni altcineva n-ar fi întâlnit oameni care să umble noaptea după ea cu căşti de baie în cap.

Jamie îşi mai turnă un pahar de băutură. Se întrebă ce-ar zice Peta dacă ar invita-o să se culce. Oare ar accepta invitaţia ca un pas logic în relaţia lor sau s-ar simţi ofensată? Jamie nu ştia ce să creadă.

Peta nu ezitase să-i relateze cele mai intime momente ale vieţii sale, fuseseră foarte liberi unul cu celălalt, cu toate că Jamie fu nevoit să recunoască unele tabuuri pe care ea nu voia să le încalce.

— Cred că am căutat singură necazul, zise Peta. Am

plecat la Istanbul cu un străin... puse picior peste picior. Eram cam disperată pe atunci; trecuseră trei săptămâni de când plecasem de la Schwartz, şi-mi cam pierdusem răbdarea, căci banii mi se terminaseră. Şi oricum, am citit anunţul în The Times, aşa că ar fi trebuit să fie totul în regulă. Iar când am fost la interviu, el s-a comportat ca un om normal. Nu l-aş fi crezut un Barbă Albastră. Semăna cu tatăl tău...

Jamie îşi scutură capul şi o privi fascinat. Crezuse că ajunsese să cunoască limitele gândurilor Petei dar se pare că ea avea rezerve nesfârşite.

— Eu semăn cu tata, zise el ridicând paharul şi dându-l peste cap.

— Iar tipul avea vreo şaizeci de ani, continuă ea, ignorând remarca lui Jamie. N-aş fi crezut că are atâta nerv! Peta schimbă poziţia picioarelor din nou, acum aşezând dreptul peste stângul. Apoi se ridică şi începu să străbată cu paşi mari distanţa dintre pianul cel mare al lui Jamie şi covorul persan dăruit de mama lui Neil, la Leamington Spa, precum şi biblioteca în care se afla la vedere Beatrix Potter şi un trup de femeie goală. Nu mi-aş fi făcut atâtea probleme, zise ea, dacă mi-ar fi spus de la interviu, că doreşte, de fapt, o amantă. N-aş fi plecat cu el, dar i-aş fi apreciat onestitatea. Nu cred în codurile onoarei şi în înţelegerile nerostite. Eu cred că totul trebuie spus clar pe faţă. Asta ne scuteşte de confuzii, pe termen lung. Nu este aşa? Ce zici, Jamie? îl întrebă ea.

— Sigur, aşa este, aprobă Jamie. El încercă să-şi alunge din minte gândurile în care şi-o imagina tocmai pe ea. Sigur că da, repetă el. Apoi se întrebă despre ce oare vorbea Peta. Ridică sticla constatând că era goală. Ai dreptate, îi mai spuse el încă o dată.

Jamie se chinui cu dopul sticlei care nu voia să se deşurubeze şi turnă stropii rămaşi în pahar. Peta vorbea în continuare. Vorbele ei ajungeau la el peste cameră, iar Peta

îşi însoţea cuvintele de gesturi repezi. Jamie prindea replici pe care încerca în van să le pună cap la cap, să aibă un sens, dar băuse prea mult whisky şi considera prezenţa Petei prea tulburătoare.

I se părea de neconceput acum, că după atâţia ani în care o tratase ca pe soră, tot nu ştia cum să se poarte cu ea. Experienţele lui cu femeile nu-l ajutaseră să-şi exerseze controlul de sine, iar sticla de whisky băută îl făcuse s-o vadă cu alţi ochi. Reuşi totuşi să păstreze oarecum legătura cu realitatea, amintindu-şi că oricât ar fi dorit-o, ea nu putea fi a lui, ca alte fete.

— Totul a mers bine până am ajuns la Istanbul, continuă Peta.

Ea îngenunche lângă Jamie pe covor şi întinse mâna spre sticla lui de whisky. În această mişcare bluza i se desfăcu, iar ea nu se obosi s-o strângă la piept. După cum îşi imaginase, nu purta nimic pe dedesubt.

El nu-şi închipuise vreodată că va fi incitat de trupul ei şi pe moment se simţi chiar vinovat, de parcă ar fi nutrit dorinţe nefireşti; îi întinse sticla de whisky, apoi întoarse capul să n-o mai vadă. Pentru liniştea sufletului său.

— Nu m-a atins nici cu un deget până atunci, continuă Peta. Fusese un gentleman perfect... apoi dintr-odată, mi-a spus că nu era decât o singură cameră liberă la hotel, că trebuia să dorm cu el, că predecesoarea mea nu făcuse figuri, că asta făcea parte din slujbă, şi că ar fi trebuit să ştiu, fără să mai pun întrebări. Oricum nu aş fi avut ce să fac fiind atât de departe de casă... Peta puse sticla goală pe podea. Jamie închise ochii şi începu să se roage, apoi să repete în minte simfonia a 9-a a lui Bruckner.

— Ce tâmpenie! exclamă Peta, cuibărindu-se lângă el pe canapea. Îşi sprijini bărbia pe creştetul lui. Repetarea simfoniei nu mai avea niciun rost. Nu mă deranjează că un bărbat încearcă, zise Peta. Mă înfurie atunci când nu acceptă că este refuzat.

Ea tăcu apoi, jucându-se cu o buclă rebelă.

Jamie făcu o încercare disperată să se gândească la scufundarea Titanicului, la tragismul situaţiei. Era disperat să afle ce puţin se putea controla!

— Desigur, întrebarea care se pune acum, zise Peta, care începuse să-i maseze spatele, este unde naiba mă duc acum?

Şi el îşi pusese această întrebare.

— Se pare că am încercat tot ce se poate, zise ea cu tristeţe. Modelingul, dactilografa, baby sitting... Peta îşi frecă obrazul de al lui. Ce să mai fac, Jamie?

Jamie o privi peste umăr.

— Asta depinde de ce ai vrea să faci! murmură el.

— Nu vreau prea mult... zise ea cu aceeaşi tristeţe; problema este ce sunt capabilă să fac! Se întinse lângă el pe covor. Titanicul lui Jamie se scufundă şi odată cu el şi controlul de sine. Am câteodată impresia, continuă Peta, că nu sunt bună de nimic. M-am născut o incapabilă. Nu mă contrazici?

Jamie întinse o mână spre piciorul ei gol. Peta îl privi, iar el îi făcu cu ochiul.

— Cred că ai fi totuşi bună de ceva...

Încet, ea îşi mută privirea asupra sticlei goale din faţa lor.

— Jamie, tu te-ai îmbătat? zise ea.

— Posibil, admise el. Cere-mi să cânt orice arie din Rigoletto şi o să vedem.

— Este evident, zise Peta ridicându-se brusc. Te-am sunat într-un moment nepotrivit? Era ceva important?

— N-ai întrerupt, ci ai prevenit, îi spuse el.

— Atunci, de ce nu mi-ai spus să mă duc naibii? Sau să vin cu un taxi. Dumnezeule, doar nu era prima oară când mă întorceam acasă şi te găseam cine ştie cum... altă dată parcă te şi logodiseşi, nu? Trebuia doar să spui, aş fi înţeles... Mama mai crede că eşti un tip perfect, bun la suflet, care duce fetele până la uşa casei. Eu nu cred asta.

Pe mine nu m-ai putea şoca prin nimic.

Jamie o privi speculativ, cu o sprânceană ridicată.

— Chiar aşa?

Jamie se rezemă din nou de marginea sofalei, fără a-şi lua ochii de la trupul ei, până când Peta îşi strânse marginile bluzei.

— Te-ar deranja să te pun la încercare? zise Jamie.

— Nu te prosti, îl opri Peta; lasă toate astea şi spune-mi ce să fac.

El ridică din umeri.

— De ce ar trebui să faci ceva? zise el. Stai aici cu mine. Stai aici cu mine, fii iubita mea, fredonă el. Mi-am adus aminte de Marlon Brando. Ziceau că e homosexual, mai zise Jamie, împingând paharul şi ridicându-se în picioare. O prinse de mijloc şi-i murmură: stai aici cu mine şi să vedem cum ne descurcăm.

Peta se încruntă. Chiar dacă era frustrat şi beat, făcea comentarii cam ciudate. Nu-l mai văzuse astfel.

— Trebuie să-mi câştig cumva existenţa, continuă ea.

— Eu câştig destul pentru amândoi, zise Jamie. O să scriu o simfonie de succes, apoi o să susţin un concert de orgă la Top Ten. Sau o cantată. Tu nu trebuie să faci nimic, dacă nu vrei. Stai aici şi ai grijă de mine, alintă-mă.

Peta luă vorbele lui ca pe o glumă. I se păru mai corect aşa.

— Să te alint! repetă ea. De când ai tu nevoie de alint? De fiecare dată când încearcă cineva să ajungă până la tine ridici o barieră insurmontabilă. Când ai vreo migrenă te ascunzi de noi toţi. Ai muri de ruşine dacă ar trebui să admiţi că ai slăbiciuni omeneşti… nu suporţi să aibă cineva grijă de tine… nu vrei decât să-ţi mişune o femeie prin casă, să arate bine, să te facă fericit în pat!

— Ei, ai putea face toate astea! M-ai putea face fericit, nu? Jamie îi dezgoli un umăr, iar ea îi simţi mâna care aluneca apoi spre sânul ei şi spre uimirea lui o lăsă acolo.

De ce nu încercăm? zise Jamie.

O prinse în braţe strivind-o la pieptul său, pentru ca să nu existe dubii în privinţa intenţiilor sale.

— Jamie, pentru Dumnezeu! exclamă Peta.

Se smulse din braţele lui, îşi potrivi bluza pe umăr, privindu-l uluită şi dezorientată, cu ochii ei mari. Ştia că reacţionează cam dur. Nu-i fusese niciodată ruşine de nimic în prezenţa lui, dar nici în cele mai avântate visuri nu-şi imaginase că aşa ceva s-ar putea petrece între ei.

Jamie îi apăruse de multe ori în visurile de tânără fată. Era fratele care nu era chiar frate, cu şase ani mai mare decât ea, la al cărui nume familia lor de mătuşi, care erau toate fete bătrâne, păreau foarte indignate. Dar asta fusese în trecut. Nu o pregătise în niciun fel pentru evoluţia lui ulterioară şi confruntându-se cu un astfel de comportament tocmai din partea lui Jamie, se întoarse la începuturile relaţiei lor.

Era tulburător că Jamie o privea într-o nouă lumină, că putea s-o dorească aşa cum dorise zeci de alte femei; dar se simţi descumpănită de faptul că nici sentimentele ei faţă de el nu erau aşa de clare şi necomplicate precum şi-ar fi imaginat. Apropierea trupului lui, mâna lui care-i atinsese sânul, departe de a-i fi neplăcute, îi provocaseră senzaţii pe care nu le-ar fi asociat pentru nimic în lume cu el. Ele trecuseră dincolo de toate convenţiile educaţiei ei şi se trezi roşind, ca o domnişoară abia ieşită de pe băncile şcolii care se confruntă cu viaţa.

El o privi zâmbindu-i:

— N-aş fi crezut că eşti o timidă, după toţi anii aceştia…

— Ar trebui să-ţi fie ruşine! zise Peta. Nu trebuie să fii lăsat printre oamenii civilizaţi. Ar trebui să faci un tratament hormonal înainte să fii prins prin parcuri cu comportament indecent.

Jamie îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă.

— Haide, Peta! Nu sunt vreun maniac sexual! N-am făcut

altceva decât să te sărut! Ce vezi rău în asta? Mă simt atras de tine, nu mă pot controla!

— Sunt sigură că ai putea, dacă ai vrea cu adevărat!

— Dar de ce să vreau cu adevărat? De ce să nu fac dragoste cu tine, dacă asta simt?

Sub impulsul momentului, Peta nu putu să se gândească la un răspuns logic.

— De ce nu, Peta? El îşi aranjă ochelarii pe nas, o prinse în braţe ridicându-i bărbia cu un deget. Nu crezi că te-aş face fericită?

Peta îl privi tulburată. Sunt sigură că m-ai face, se gândi ea. Sunt sigură că le faci fericite pe toate femeile cu care te culci. Şi, slavă Domnului, fuseseră destule! Toate erau acum chipuri fără nume, de care nici nu-şi mai amintea. Toate cele care cedaseră unui chip plăcut, unei voci senzuale…

— Sper că nu ţi-e teamă de mine, zise Jamie. Ştii că niciodată nu ţi-aş face rău…

Peta îi evită privirea.

— Nu asta este cauza…

— Atunci, care este? Ce încerci să-mi spui? Că n-am făcut alegerea cuvenită? Că nu în noaptea asta trebuie să se întâmple? Care este problema? Ţi-am trădat încrederea? Te-am şocat? Nu-ţi plac? Spune-mi, Peta.

— Niciuna din toate astea, zise ea. Ea începu să-i descheie apoi să-i încheie primul nasture al cămăşii, apoi îl încheie din nou, până când Jamie îi prinse mâna oprind-o. Nu este chiar aşa de simplu, zise Peta.

Nu-mi poţi cere să schimb în câteva minute felul de a te percepe. Nu pot închide uşa unui mod de a te vedea şi s-o deschid altuia.

— De ce nu, Peta? Eu am făcut-o! Ea scutură din cap.

— Ai fost un pas înaintea mea! Va trebui să mă laşi să te ajung din urmă.

Jamie se încruntă, iar ea continuă să-l privească ciudat,

convinsă că se confrunta cu un aspect al personalităţii lui neştiut de ea.

— Mi-ai fost frate timp de douăzeci de ani. Nu te-am privit niciodată ca pe un bărbat. N-aş fi crezut că va interveni o astfel de schimbare.

— Nu lua aerul ăsta speriat, Peta, îi spuse el. Sunt un bărbat civilizat! Pot accepta şi un refuz!

— Sunt sigură că nu eşti refuzat prea des!

Aşa este, se gândi el. Şi nici tu n-o vei face, dacă voi insista…

Pe moment, fu tentat să încerce. Nu va fi chiar o problemă să profite de ea. O determina să facă orice, dacă va insista îndeajuns, dar el o voia ca pe o parteneră, nu ca pe o victimă şi ştia că Peta avea dreptate; trebuia să-i lase răgazul necesar. Va trebui să vină spre el de bunăvoie, nu să fie sedusă împotriva propriei sale voinţe, pentru ca să nu regrete mai târziu.

— Ce-ar trebui să fac să devin un bărbat atrăgător în faţa ta? Ce şanse aş avea? Am speranţe sau va trebui să ne mulţumim să fim frate şi soră? Să-mi las barbă? Mai mult păr pe piept? Să fumez pipă? Spune-mi ce trebuie să fac să fiu mai bărbat ca acum şi mai puţin frate. Mă vopsesc dacă mă vrei, blond…

— Nu fi patetic! Peta îl privi râzând. Îmi placi aşa cum eşti. Îmi place părul tău, felul în care te porţi, urăsc bărbaţii cu barbă, cei care fumează pipă… poţi rămâne aşa cum te-a făcut Dumnezeu.

— Nu pot face nimic! Mă condamni să-ţi rămân frate pe vecie?

— Păi… ai putea începe prin a-ţi scoate ochelarii ăştia oribili… sugeră ea. Deocamdată este de ajuns. Peta îi scoase ochelarii apoi se depărtă de el pentru a-l vedea cum arată fără ei. Nici nu observase ce ochi verzi, frumoşi avea! Era păcat să-i ascundă în spatele ochelarilor! Este mult mai bine fără ei, îl asigură ea. Ai o altă imagine. Chiar trebuie

să-i porţi tot timpul?

— Nu văd nici la doi centimetri în faţa nasului fără ei!

— Jamie nu eşti atât de miop! Whisky-ul este de vină!

— Aş vrea să fie aşa! Te asigur că nu-i port degeaba! Peta îl privi gânditoare.

— N-ai putea purta lentile de contact? sugeră ea.

Capitolul 3

Peta deschise uşa magazinului. Nu erau clienţi în acel moment, iar Neil stătea pe un scaun, bea cafea şi citea ziarul. Ridică privirea spre ea şi-i zâmbi.

— Ai avut noroc? o întrebă el.

— Nu atât cât ţi-ai închipuit, răspunse Peta. Iar dacă poţi numi noroc să ţi se ofere o biată încăpere în East Shen, la opt lire pe săptămână, să trebuiască să plăteşti gazele, lumina, apa, să ai baie comună, să n-ai voie să-ţi vină bărbaţi în vizită după ora unsprezece, să plăteşti o săptămână în avans…

Neil se arătă şi el la fel de dezamăgit.

— Şi slujba?

— Şi mai prost! Peta îşi trecu o mână prin părul de culoarea castanei, se aşeză picior peste picior după cum îi era obiceiul. Am fost la un interviu, la biroul unui avocat pe strada Kensington. Aveau nevoie de cineva care să răspundă la telefon, să dactilografieze, să-i conducă pe clienţi.

— Şi?

— Şi… nimic, răspunse ea. Nici măcar nu m-au întrebat ce-am făcut până acum. Nu mi-au notat numele sau adresa, am impresia că nu eram ceea ce căutau ei.

— Nu mă surprinde, murmură Neil zâmbind, închipuindu-şi ce efect ar avea prezenţa unei femei ca Peta în biroul unui avocat. O privi cu un ochi critic: purta nişte pantaloni de catifea strânşi pe picior împrumutaţi de la Jamie, o cămaşă galbenă cu eşarfă asortată care fusese contribuţia Rosei. La un studio cinematografic ai fi mai nimerită…

— Nu râde de mine, Neil! Ştiu că orice început e greu… zeci de promisiuni false… dar de fapt, asta este istoria vieţii mele.

Neil o privi cu înţelegere şi simpatie. Ar fi vrut ca Peta să renunţe la aceste căutări inutile, să locuiască la ei în

apartament, dar de fapt, îi înţelegea reţinerea. Aventurile sexuale ale lui Jamie trecuseră de mult de faza de glumă. În ceea ce o privea pe Peta, el nu-şi închipuia că era genul care să se ofere doar aşa de amorul artei. Multe femei încercaseră să-l liniştească pe Jamie, să-l atragă într-o căsătorie, altele doar să-l prindă în mrejele lor. Toate dăduseră greş.

Peta nu era o femeie oarecare, se afla într-o situaţie unică, ocupa un loc special în inima lui Jamie, dar Neil se îndoia că ar putea să-l supună pentru multă vreme.

— Dacă nu găsesc nimic şi asta destul de repede, îmi fac bagajul şi plec, zise ea. Mă sui în tren şi o să văd unde mă duce.

Privind-o, Neil îşi spuse că era capabilă s-o facă. O mai făcuse de multe ori până acum. Se puteau trezi într-o dimineaţă cu un bilet lăsat lângă ceasul deşteptător. Neil începu să-şi răsucească barba, aşa cum făcea ori de câte ori era într-o dilemă. Se întrebă care ar fi reacţia lui Jamie dacă ar constata într-o dimineaţă că Peta a dispărut din nou. Nu era convins că Jamie mai era dispus să accepte instabilitatea ei şi imposibilitatea de a se stabili într-un loc, aşa cum o făcuse cândva. Neil scutură din cap şi oftă. Sigur, l-ar deranja să fie mereu între ei să-i împace. De ce naiba nu puteau renunţa amândoi la obiceiurile proaste pe care le aveau, să se aşeze cumva, să ia viaţa în piept împreună, aşa cum făcuseră el şi Rose? Ce satisfacţie aveau mergând din loc în loc, din persoană în persoană? Dar numai ei puteau decide ce vor face. Îl ştia pe Jamie de opt ani şi erau foarte apropiaţi, iar pe Peta o considera o soră mai mică, dar problemele nu li le putea rezolva.

Peta luă ziarul şi începu să-l studieze. Deodată exclamă:

— Se caută „iepuraşi”. Ce-ar fi să-mi cumpăr o perucă şi să mă prezint la selecţie? Crezi c-aş fi destul de seducătoare?

— Nu înţeleg de ce te grăbeşti. Doar nu mori de foame!

Numai pentru că Jamie îi dezvăluise adevăratele sale sentimente faţă de ea? Nu te agita prea mult, o linişti el. Nu te lăsa atrasă în ceva ce nu-ţi convine! Faci treabă bună aici; de mult n-am mai mâncat atât de bine! Nici haine curate n-am mai avut! De ce să pleci?

Neil se îndreptă spre un client care tocmai intrase în magazin, iar Peta îl conduse cu privirea. Îi era foarte uşor lui Neil să vorbească, să-i ceară să stea cu ei, doar nu era problema lui! Lucrurile nu stăteau la fel ca înainte între ea şi Jamie.

Trecuse deja o săptămână de când se întorsese de la Istanbul şi de atunci umblase după o cameră unde să se mute şi o slujbă şi nu prea avusese timp să conştientizeze schimbarea de atitudine a lui Jamie. Căci dacă era să fie sinceră, era o confruntare pe care voia s-o evite cu disperare, cu toate că-i ocupa gândurile. Încercase să-şi găsească de lucru în apartament, scosese toate cărţile de pe rafturi, curăţase toate dulapurile, mai ales cele de bucătărie, pline de firimituri, de ulei vărsat, dusese rufele murdare la spălătorie.

Nu făcea altceva decât să evite în mod conştient clipa în care trebuia să-şi examineze propriile emoţii şi sentimente, dar deocamdată era multă treabă de făcut şi asta cădea în sarcina ei.

Pe timpul vacanţelor, Rose mai trebăluia în casă; dar de cum începea şcoala, când trebuia să înceapă să predea, nu mai putea face faţă la aceste două responsabilităţi.

Rose nu era femeia care să se poată ocupa de o casă. Munca de la şcoală o epuiza. Îşi ţinea lecţiile cu bucurie, era făcută pentru acest lucru, se dăruia în întregime activităţii cu copiii. Acasă încropea repede ceva de mâncare, de cele mai multe ori spaghete bolognese sau orez cu carne şi legume, cărora ştia să le dea un gust surprinzător de bun. Aşa trăia cu Neil de patru ani, dar fiind prea indolentă, îşi spunea că n-are rost să se căsătorească.

Neil, pe de altă parte, s-ar fi căsătorit de mult cu ea, dacă n-ar fi fost familia lui, aşa bănuia Peta. Nu că familia lui n-ar fi plăcut-o pe Rose; dimpotrivă.

Ar fi fost mult prea uşuraţi că Neil, pentru prima oară în viaţă, s-ar fi comportat ca un bărbat adevărat, ar fi acţionat conform standardelor lor, având o slujbă decentă, o femeie decentă şi un concediu plătit de trei săptămâni pe an.

Fuseseră foarte şocaţi când Neil părăsise Oxfordul şi începuse să se ocupe de acel magazin de discuri, scriind mai tot timpul poezie. Chiar şi de poezia lui se simţeau insultaţi. Se publica în reviste avangardiste, care conţineau alături de versurile unor poeţi consacraţi şi articole despre sex sau drepturile femeii. Peta era şi ea fascinată, dar avea unele îndoieli.

Rose renunţase de mult să mai analizeze sau să înţeleagă versurile lui Neil, mulţumindu-se acum să le transpună pe pânză.

Doar Jamie, o persoană nobilă, cu aplecare spre artă, era convins de valoarea poeziei lui Neil. Adesea, el şi Neil rămâneau până dimineaţa să discute un vers sau altul.

Între timp, Neil mersese pe drumul său, iar părinţii pe al lor, şi în timp ce Rose mergea uneori cu picioarele goale pe stradă pentru că simţea c-o ard tălpile, Neil îşi lăsase barbă şi făcea tot posibilul să se asigure că viaţa lui n-o va lua pe acelaşi făgaş ca al părinţilor săi. Cu toate acestea, era sigur de afecţiunea pe care i-o purta Rosei.

— Ştii ceva? zise el întorcându-se la locul în care se afla Peta. Cineva trebuie să i se împotrivească.

Foarte bine, se gândi ea. Dar cum putea continua să trăiască astfel? Nu putea continua să locuiască în apartament ţinându-l la distanţă pe Jamie. În ultimele zile, el fusese discreţia întruchipată. Uneori, Peta era aproape convinsă că dorinţele lui fuseseră date uitării. Jamie fusese beat aproape tot timpul. Se pare că venirea ei îl răpise unei alte femei. Fusese frustrat, era evident, nu mai era

responsabil de acţiunile sale, căci treaz n-ar fi îndrăznit să-i facă astfel de propuneri.

Desigur, putea să-i găsească scuze şi chiar i le găsea, în dorinţa ei de a se sustrage sarcinii de a-şi examina propriile sentimente, sau de a adăuga alte complicaţii emoţionale la viaţa ei şi aşa complicată.

Era conştientă că propriile-i sentimente erau cumva amalgamate şi probabil aşa fuseseră dintotdeauna. Nu-l putea vedea pe Jamie ca iubit şi frate în acelaşi timp, sau un amestec din cele două, şi admise că aceste două componente erau de mult ireconciliabile şi relaţia lor nu mai putea continua pe baze contradictorii. Trebuia să aleagă.

— Nu ştiu, suspină ea. Luă un capsator de pe unul din rafturi şi începu să-l folosească până ce acesta nu mai avu capse, iar Neil i-l luă din mână înainte ca ea să-l încarce şi să înceapă din nou acele mişcări care-l scoseseră din sărite. Nu ştiu, repetă ea. Unde este Jamie?

— Să-ţi spun adevărul, zise Neil, nici eu nu ştiu. A dispărut acum patruzeci de minute, fără să spună o vorbă.

— Unde s-a dus?

— Numai Dumnezeu ştie! Peta se încruntă.

— Sper că este bine! Sau că n-are una din acele dureri teribile de cap!

— Şi dacă ar avea-o, nu cred că ţi-ar mulţumi că ai intervenit. Îl cunoşti, doar. S-ar târî undeva, unde să nu-l vadă nimeni…

— Neil, uneori mă sperie. Durerea de cap vine şi trece, dar ce se va întâmpla dacă va avea ceva mai serios? Dacă într-o bună zi va da de necaz şi nu ne va spune?

— De ce naiba crezi că ar ajunge la ananghie?

— Fiecare se află în situaţia asta, zise Peta. Nimeni nu poate trece prin viaţă fără complicaţii. Nici măcar el. Nu este bine să se ascundă de ceilalţi.

— Ei, asta este problema lui! Nu vrei, sper, să-i rezolvi tu problemele emoţionale! Dacă nu vrea să ne împărtăşească

necazurile, este problema lui! Eu îl las să vină să-mi ceară ajutorul. Aşa să faci şi tu!

Peta zâmbi.

— Numai dacă ar face-o!

Ea deschise uşa ce separa casa de magazin şi ascultă.

— Cred că este bine, nu se aude nimic…

— Lasă-l în pace! Nu-l băga în seamă! Dacă s-a dus direct sus, este problema lui. I-aş fi dat bucuros o mână de ajutor, dacă mi-ar fi cerut.

Peta ezită.

— Ar fi mai bine dacă m-aş duce să mă uit o clipă să văd în ce stare este, nu mă pot linişti până nu aflu.

Jamie se trântise pe pat cu faţa în jos, îngropându-şi capul în perne. Tremura violent, cu toată căldura de afară. Peta îl privi o clipă. Nu suporta să-l vadă aşa. Îi era ciudă că din cauza felului lui de a fi, ea nu-i putea oferi alinare. Se aşeză pe marginea patului şi-i îndepărtă părul de pe frunte, umed din cauza transpiraţiei şi frisoanelor.

— De ce nu-l laşi pe Neil să te ajute? Ar fi trebuit să ne spui că nu te simţi bine. Nu-ţi va da nimeni vreo medalie, dacă suferi în tăcere.

Era conştientă chiar în timp ce spunea acestea, că vorbea degeaba. El suferise dintotdeauna în tăcere de când îl ştia, şi nu mai era nicio speranţă ca ea să poată trece acea barieră dintre ei, să-l poată ajuta.

Peta îl mângâie încet pe cap. L-ar fi ţinut bucuroasă în braţe, l-ar fi alinat, dacă asta l-ar fi ajutat să scape de durere, dar ştia că prezenţa ei era mai mult o povară decât o uşurare, iar dacă Jamie ar fi putut vorbi, ar fi rugat-o să-l lase singur pentru a-şi reveni şi a trata lumea cu aceeaşi elegantă indiferenţă. Peta l-ar fi înţeles dacă s-ar fi aflat printre străini; dar aici, acasă, era printre ai lui.

— Îmi va fi şi mai rău, zise el brusc.

Se ridică în capul oaselor cu o mână la gură, cu cealaltă căutându-şi ochelarii. Peta nu pierdu timpul. Îl ajută să se

ridice, conducându-l la baie. El fu forţat să-i accepte ajutorul; de fapt, era prea slăbit pentru a putea să nu-l accepte. Îl aplecă asupra chiuvetei. Ştia în tot timpul acesta că el ar fi preferat să se târască în genunchi şi în coate până la baie decât să se lase ajutat de ea. Dar se pare că Jamie trecuse peste aceste reţineri, căci se lăsă ţinut de cap în timp ce-i era rău. Peta îi şterse apoi faţa cu un prosop curat, şi se miră cum de găsise ceva curat în casa aia, în care toţi îşi aruncau hainele unele peste altele, încât aveai impresia că aceşti oameni împărţeau totul, de la peria de dinţi la batiste. Am bâjbâit prea mult în relaţia asta, frate-soră, îşi spuse Peta, de acum nu vom fi decât parteneri egali.

Jamie, care se lăsase dus în pat şi aşezat cu faţa în jos, se simţea parcă mai bine, iar ea se întorsese să cureţe chiuveta. Se simţi dintr-odată foarte puternică, de parcă ar fi putut să controleze soarta unei naţiuni.

Ar fi trebuit să fiu asistentă medicală, îşi spuse ea.

Se întoarse în camera lui Jamie.

— Jamie? chemă ea. Se auzi un mormăit.

— Mm?

— Ce pot face pentru tine? El îşi îngropă capul în pernă.

— Cel puţin să te aşez bine pe pat, zise Peta.

Îi scoase pantofii şi şosetele cu oarecare dificultate, pentru că el nu coopera, apoi şi restul hainelor întâmpinând slabe proteste.

Se dădu un pas înapoi privindu-l. Încercă să se uite la el aşa cum l-ar vedea o femeie. Observă cu atenţie fiecare detaliu al feţei lui, începând cu părul lung, negru, care-i ajungea la umeri; apoi îi studie trăsăturile de parcă l-ar fi văzut prima oară. Înţelese dintr-odată de ce îl iubeau femeile şi nu-i puteau rezista. El încercă să deschidă ochii aceia verzi cu genele lungi, întoarse. Peta îşi spuse că şi ea s-ar putea număra printre acele femei, dar ceva, un zgomot de pe stradă o întrerupse, şi reveni la realitate.

— Sigur nu-ţi este teamă de mine? zise Jamie.

Spusele lui păreau absurde în momentul acela; şi totuşi, simţea că el o domina chiar şi aşa fără apărare, cum era. Iar dacă el semiconştient, gol, bolnav cum era, degaja atâta forţă pentru a-i dispersa ei puterile în cele patru zări, ce posibilă speranţă mai putea exista dacă-şi punea în minte s-o cucerească?

Da, îi era teamă de el. Se temea de vraja pe care o exercita asupra ei. Îi era teamă de experienţa lui, de faptul că era sigur că toate femeile îi cădeau la picioare. Îi era teamă de ceea ce o putea face să simtă.

Relaţia ei cu Jamie era prea veche pentru a o pune în primejdie de dragul unor ochi verzi frumoşi, ce-i drept, şi a unui trup bine clădit. Jamie era prea mult pentru ea, mult mai mult decât nişte nopţi în pat cu el. Iar ea ştia că Jamie se culcase cu prea multe femei, pe care apoi le respinsese, aşa că nu se simţea prea fericită să se adauge la listă. Nu era imună la farmecul lui, aşa cum îşi închipuise, dar putea să întrevadă ce pericole o pândeau dacă devenea iubita lui.

Îl acoperi cu o pătură şi ieşi din încăpere fără a privi înapoi. Alţi bărbaţi puteau intra şi ieşi din viaţa ei, dar nu şi Jamie.

Capitolul 4

— Ei, ce zici? o întrebă Tracey. Se uită la Peta ridicând privirea din farfuria cu supă în care învârtise cam fără rost lingura până atunci. Ce zici, ieşim împreună vineri seară?

Peta nu zise nimic. Îi aşează cearşafurile, aşa cum învăţase la cursul de asistente pe care tocmai îl absolvise.

— Ştiu că nu eşti de serviciu vineri, continuă Tracey. Am rugat-o pe blondă să spioneze în biroul asistentei şefe. Intri tocmai sâmbătă la ora două.

— Da, ştiu, zise Peta.

— Şi atunci, ce scuză găseşti?

— Am plănuit deja să mă duc la Richmond… Chiar când rostea aceste vorbe, realiză că petrecea cam mult din timpul ei liber la Richmond. Poate că pentru binele ei şi al lui Jamie era indicat să-şi înceteze vizitele săptămânale. Stătuse în apartamentul lui Jamie aproape o lună, aşteptând începerea cursurilor de asistente; îşi petrecuse acolo weekendurile din timpul cursurilor. Chiar şi acum, când nu era de gardă lua trenul spre Richmond. Era un obicei la care îi era greu să renunţe, mai ales că nu voia s-o facă.

Nu putea să nu-l vadă pe Jamie o săptămână întreagă; dăduse dovadă chiar şi de gelozie când îl auzise vorbind la telefon cu alte femei. Dar atât timp cât nu era pregătită să aprofundeze relaţia lor, să se abandoneze sub oblăduirea lui, nici nu-l putea opri să se dăruie altei femei şi ştia că venise momentul în care trebuia să i se dăruiască total sau să-l lase liber.

— Pe cine ai la Richmond? o întrebă Tracey curios. Vreun iubit secret?

Peta scutură din cap.

— Pe fratele meu.

Dacă l-ar fi lăsat pe Jamie să devină iubitul ei, unde ar duce asta? Cât ar fi durat până să se plictisească de ea, ca

şi de celelalte femei din viaţa lui? După ce va constata că i-a înfrânt rezistenţa, iar noutatea va dispărea, Jamie va porni în cucerirea altor teritorii.

— Şi trebuie să-l vezi chiar în fiecare săptămână? Cine se crede fratele ăsta al tău? Am şi eu dreptul să te vreau pentru mine!

Peta îl privi cu gândul dus la Jamie.

Tracey era canadian, actor, cam de o vârstă cu ea. Sosiseră în acelaşi timp la William Chubb, Tracey cu maxilarul rupt, ea terminând şcoala de asistente.

Se împrieteniseră când Peta se împiedicase şi vărsase pe el mâncarea pe care i-o adusese. Poate altul ar fi bombănit nemulţumit; Tracey însă, începuse să râdă.

— Numai Dumnezeu ştie, începu el într-o zi cumplită pentru Peta, când dăduse unui bolnav de ulcer şuncă şi ouă, apoi se arsese la mână la sterilizator; numai Dumnezeu ştie, repetase el, de ce te-ai apucat să joci rolul Florencei Nightingale, dacă arăţi aşa cum arăţi!

Peta îşi aminti de Jamie şi migrenele lui. Îşi aminti cum îi ţinuse capul deasupra chiuvetei când îi fusese rău. Apoi, îl dusese în camera lui, îl dezbrăcase şi-l învelise.

— Ai confundat vreodată generalul cu particularul? zise ea cu gravitate.

— Poftim? Ca şi cum aş fi confundat un sac de nuci cu unul de cartofi?

— Într-un fel, deşi eu mă referam la o persoană anume şi nu la un caz... Dar de ce n-o inviţi pe Stephanie?

— Cine, blonda cu fundul bombat? Tracey se uită spre Stephanie, care trebăluia cu un suport de injecţii prin încăpere. Apoi privirea lui reveni asupra Petei. Nu-mi place Stephanie, te prefer pe tine, conchise el.

— Dar Stephanie este mai drăguţă!

— Da, poate, dar este genul de femeie cu care te culci imediat şi pe care nu mai vrei s-o vezi. M-a abordat ea de când am venit aici, în locul ăsta uitat de lume, dar eu nu

suport femeile care fac avansuri bărbaţilor. Tracey îi luă mâna; de ce naiba te tot duci la Richmond în fiecare sâmbătă? Ce faci acolo?

— Nimic special, îi răspunse Peta. Gătesc pentru ai mei, ascultăm muzică, mai merg la concerte…

Şi mai ales se lupta cu Jamie care insista să meargă mai departe cu relaţia lor. Sau mai bine zis, mult mai departe decât ar fi trebuit ea să dorească; uneori, nu dorea deloc să progreseze relaţia lor, alteori îl dorea foarte mult.

Jamie nu era obişnuit să depindă de nimeni, pentru el, ea era doar o experienţă care apărea, se consuma, apoi era dată uitării, ca şi celelalte. Pentru Peta era un act unic pentru care risca prea mult. Sau risca dacă îl ignora în continuare…

— Dar acest frate al tău a pus stăpânire pe tine! într-un fel, a făcut-o, se gândi Peta, cu oarecare disperare. Mă controlează, m-a controlat dintotdeauna, tocmai de asta îmi este atât de greu să mă rup de el.

— Trebuie să aduc medicamentele de la farmacie, zise ea; ne vedem mai târziu.

Clădirea în care se afla farmacia era un conglomerat de încăperi vechi, cu miros stătut, aflat undeva, în spatele străzii Osborne. Jamie, care nu suporta atmosfera şi mirosul de spital încercase chiar de la început s-o oprească să meargă acolo, dar Peta nu mai era de clintit, odată ce se hotărâse într-o direcţie. Locuind în acelaşi apartament cu el în care se mai aflau, ce-i drept, Neil şi Rose, care nu puteau constitui un exemplu, ea era sigură că nu-i va putea rezista la nesfârşit, deoarece Jamie era atrăgător şi experimentat şi ştia să se poarte cu o femeie, s-o facă să cedeze. Iar ea, care începuse să-l iubească, preferase să se mute la spital pentru a nu fi mereu supusă tentaţiilor.

West Central o acceptase fără probleme şi fără prea multe întrebări, cu toate că nu avea experienţă, nici recomandări. La o săptămână după ce depusese dosarul

fusese chemată la interviu. După două zile, începuse lucrul şi fusese repartizată pe lângă o asistentă cu experienţă.

După o lună, nu-şi revenise încă de pe urma şocului provocat de această schimbare survenită în viaţa ei. Trecuse mult timp de acum, dar ea tot se mai simţea ca pe altă planetă, sterilă, ce-i drept.

Deschise uşile spre anexe, apoi o porni pe coridorul acela care se încolăcea ca un şarpe, ducând la farmacie. Trecu de serviciul de radiologie, unde nu suporta să vadă acele trupuri de la geriatrie care aşteptau cuminţi la rând, să fie examinate.

— Indivizii ăştia habar nu au ce li se face, i se confesase Stephanie într-o zi. Aşteaptă cuminţi la rând, dar nu ştiu pentru ce.

Peta se opri să încheie bluza de pijama a unui bătrân aflat în mijlocul coridorului, cu gândul la Jamie care s-ar putea afla într-o bună zi în locul acestuia aşteptându-şi rândul. Gândul la el, la boala lui, o însoţea ca un talisman toată ziua. Fără el, poate n-ar fi avut puterea să treacă peste prima lună de muncă în acest spital.

Pe când părăsea serviciul de radiologie, se auzi strigată. Se întoarse uimită să vadă cine o striga.

— Martha Dwyer! zise ea. Ce faci aici?

— Şi eu ţi-aş putea pune aceeaşi întrebare! exclamă aceasta. Este o mare diferenţă între a fi model pentru blănuri de lux şi asistentă medicală cu ciorapi negri, groşi!

Peta ridică indiferentă din umeri.

— Dacă ceea ce făceam pe atunci se numea modeling… lucram ca vânzătoare şi uneori purtam în magazin o capă de zibelină pentru a fi vizionată de matroanele din Knightsbridge. Nu mă încânta defel.

— Parcă-ţi plăcea să te unduieşti pe podium… eu sunt aici pentru o radiografie. Dar să ştii că nu-mi place cum te îmbraci.

— Te obişnuieşti cu orice, zise Peta; cu toate astea,

privind părul impecabil aranjat, machiajul aplicat cu multă grijă al celei din faţa sa, se simţi prost, aşa cum era, încălţată cu cizmele de cauciuc ale spitalului şi acea uniformă albastră, cam largă. Mă simt utilă pe plan social, asta este, conchise Peta.

— Da, trebuie să fie interesant, aprobă Martha, să fii implicată social.

Cele două îşi zâmbiră; erau zâmbete deschise, dar fără semnificaţie. Lucraseră împreună timp de şase luni, dar nu se plăcuseră, nici nu se înţeleseseră.

— Spune-mi, zise Martha, ce face frumosul tău frate?

— Te referi la Jamie? Nu-mi aminteam că l-ai cunoscut.

— Sigur că l-am cunoscut, zise Martha. Nu-ţi aminteşti? Lucra cu noi o fată care se numea Deirdre, care a plecat destul de repede de acolo, pentru a deveni stewardesă. A dat o petrecere la plecare; atunci l-am cunoscut pe fratele tău.

— Nu-mi amintesc să ţi-l fi prezentat, insistă Peta.

— Viaţa e prea scurtă pentru a ne împiedica de prezentări, replică Martha. Dacă văd un bărbat care-mi place, nu mă cramponez de prezentări.

Peta se încruntă. Îşi aminti petrecerea respectivă şi faptul că Jamie dispăruse, iar ea îl aşteptase acolo până dimineaţă.

— A, Jamie a plecat mai devreme atunci pentru că era debutul unui turneu.

— Aşa este, încuviinţă Martha. Printr-o stranie coincidenţă, am plecat şi eu tot atunci, m-a dus el cu maşina. Martha îşi studie unghiile lungi, zâmbi, iar Peta nu ştiu de ce o făcuse; îşi amintise de Jamie, sau îi plăceau prea mult unghiile sale false. A fost o întâlnire scurtă dar memorabilă. Adesea m-am întrebat ce s-a ales de el.

Peta îşi puse pelerina pe umeri, încercând să şi-i imagineze pe Martha şi Jamie în spatele maşinii lui, în apartamentul lui din strada Baker, sau al ei, din Holland

Park.

Cu femei de genul Marthei, lucrurile mergeau foarte uşor, i se împiedicau în picioare ca rândurile de flori care abia aşteaptă să fie culese. Îl şi vedea pe Jamie culegându-le în funcţie de culoare sau forma petalelor. Nu aveau nevoi speciale, emoţii.

Dar lucrul ăsta nu se va întâmpla cu mine! îşi spuse Peta, intrând brusc în panică. Nu voi admite să fiu folosită, apoi aruncată ca un obiect care nu mai prezintă interes!

— Tot nu mi-ai spus ce face Jamie. S-a căsătorit, sau e liber încă?

— Nu, nu este, zise Peta cu vehemenţă. S-a însurat cu o violoncelistă de la Columbia Symphony Orchestra, şi trăieşte în Elveţia, cu cei trei fii.

— Nu mai spune! exclamă Martha. Nu părea genul de familist.

— O să te informez dacă divorţează vreodată, se oferi Peta.

O lăsă pe Martha să-şi expună picioarele lungi printre bătrânii de la geriatrie, luă medicamentele de la farmacie şi se întoarse la biroul asistentelor unde trebuia să predea medicamentele. Tracey era în salonul său, întins pe pat, citind New Yorker.

— Ei? Te-ai hotărât? Ieşi cu mine sâmbătă seara sau asculţi Beethoven?

— Eu n-aş pune lucrurile în ordinea asta! Dar îi pot spune că am avut de lucru până târziu la spital.

— De ce naiba nu-i spui adevărul? E doar fratele tău, ce naiba! Doar nu-ţi este soţ!

— Nu este nevoie să strigi în gura mare!

— Eu voiam doar…

— Taci! Vine asistenta şefă!

***

— Linişte! zise Rose. Ea aprinse lumina din hol, apoi se întoarse spre Neil care trântise uşa. Este două dimineaţa. Poate alţii vor să doarmă!

Neil îşi duse un deget la buze. Se descălţă şi porni încet după Rose.

— Ce naiba mai aşteptăm? întrebă Neil.

— Auzi şi tu ce aud eu? zise Rose. Neil ascultă o clipă.

— Muzică? Pian? Se priviră amuzaţi.

— Oare mai lucrează şi acum? zise Rose. O face de azi dimineaţă.

— Va sfârşi într-un azil. Neil se încălţă la loc.

— Să-l oprim?

— Nu cred că este cazul; se află într-un moment crucial al simfoniei.

— Dar douăzeci de ore fără odihnă nu te pot duce la nimic bun! obiectă Rose. Simfonie sau nu, trebuie să-l oprim să-şi zdruncine sănătatea.

Neil o privi lung.

— Vrei să fii acuzată că ai înăbuşit în faşă o viitoare operă de artă?

— Nu, zise Rose, dar nici nu vreau să stau cu mâinile încrucişate. Nu este de mirare că are acele dureri de cap! Nu înţeleg de ce l-a apucat activitatea asta dintr-odată? A scris multe alte lucrări fără a-şi risca sănătatea pentru ele.

— Sigur, zise Neil. Şi a avut o mulţime de femei fără a se nevroza din cauza asta!

Rose îl privi intrigată.

— Dacă te referi la Peta…

— La cine altcineva? Nu mai are linişte de când avenit ea acasă. Jamie bea într-una cafea de atunci, nu este de mirare că nu mai are somn. De ce naiba nu mestecă gumă sau tutun?

— N-o înţeleg nici pe ea, zise Rose. Nu pricepe că Jamie este bărbatul destinat ei?

— Probabil că nu, încă.

— Jamie nu trebuia să se piardă cu firea numai pentru că pentru prima dată în viaţă o femeie îi rezistă. Iar dacă Peta îi dă bătăi de cap, nu înseamnă că trebuie să trăiască precum un călugăr trapist, doar n-a depus un jurământ de castitate, nu? Dar oricum a trăit ca un călugăr de când s-a întors ea acasă. N-a mai adus nicio femeie aici.

Rose rămase să se gândească la felul în care Jamie îşi refuza plăcerile cu care era atât de obişnuit. Femeile îl căutaseră de când venise Peta, dar nu fusese de găsit pentru niciuna. Şi nici nu-şi amintea să fi lipsit vreo noapte de acasă.

— Bietul Jamie! oftă Rose. N-am crezut că va veni ziua în care îi va rezista o femeie!

— Nu-i strică, zise Neil. Nu-ţi pierde vremea fiindu-ţi milă de el. Poate avea orice femeie dacă devine disperat.

— Dar el nu vrea orice femeie, asta este problema, zise Rose, el o vrea doar pe Peta. Cred că este îndrăgostit de ea, dacă respinge orice altă femeie.

— Între timp, continuă Neil, stă tot timpul la pian şi lucrează ca un nebun. Mi-e teamă să nu se îmbolnăvească.

— Ar trebui scos puţin din starea asta, zise Rose. Găseşte-i ceva de făcut la magazin. De ce nu vorbeşti serios cu el?

— Eu? Glumeşti? De când crezi că va primi sfaturi de la altul în problemele sale? O să-ţi râdă în faţă. Şi nici n-o să-ţi mulţumească pentru că ai intervenit. Când se va deschide uşa asta, iar Jamie va cere ajutorul cuiva, voi şti c-a venit sfârşitul lumii.

— Eu o să-i duc o cacao, zise Rose.

Ea îndrăzni să deschidă uşa şi-l văzu pe Jamie în pijama la pian. El se întoarse, surprins.

— Bună, Roşie! Nu te-am auzit intrând. Ce ai în cana aia?

— Cacao, zise Rose. O vei bea, apoi te vei culca, Jamie.

— Bine, mai am foarte puţin de lucru şi mă culc.

— N-o să mai faci nimic, zise Neil. Te duci imediat la

culcare! Neil îi luă ochelarii de pe nas. Ori te culci de bunăvoie, ori te duc eu.

— Te rog să-mi dai ochelarii şi promit că imediat ce termin paragraful mă duc la culcare.

— Paragraful poate aştepta până mâine.

— Vă rog, zise Jamie este esenţial s-o termin. Te rog, Neil, dă-mi ochelarii!

— Dacă-i vrei, vino să-i iei!

Jamie rămase o clipă descumpănit, apoi renunţă.

— Ştii că nu pot insista, Neil!

Rose îi smulse ochelarii lui Neil, îi aşeză pe nasul lui Jamie, care-i zâmbi recunoscător.

Capitolul 5

— Dublin? zise Peta. De Crăciun?

— Sigur, răspunse Tracey. De ce nu? Tracey îşi duse paharul cu lapte la gură. L-am cunoscut pe tip pe când filmam. Pe el şi papagalul lui. Ne-am distrat teribil. Este un irlandez autentic. Vei petrece un Crăciun de neuitat.

— Îmi surâde ideea, zise Peta. Dar eu voi lucra pe douăzeci şi opt decembrie.

— Uite ce este, zise Tracey, mergem cu avionul. Plecăm în ajunul Crăciunului. Ştii cât facem până la Dublin? Nouăzeci de minute. Nouăzeci la dus şi alte nouăzeci la întors.

Peta se uita în farfurie. Puse cuţitul şi furculiţa alături, aliniindu-le cu precizie.

— Nu am bani să plătesc masa, zise ea în cele din urmă.

— Iisuse! exclamă Tracey. De câte ori să-ţi spun? Abia am terminat două săptămâni de filmare, aşa că am bani destui!

Peta se încruntă. N-avea de ce să-l lase pe Tracey să-i plătească masa.

— Dacă-ţi faci probleme din cauza banilor... începu Tracey.

— Nu, nu din cauza lor. Numai că de Crăciun, noi ne ducem mereu la Edinburgh, întotdeauna a fost aşa.

— Ei, acum vei face o excepţie, zise Tracey, este timpul să te desprinzi de familie.

Asta îşi spuseseră şi ei an de an, dar se duseseră de fiecare dată de Crăciun la Edinburgh, pentru că altfel părinţii lor s-ar fi simţit părăsiţi. Dar în fiecare an îşi promiteau că de Crăciunul viitor lucrurile vor sta altfel. Se săturaseră de colinde, prăjituri; se îmbrăcaseră special pentru mătuşa Sara, se săturaseră de întrebările unchiului Sandy, aceleaşi în fiecare an, legate de părul lung al lui Jamie, când îl va tunde, etc.

Crăciunul viitor se vor duce la Paris, vor sta la hotel… dar ştiau întotdeauna că era o ameninţare în van. Legăturile de familie erau prea puternice, nu-şi imaginau că vor putea petrece Crăciunul altundeva.

— Crăciunul este momentul în care trebuie să ne adunăm, zicea mătuşa Sara.

Peta se uită la ceasul de pe perete.

— Chiar că trebuie să plecăm, este ora unsprezece, iar eu intru în schimb dimineaţă la şase.

Tracey făcu o grimasă.

— Nu mi-ai răspuns încă la întrebare.

Peta se încruntă nervoasă. Îl privi de parcă atunci îl vedea pentru prima dată; era mult prea înalt pentru ea, şi trebuia să facă un efort să meargă în pas cu el. De ce nu l-aş lua cu mine la Edinburgh? se gândi ea, apoi renunţă la idee.

Nu-i spusese lui Jamie de existenţa lui Tracey. De fapt, îl cunoştea doar de şase săptămâni, din care două lipsise pentru filmările din Irlanda. În ceea ce o privea, nu simţea dorinţa ca relaţia lor, care acum nu avea nimic deosebit, să evolueze. Uneori se întreba dacă nu se folosea de Tracey, pentru a-l da uitării pe Jamie. Nu-i menţionase numele la Richmond până acum, pentru că nu fusese cazul. Nici nu ştia care ar fi fost reacţia lui Jamie. În ultimul timp, el era complet dedicat muzicii sale, mai ales simfoniei pe care voia s-o scrie şi poate, nici nu observase că vizitele ei fuseseră tot mai rare. Nu se îndoia că era consecvent pasiunii sale pentru femei, pe care le cultiva la fel ca înainte, dar cu toate astea nu se simţea atrasă să petreacă Crăciunul cu Tracey. Iar dacă l-ar prezenta familiei, cine ştie care ar fi fost reacţia lui Jamie, care în ultimul timp nu mai adusese femei acasă.

— Să înţeleg că nu vrei să mergi? insistă el.

— Dacă pleci, bănuiesc că există o mulţime de prietene care să te însoţească.

Tracey făcu o pauză şi o privi lung.

— Sigur că există. Aş putea să le telefonez chiar acum şi să adun tot haremul. Mă deranjează însă, că nu dai nicio ceapă degerată pe mine, asta mă frământă, Peta…

***

Crăciunul n-a mai fost la fel de vesel ca înainte. Poate se simţea prea vinovată pentru a se simţi bine, îşi spuse ea. Sau poate depăşise aceste momente de bucurie copilărească din viaţă. Sau poate era numai din cauza lui Jamie, atât de neprietenos şi necomunicativ, mereu tăcut, cu tristeţe în priviri. Iar când fusese aproape forţat să ia parte la colinde şi glume, nu arătase entuziasmul dintotdeauna; obişnuia să se retragă undeva, unde să fie singur.

Ba chiar la turneul de tenis organizat de Crăciun pe care îl câştiga în fiecare an, îşi permise să piardă în faţa celui mai slab jucător, mama.

— James Cameron, ai făcut-o dinadins! strigă Bridie. Nu-ţi mai place să te distrezi!

— Este posibil, fu el de acord. Foarte posibil.

— Se vede că îmbătrâneşti, adăugase ea, iar Jamie nici măcar nu se obosise să-i răspundă, retrăgându-se singur într-o cameră. Ce naiba se întâmplă cu el? o întrebase Bridie pe Peta.

Ea ezitase.

— Chiar trebuie să se întâmple ceva?

— Da! Nu pretinde că nu înţelegi ce-ţi spun! De când a venit aici parcă este în transă. Bridie o privi de parcă ar fi fost vina ei.

— Eu nu i-aş da prea mare importanţă, zise Peta. Poate vrea să fie singur cu muzica lui, atât.

— Ei, ar fi putut da dovadă de mai mult tact; să fi aşteptat măcar să joace cu una din noi. Nu putea lăsa

deoparte muzica măcar o zi pe an?

— Nici n-a vrut măcar să participe, murmură Peta.

— Atunci, de ce a mai venit?

— Nu fi prea aspră cu el, Bridie, o rugă Peta. N-a vrut să supere pe nimeni. Numai că este atât de prins de simfonia lui, încât nici nu vede pe unde merge! Nu este prea uşor pentru el. Trebuie să-l ajute pe Neil cu magazinul. Se cam dă de ceasul morţii cu aceste două slujbe, pe care nu le poate neglija. Trebuie să ai multă răbdare cu el. Se pare că a cam obosit şi are nevoie de odihnă. Înainte de a se epuiza, ar trebui să plece undeva unde să-şi termine în linişte simfonia.

— Scuze, scuze şi iar scuze, zise Bridie, tot are timp să cucerească jumătate din femeile planetei.

— Eşti nedreaptă cu el, zise Peta.

— Chiar aşa? Să reduc la un sfert din femeile lumii? Bridie îi aruncă un zâmbet, făcându-i cu ochiul cum că ar fi ştiut ea despre ce este vorba, lucru pentru care Peta ar fi plesnit-o bucuroasă. De asta are nevoie de odihnă, nu din cauza muzicii.

După o oră, Peta îl găsi pe Jamie, ca de obicei, în faţa pianului cu un teanc de portative în faţă.

— Jamie şi acum lucrezi? Doar e Crăciunul!

— Nu prea mai am timp, Peta, îi spuse el lovind clapele pianului. Nu am timp.

— Despre ce naiba vorbeşti? Sigur că ai timp. Doar ai toată viaţa în faţă!

Jamie se întoarse brusc spre ea, de parcă abia văzând-o ar fi aflat cu cine stătea de vorbă.

— De ce nu te duci să joci tenis, Peta?

— Pentru că tatăl tău m-a bătut. Acum joacă Bridie.

— Asta înseamnă că vor veni cu toţii aici? exclamă Jamie disperat.

— Cred că da. Unde să se ducă?

— La naiba!

Peta ridică din sprâncene. Jamie nu era atât de egoist şi nepoliticos de obicei. Dar se mai întâmpla să nu aibă în vedere ce simţeau ceilalţi, când le făcea cunoscut că el are lucruri mai importante de făcut decât să joace tenis cu mătuşile, care erau fete bătrâne.

— De ce te-ai purtat aşa cu Bridie?

— Ce i-am făcut lui Bridie? Nimic.

— Ba i-ai făcut şi felul tău de a fi a afectat-o. Iar mamei i-ai cedat jocul de tenis, ca să scapi de gura ei.

— Îţi jur că n-am făcut înadins; mi-am dat toată silinţa, dar…

— Ai putea măcar să joci odată ca lumea cu Bridie, îl rugă Peta.

Jamie scutură din cap.

— N-am chef de tenis acum, Peta. Nu am forţa să fac ceva ce nu-mi place.

Peta ridică ofensată din umeri.

— Nu vreau să te forţez; voiam doar să-ţi sugerez să-i acorzi surorii tale o jumătate de oră din timpul tău preţios.

— Nu despre asta este vorba, zise Jamie ridicându-se şi prinzând-o strâns în braţe de parcă s-ar fi temut ca ea să nu fugă. Peta, hai să fugim de ei undeva, nu ştiu unde. Să facem asta, te rog, înainte să-mi pierd minţile!

Peta îi zâmbi, ciufulindu-i părul.

— Ce este cu tine, Jamie?

El nu răspunse imediat. Ridică în cele din urmă capul, o privi şi pentru o clipă ea avu impresia că-i va împărtăşi din gândurile sale, dar nu-i spuse decât:

— Vreau să fiu singur cu tine, Peta, departe de toţi cei de aici, de zgomotul, fumul, de toată lumea care se fâţâie permanent. Vreau puţină pace şi linişte. Este prea mult ce-ţi cer?

Nu, nu era prea mult, îşi spuse Peta. Cu un an în urmă, l-ar fi însoţit bucuroasă, dar anul acesta n-o mai putea face. Instinctul o făcea mai reţinută în privinţa lui.

— La ce bun? Ştii c-ar veni să ne caute!

— N-ar ajunge până acolo, murmură el.

Peta se simţea vinovată. Dacă nu voia să-i încurajeze avansurile, n-ar fi trebuit să vină. Ştia sigur ce simte Jamie pentru ea, iar simplul fapt că se ascundeau undeva împreună de restul familiei avea ceva clandestin şi de neiertat. Se simţise afectată de disperarea care străbătea din glasul lui. Nu era Jamie omul care să ceară înţelegere şi de aici ea ajunse la concluzia că avea nevoie de consolare şi linişte, dacă ajunsese să ceară.

De data asta, Jamie nu-şi dorea decât să fie cu ea, fără a se gândi la seducţie. Dar era imposibil într-o asemenea casă să găseşti puţină linişte şi un loc liber, mai ales acum, de sărbători.

Iar acum, când o prinsese în braţe pe sofaua din biroul tatălui său, nu voise decât să fure câteva clipe de intimitate în aceste zgomotoase sărbători de iarnă, să cadă în uitare câteva clipe.

Dar o dată dorinţa declanşată, nu era uşor de stins şi o dori pe Peta aşa cum nu mai dorise vreodată pe altcineva. Nu pentru a-şi satisface o dorinţă fizică, pentru asta avea la dispoziţie zeci de femei; se întorsese spre ea în căutarea alinării, în speranţa că-şi va găsi consolarea şi măsura gândurilor pe care nu îndrăznea să le exprime.

— Voi avea multă grijă de tine! Te rog, Peta. O strânse şi mai tare mângâind-o pe cap, înlăturându-i rezistenţa, folosindu-se de toate farmecele cu care-l înzestrase natura s-o facă să cedeze. Chiar n-ai încredere în mine după atâta timp? Nu crezi c-aş face totul să te ştiu fericită? Că nu te-aş răni vreodată?

Poate nu intenţionat, îşi spuse ea. N-ai răni intenţionat pe nimeni, nu doar pe mine.

— De ce nu ai încredere în mine, Peta?

Ea se întrebă de ce oare nu dăduse Andrew buzna în cameră, chiar în clipa aceea. Nu i s-ar fi putut împotrivi lui

Jamie, pentru că nu voia s-o facă. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut dragoste? Cum ar fi fost viitorul lor? se auzi glasul lui Andrew care exclamă entuziasmat:

— Aici sunt, i-am găsit!

Bridie care venea după el roşi, observând că Peta se afla în braţele lui Jamie. Peta se ridică încurcată, iar Jamie le spuse:

— Ei, dacă tot aţi venit staţi jos, simţiţi-vă ca acasă. Peta, confuză încă, se aplecă să-şi caute pantofii sub pat. Nu fusese prea şocată de apariţia celor doi, pentru că nu avusese de gând să facă dragoste cu Jamie. Oricum, membrii familiei aveau să descopere dragostea lor mai curând sau mai târziu şi chiar dacă ar fi fost şocaţi la început, s-ar fi obişnuit cu ea pe parcurs. Ceea ce o îngrijora era felul în care Jamie putea să-i trezească simţurile; îi aprinsese dorinţe foarte puternice, copleşitoare. Nu putea spune că asta se datora personalităţii lui puternice, pentru că el nici nu era interesat să-şi exerseze puterea, şi cu toate astea, putea s-o subjuge prin această trezire a simţurilor. Era conştientă că alte câteva minute ar fi năruit fărâma ei de rezistenţă. El ştia prea bine cum să-i inducă plăcere, avusese foarte multă răbdare cu ea, toate astea subliniate de masculinitatea lui exacerbată.

— Ei bine, spuneţi ceva, zise Jamie, nu vă uitaţi la noi. Nu vi se arată nimic din ce n-aţi mai văzut până acum!

Bridie făcu o grimasă. Andrew zâmbi încurcat.

— Ce să le spun celor care vă caută? Să le spun unde v-am găsit? Ce să…

— O, pentru Dumnezeu! sări Bridie, care-şi redobândise prezenţa de spirit.

Ea îl prinse de guler şi-l aruncă afară din încăpere. Andrew încercă să protesteze, dar riposta lui Bridie fu puternică.

— Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat, îi spuse ea Petei, pe care o făcuse să se ruşineze de postura în care

fusese surprinsă.

Bridie, se gândi Peta, nu mai era o copilă. Era o tânără pe care n-o puteai clinti din loc decât dacă aveai argumente foarte solide.

— Îmi cer scuze că am dat buzna la momentul nepotrivit, zise Bridie, dar ar fi trebuit să ştiţi că în această casă nimeni nu poate avea pretenţii la intimitate tocmai de Crăciun!

— Ei, dacă n-am ştiut până acum, am aflat cu această ocazie, zise Jamie.

El îşi îndepărtă părul de pe frunte, apoi începu să-şi caute ochelarii. Bridie îl urmări o clipă cum pipăie cu palma pernele sofalei, căutând disperat, fără a găsi ce căuta.

Bridie îi luă ochelarii de pe podea, şi-i întinse.

— Ne ducem să cântăm colinde, îi spuse ea, vii cu noi sau vrei să transmit scuze pentru tine? Pot să le spun că ai una din bine cunoscutele tale migrene şi că preferi să fii singur.

Se lăsă tăcere. Jamie se concentră asupra ochelarilor pe care-i şterse cu capătul cravatei. Peta îşi găsise pantofii.

— De fapt, eşti singurul din familie care ştie să cânte, dar asta nu mai contează acum; le pot spune că ai o migrenă, poate te vor lăsa liniştit o vreme. Şi... nu vreau să fiu acuzată c-am stat în calea unei dragoste curate.

Bridie ieşi din încăpere. Jamie îşi pusese ochelarii pe nas.

— Ei? zise Peta. Mă întorc fără tine?

El scutură din cap, dar nu zise nimic, îşi îndreptă cravata, apoi îşi trecu o mână prin păr.

— Îmi pare rău pentru tot, Peta, îţi promit că nu se va mai întâmpla.

Peta îl privi uimită. Nu-l mai văzuse atât de înfrânt, de umilit şi i se păru curios să-l audă cerându-şi scuze.

— Nu te mai scuza, îi spuse ea.

Vina o purtau amândoi. Jamie fusese cel care dăduse tonul, dar la cel mai mic semn de dezaprobare din partea ei ar fi abandonat orice iniţiativă în acest sens. Ea l-ar fi putut

opri, dacă ar fi protestat cu destulă convingere.

— Nu sunt neajutorată, zise ea, ar fi trebuit să ştiu ce va urma.

— Asta nu scuză comportamentul meu, răspunse el. Nu se va mai întâmpla, îţi promit.

Capitolul 6

Jamie şi Peta plecară împreună din Londra şi ajunseră la Richmond tocmai la timp pentru a mânca din ceea ce încropise Rose din resturile de la Crăciun.

— V-aţi distrat bine acasă? îi întrebă Neil.

Peta ezită. Îl privi pe Jamie dar el nu zise nimic. Îşi scosese ochelarii şi stătea sprijinit cu coatele de masă, cu ochii aţintiţi undeva, pe peretele bucătăriei, cu gândurile duse departe. Peta oftă.

— Nu prea bine, răspunse ea în locul lui. El a fost aşa cum l-aţi văzut în ultimele zile.

Neil şi Rose se întoarseră spre el.

— Aşa este de vreo trei luni, zise Neil. De când s-a apucat de simfonia aia…

Se făcu tăcere. Îl aşteptau pe Jamie să reacţioneze, dar el zâmbi doar.

Peta se îndoia că era conştient de conversaţia care se purta în jurul lui. Tot drumul de la Edinburgh la King’s Cross nu scosese o vorbă, stătuse cu capul în poala ei fără a dormi, pierdut în gândurile sale.

Peta se gândi că poate era preocupat de simfonia la care lucra. De altfel, avusese dintotdeauna tendinţa de a fi mai rezervat, mai ales când lucra la vreuna din compoziţiile sale. Niciodată nu-şi stăpânise prea bine toate compartimentele vieţii. Muzica se răsfrângea asupra tuturor lucrurilor pe care le făcea, şi, ca atare, implicarea lui era parţială. Simfonia la care lucra acum era cel mai ambiţios proiect, iar Peta era foarte aproape de el pentru a-l lămuri că dacă nu ieşea aşa cum trebuia, nu era cazul să dramatizeze. Îi putea înţelege temerile, că poate, într-o zi, inspiraţia îl va părăsi. Îşi dorea să fie lângă el în clipa aceea, să-l consoleze, dar din nou se lovi de faptul că era incapabil să accepte ajutor de la o altă fiinţă omenească.

— Ce ziceţi de felul în care am decorat peretele? se trezi

Rose, arătându-i peretele din spatele lor pe care lipiseră mai multe fotografii. Eu le-am tăiat, iar Neil le-a lipit.

Peta se întoarse să vadă despre ce era vorba. De fapt, cei doi acoperiseră peretele din spatele aragazului care era stropit de grăsime, cu o serie de fotografii din reviste. Se afla acolo o galerie de doamne de vârsta a doua, cu pălării elegante şi babuinii aflaţi în croazieră alături de stăpânele lor. În altă fotografie, un arhiepiscop trăgea cu un Lee Enfield.

— Am muncit destul, zise Neil, aştept să vă exprimaţi aprecierea.

Peta se întoarse să privească încă o dată. Văzu şi un nud; era al unei tinere cu sâni mari, ca nişte farfurii. Peta îl privi critic, apoi i se adresă lui Neil:

— Cred că a fost alegerea ta, zise ea. Neil pufni în râs.

— Ţie nu ţi-ar plăcea?

— De ce să-mi placă mie? Nu înţeleg de ce trebuie să vedem femei goale oriunde ne-am uita!

— Ai vrea cumva să vezi bărbaţi goi, în schimb? o întrebă Neil.

— Da, poate, de ce nu? Dacă ţie îţi plac femeile goale, mie de ce nu mi-ar plăcea bărbaţii goi? Şi de ce ar trebui ca eu şi Rose să ridicăm privirea pe acest monstru cu prea mult ţesut adipos? Aţi pus aici numai imagini pentru tine şi Jamie, iar pentru mine şi Rose…

— Ei bine, dacă sunteţi atât de interesate…

Neil se ridică, împinse scaunul pe care stătea şi cu mişcări lente începu să-şi scoată puloverul. Rose protestă.

— N-ai vrea să ne laşi să ne continuăm masa?

— Hei, Casanova! Neil se aplecă spre Jamie, începând să-l zguduie. Ce zici de comentariile doamnelor noastre? Ai cumva obiecţiuni?

— Taci, Neil! sări Rose. Lasă-l în pace! Jamie păru că revine brusc la viaţă.

— La ce să am obiecţii, Neil?

— La faptul că am putea să-ţi cerem să te dezbraci, zise Neil.

— Mâncaţi mai repede să nu vi se răcească mâncarea, vru Rose să-i potolească.

Jamie păru din nou confuz.

— Nu, nicio problemă, zise el.

Peta se uită la el, apoi din nou în farfurie.

— Abia te-ai atins de mâncare, constată Rose.

— Îmi pare rău, spuse Jamie, am uitat de mâncare. El se ridică şi împinse farfuria neatinsă din faţa sa.

— Rose, îmi cer scuze, dar nu pot mânca. Să mergem să bem ceva înainte de plecarea Petei.

Intrară într-o cafenea, unde rămaseră până la închidere. Pe la zece, pe când Neil şi Peta jucau dame, Rose bea cel de al treilea lichior de mentă, iar Jamie se afla la bar unde mai cumpăra un rând de băuturi pentru toată lumea, se deschise uşa barului şi intră o tânără cu părul lung, roşcat, cu o figură delicată, cu ochii verzi mari, şi gura cu buze pline. Purta pantaloni foarte strânşi pe trup şi o bluză albă de dantelă.

Peta, care arunca zarul, se opri şi o privi indignată.

Deodată, tânăra îl zări pe Jamie care se întorcea de la bar cu băuturile în mână.

— James Cameron, nu te-am mai văzut de mult! zise ea cu o voce melodioasă.

Jamie ezită, simţindu-se pierdut. Tânăra se aruncă la pieptul lui.

— Ce afectată este! exclamă Peta.

Nu-i vedea faţa lui Jamie, deoarece se afla cu spatele la ea.

— La naiba! exclamă Neil.

Peta se întoarse spre jocul de dame. La scurt timp părăsiră barul. Jamie o duse la spital cu maşina sa. Străbătură drumul în tăcere până când Peta nu mai suportă.

— Cine era fata din bar? îl întrebă ea.

— Ce fată?

— Cea cu părul roşu, care s-a aruncat asupra ta.

— Oh, era Virginia, cea care mi-a scăpat.

— Poftim? De ce a scăpat?

— Nu-ţi mai aminteşti noaptea în care te-ai întors de la Istanbul?

— O, da, ea era? Vrei să spui că nu v-aţi mai văzut de atunci?

— Nu până în seara asta, confirmă Jamie. Am şi uitat de ea!

Mare mincinos, se gândi Peta. Jamie nu putea uita o femeie ca Virginia. Era foarte atrăgătoare şi părea foarte fragilă, uşor de afectat, sensibilă ca un ou. Poate că tocmai asta îl atrăsese pe Jamie la ea.

Peta se gândi că felul în care era îmbrăcată contrasta cu modul în care se prezenta Virginia. Hainele nu prezentaseră niciodată o atracţie pentru Peta. Dar poate pentru Jamie contau!

Ea observă doar acum că Jamie nu mai era îmbrăcat neglijent ca altă dată; purta cravată, o haină de piele elegantă, avea pantalonii călcaţi. Era bărbierit cu grijă, iar părul, deşi lung, era curat şi pieptănat.

Era evident că Peta, aşa cum era îmbrăcată, nu mai putea apărea pe viitor alături de el. Se gândi că, de fapt, n-avea nimic să-i ofere, nimic cu ce să-l păstreze alături de ea. Dacă o femeie provocatoare ca Virginia dăduse greş, ea cum putea să reuşească? Poate dacă ar fi cedat de la început ar mai fi fost soluţii. Deşi, chiar dacă s-ar fi culcat cu el, n-ar fi avut cu ce să-l păstreze.

Probabil o va conduce la spital, apoi se va grăbi spre Richmond unde-l aştepta Virginia. Peta oftă.

— Ce este, Peta? o întrebă el.

— Oh… nimic, zise ea, ca omul care nu mai are nimic de pierdut dar nici de câştigat. Mă gândesc doar că mâine

încep programul la şase. Am avut noroc că n-am fost de gardă tocmai de Crăciun, dar acum a trecut şi asta.

Jamie o privi lung. Ştiuse de la început că Peta nu va fi o bună asistentă, nu avea stofă pentru asta. Era prea impetuoasă, avea pornire, dar nu şi puterea de a continua ceva început. Nu va putea să accepte niciodată pe termen lung ierarhia rigidă a unui spital, sau disciplina, doar de dragul ei.

— Ce-ţi displace atât de mult, Peta?

Ea ezită de parcă nu şi-ar fi găsit cuvintele.

— Aş putea să-ţi spun doar că nu-mi plac figurile unor asistente, care nu mai asistente nu sunt, ci un fel de Brigitte Bardot, care încearcă s-o facă pe asistenta. Sau că mă opun faptului că trebuie să fac paturile bolnavilor, când aş putea să aprofundez meseria în sine... dar, cel mai tare îmi displac bolnavii. Am descoperit acest lucru mult prea târziu.

Se lăsă tăcerea.

— Înţeleg, zise el, iar Peta sesiză dezamăgire în glasul lui.

— Mă tem că sună cumplit, continuă ea. Am fost şi eu la fel de şocată când am descoperit. Am crezut că sunt un monstru, atunci. Dar este genul de lucruri cu care nu te poţi juca.

— Nu trebuie să vii cu scuze, Peta, zise Jamie. Pot înţelege prea bine ce simţi. Nici eu n-aş putea să-mi dedic viaţa îngrijirii orbilor, de exemplu.

— Asta poate fi înţeles, zise Peta. Tu ai un scop în viaţă, ai muzica. Eu, ce am?

— Cât crezi că vei mai putea să rămâi acolo? o întrebă el.

— O, nu ştiu, răspunse ea. Deocamdată o duc de pe o zi pe alta. Ce să fac? Asta nu înseamnă că nu nutresc speranţa că într-o bună zi voi face altceva.

— Peta, zise el cu glas tremurat, aş vrea să-mi promiţi ceva... că atunci când vei părăsi spitalul, peste o lună, sau un an, nu vei mai face imprudenţa să te angajezi iar la cine

ştie ce comerciant... aş vrea să-mi promiţi că vei fi rezonabilă măcar o dată în viaţă.

— Şi ce sugerezi să fac?

Ultima oară când îi pusese această întrebare, el îi citase din Christopher Marlowe: vino, trăieşte alături de mine, fii iubita mea...

Christopher Marlowe... Se spunea despre el că fusese homosexual, dar ce mai conta...

De data asta el nu-i spuse decât:

— De ce nu te duci acasă să discuţi cu tata? Desigur, atunci când o invitase să stea cu el fusese beat. Şi tot atunci hotărâse că voia să facă dragoste cu ea. Acum când era treaz, nu-l mai interesa.

— Nu cred că ar fi bine să discut cu tata, îi răspunse ea. Peta nu se simţise niciodată prea apropiată de acesta; era prea cinic, o speriase adesea când ea era doar o copilă şi de atunci îl considerase neabordabil.

— Va încerca să te înţeleagă, te asigur, oricum, îşi va oferi părerea lui de om trecut prin viaţă.

Peta observă că i se rupsese puloverul cu care era îmbrăcată, avea chiar o gaură. Se întrebă dacă Virginia ar purta un astfel de pulover, sau dacă i se întâmplase vreodată în viaţă. Oricum, nu-şi imagina o făptură ca Virginia purtând un pulover atât de banal ca al ei, fără a mai vorbi de găuri. Încercă să-şi imagineze lenjeria Virginiei... nu putea fi decât foarte atrăgătoare, cu dantelă, cu alte zorzoane. Probabil purta doar roz şi bleu, cu trandafiraşi, sau poate un crem pal... şi-o imagină în pat cu Jamie, cu părul ei roşcat, risipit cu dărnicie pe perna lui, cu sânii ei plini, buzele generoase şi dinţii albi, foarte albi...

— N-am nevoie de sfatul nimănui, i-o reteză Peta. Mă pot descurca singură.

El parcă maşina şi o conduse până la uşa spitalului, o clădire gri închis, de şase etaje care nu inspira nimic bun. Îi dădu un sărut aproape frăţesc, dar când se întoarse să

plece îl prinse de mână, agăţându-se de el de parcă îl vedea ultima oară.

— Ce este, Peta?

— Jamie, eu…

Jamie eu te doresc! Nu mai ţin cont de regulile bunului simţ, nu mă gândesc la consecinţe. Te doresc şi am nevoie de tine şi vreau să mă simt dorită la rândul meu. Te rog, Jamie, nu pleca, fă dragoste cu mine. Uită toate temerile şi îndoielile mele. Am încredere în tine, te iubesc. Te rog, nu lăsa să treacă timpul, va fi prea târziu. Vreau să fiu a ta…

Dar nu-i spuse aceste gânduri ale ei.

El o privi lung, de parcă ar fi înţeles vorbele ei nerostite şi nu mai rezistă, o prinse în braţe.

— Peta, o Peta… murmură el.

El ştiu fără să-i audă vorbele că ea simţea acelaşi lucru, îl dorea la fel cum o dorea şi el. Jamie ştia asta de mult; intuise acest adevăr chiar din noaptea întoarcerii ei de la Istanbul.

Era o realitate, Peta ar fi făcut dragoste cu el chiar acum, aici.

Indiferent ce ar fi făcut în trecut cu alte femei, pe ea nu putea s-o trateze decât cu dragoste şi respect.

— Jamie, şopti ea. Mi-aş dori să nu trebuiască să mă întorc acum la spital.

„Vino să stai cu mine, fii iubita mea”, i-ar fi spus el. Dar nu şi acum. Totul venise prea târziu… cum putea s-o ia din nou acasă, să facă dragoste cu ea, apoi… mai ales ştiind ce mult ar fi însemnat asta pentru ea…

Nu putea face dragoste cu Peta, aşa cum făcea cu alte femei, fără nicio responsabilitate, căutând plăcerea imediată. Nu putea risca s-o rănească pe Peta. N-ar fi trebuit să încerce s-o seducă încă de la început, având în vedere trecutul lui, numărul prea mare de femei cu care se culcase. Nu putea să aibă niciun drept asupra ei, aşa că nu se putea învinui decât pe sine.

— Pot pleca oricând, fără preaviz, insistă ea uşor disperată.

— Nu, Peta, se împotrivi el. Trebuie să anunţi că părăseşti slujba asta, nu face nimic de care să-ţi pară rău mai târziu.

— Tu ai făcut întotdeauna aşa?

— Nu, recunoscu el cu ochii în pământ. Dar îndată ce îmi amintesc, îmi doresc să nu fi fost aşa. Jamie îi puse mâinile pe umeri depărtând-o de el. Nu vreau să mai fac nimic de care să-mi fie ruşine, sau să regret.

— Nu vei regreta, promise Peta.

— Dar tu o vei face...

Jamie se întoarse şi porni spre maşină. În treacăt, privi cu coada ochiului o asistentă care se îndrepta spre intrarea spitalului. Observă că era foarte tânără, aproape un copil, cu nişte ochi mari şi bucle blonde, care-i scăpaseră de sub bonetă. Inima nu-i mai tresări cum făcea altă dată, la vederea unei femei foarte frumoase şi mai ales tinere. Se întoarse trist la Richmond.

Stephanie, căci de ea era vorba, o ajunse din urmă pe Peta.

— Ai petrecut bine în aceste zile libere?

— Minunat, minţi ea. Apoi şi-l imagină pe Jamie ajungând la Richmond şi îndreptându-se spre casa Virginiei.

— Ai fost norocoasă, zise Stephanie, eu am fost de serviciu şi a fost cumplit. Era fratele tău? întrebă ea curioasă, scuturându-şi pletele.

— Un fel de frate, murmură Peta.

— Ce-ar fi să mi-l prezinţi? Poate chiar de Anul Nou? Stephanie era frumoasă, îşi spuse Peta privind-o, cu ochii aceia mari, de căprioară, gura în formă de inimă, corpul zvelt...

— Îmi pare rău, dar nu-i place să danseze, nici să-i fie prezentate femei. Şi le alege singur.

Capitolul 7

Neil auzi lovitura din baie. Ieşi de sub duş şi porni furios spre bucătărie cu un prosop înfăşurat la mijloc.

O găsi acolo pe Rose, care citea D.H. Lawrence, deşi farfuriile de la cină zăceau nespălate, chiar sub nasul ei.

— Ei bine? zise Neil, ce s-a întâmplat?

— Nu este vina mea, zise Rose, dând pagina. Ea arătă spre camera de zi. Este acolo. Compozitorul nostru a început să arunce cu talerele.

Neil se încruntă.

— Jamie n-a făcut asta niciodată. Ştiu că a trecut prin momente grele de curând, dar nu s-a manifestat zgomotos.

Cei doi schimbară priviri, apoi ridicară din umeri. Rose se întoarse la cartea ei, iar Neil ciuli urechile.

— Cred că este mai bine să intru, să văd ce este cu el, să nu fi căzut pe fereastră sau altceva.

Dar Jamie sta la pian, cu capul prins în mâini. Peste tot prin încăpere se aflau partituri răvăşite. Fuseseră aruncate în dezordine, era evident.

— Jamie, zise Neil, îndreptându-se spre pian. Ai cam depăşit măsura… ce naiba este cu tine?

Fără o vorbă, Jamie sări în picioare, trecând pe lângă Neil care-l privea ca pe o curiozitate şi ieşi în hol. Neil după el.

— Ce ai, Jamie? Ce te frământă?

— Ies puţin să iau aer, zise el şi plecă.

— Pe vremea asta? Ţi-ai pierdut minţile, omule? Jamie nu răspunse. Neil auzi uşa de la intrare trântindu-se.

— A plecat să se plimbe, îi spuse Neil lui Rose care apăruse să vadă ce se întâmplase. Ştii, Rose, ceva nu este în regulă cu el. Mă gândeam la Schumann, care şi-a pierdut minţile şi a vrut să se înece. L-au închis într-un azil de nebuni. Iar Hugo Wolf… Jamie este pe aceeaşi linie. Nici Mahler nu era prea echilibrat…

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, Neil! Jamie este un om normal

şi sănătos, doar că s-a suprasolicitat. Dacă s-ar odihni puţin…

— De ce nu-i spui asta?

Jamie ajunse la ora nouă la spitalul în care lucra Peta. Voise să scape dintre cei patru pereţi, de atmosfera apăsătoare, de gândurile care se inter-puneau între el şi muzică. Paşii îl purtaseră spre gară şi iată-l la spitalul Petei.

Sună şi aşteptă înfrigurat, cu părul ud, să i se deschidă. O asistentă scoţiană, după cum i se păru lui, îi deschise privindu-l bănuitor de parcă s-ar fi aşteptat să scoată o sabie din haină.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar am ieşit din schimb de zece minute, zise ea strecurându-se pe lângă el.

Asistenta ieşi aproape în fugă, lăsându-l pe Jamie singur în această lume care, în concepţia lui, aparţinea femeilor. Un grup de asistente care cobora scările trecu pe lângă el, dar cum ochelarii lui erau aburiţi, nu putu să vadă dacă Peta era printre ele. Îşi scoase ochelarii căutând o batistă cu care să-i şteargă, tocmai în clipa în care îl zări Stephanie.

— Vă ajung din urmă, le spuse ea, făcând un semn cu capul în direcţia lui Jamie, care părea dezorientat, scotocind în buzunare după o batistă. Mă voi prezenta singură…

— Bună! zise ea. Cum ai ajuns aici, în cuşca leului? îi vorbea de parcă s-ar fi adresat unui vechi prieten; de parcă s-ar fi aşteptat să fie recunoscută.

Jamie se simţea agasat. Nu era vocea cu care se obişnuise, pe care o iubea.

— Îmi pare rău, îngăimă el, dar nu cred că te cunosc.

— Sunt Stephanie, îi spuse ea, colega Petei. Eşti fratele ei, nu?

El încuviinţă. Îşi găsi în cele din urmă batista în buzunarul din spate.

— Nu cumva ştii unde o pot găsi?

— Sigur că da, zise Stephanie, este sus; îi voi spune să

coboare repede.

Stephanie îl conduse spre o canapea, să se aşeze.

— Scoateţi fulgarinul, îi spuse ea, arăţi de parcă ai fi traversat canalul Mânecii cu el.

Ascultător, după ce-şi puse ochelarii, Jamie începu să consulte o revistă pentru femei, dar nu avu răgazul nici măcar să întoarcă pagina, că Stephanie se şi întoarse. Acum când o văzu mai bine îşi aminti că era cea care-l privise cu îndrăzneală în noaptea în care o adusese pe Peta, după Crăciunul petrecut acasă.

— Ţi-am adus un prosop, zise ea, Peta coboară imediat. Era sub duş.

Jamie nu se simţea în stare să poarte o conversaţie cu nimeni, mai ales cu o femeie în ochii căreia se citea dorinţa.

— Te descurci? îl întrebă ea.

De parcă ar fi fost paraplegic! Jamie se întrebă dacă părea atât de neajutorat, sau dacă femeia voia doar să intre în vorbă cu el, şi de aceea începu să-şi frece părul cu putere, înainte de a o vedea dând năvală asupra lui.

Stephanie îl urmări în tăcere, nereuşind să înţeleagă ce se întâmpla cu el. Presupuse că era ceva în neregulă pentru că în pofida tuturor încercărilor ei de a vorbi cu acest bărbat, se lovea de un perete.

Peta va coborî imediat şi va vedea cum reacţiona acest super mascul de frate al ei. Acest macho părea total neinteresat de ea, lucru ciudat, pentru că era obişnuită ca toţi bărbaţii să capoteze în faţa ei. Se aplecă şi-l bătu încet pe genunchi.

— O să răceşti dacă mai stai aici, cămaşa îţi este udă. Dă-mi-o să ţi-o usuc la radiator.

Jamie o privi ciudat.

— Şi pantalonii îmi sunt la fel de uzi. Vrei cumva, să ţi-i dau ca să-i usuci la radiator?

— Poate că ar fi bine, zise Stephanie aruncându-i unul din zâmbetele ei irezistibile, senzuale. Ar fi mai bine decât să te

alegi cu o pneumonie, nu?

Jamie făcu o grimasă.

— Mulţumesc pentru prosop, dar nu te mai agita pentru mine, zise Jamie.

Stephanie, care-i zâmbise de zor, făcu o grimasă. Pentru scurt timp, crezuse că ar putea face un pas înainte în relaţia pe care o dorea doar ea, după cum se vedea.

Era pentru prima oară în viaţă că instinctele ei o derutaseră şi-şi pierdea vremea încercând să atragă atenţia unui bărbat pe care nu-l interesau femeile. Sau poate îl interesa una singură? Ideea îi veni brusc pe când încerca să-şi maseze fruntea; da, acum putea găsi o explicaţie.

Acum înţelegea de ce Peta petrecea tot timpul liber acasă, la aşa zisul ei frate de la Richmond. Adesea se întrebase care era relaţia dintre ei. Era ceva ciudat, oricum; cei doi fraţi nu semănau de loc. Aveau chiar şi personalităţi diferite. Privind profilul clasic al lui Jamie, îl compară cu nasul cârn al Petei; se trezi deodată întrebându-se ce anume îi făcuse să susţină că erau frate şi soră.

— Mai întârzie Peta? o întrebă el. Stephanie scutură din cap.

— Vine imediat. Spune-mi, zise ea, de unde ai accentul ăsta?

Jamie îi evită privirea.

— Îmi cer scuze pentru el, te deranjează? Stephanie îl privi, fără argumente.

— Peta nu vorbeşte ca tine, constată ea. Şi nici ei nu-i place accentul ăsta.

— Aşa este, ştiu că nu-i place.

Se lăsă tăcerea. Jamie se rezemă de spătarul sofalei.

— Sper că ştii că Peta iese în seara asta cu canadianul ei?

Stephanie nu-i putea vedea faţa, pentru că era pe jumătate întors spre locul de unde urma să apară Peta.

— Este vorba de actorul care a fost internat aici, Tracey Compton. Îl cunoşti?

Jamie se întoarse spre ea.

— Nu, n-am fost prezentaţi.

— Poate l-ai văzut la televizor; un tip deşirat, blond.

Jamie se ridică, îndreptându-se spre fereastră.

— Nu, nu l-am văzut, nu am televizor. Privindu-l, Stephanie constată încă o dată că era un bărbat interesant. Nu era el actor, nici foarte înalt, dar avea nişte ochi verzi, minunaţi.

— Se duc la o petrecere, continuă Stephanie. Am crezut că ţi-a spus, te-ar fi scutit de drumul până aici.

Tracey nu putea fi considerat un bărbat prezentabil, arăta mai mult a jucător de base-ball sau box. Avea un nas turtit.

— Te duci cu ei, cumva? insistă Stephanie. De fapt, ei nu-i prea păsa dacă ar fi fost cu el sau cu Tracey, asta era mai puţin important. Ceea ce o deranja era că o femeie mediocră, precum Peta, deţinea monopolul asupra amândurora.

Peta intră în salon înainte ca Stephanie să fi apucat să primească un răspuns de la cel care stătea cu spatele spre ea. Se uită de la Stephanie la Jamie, apoi îi spuse:

— Îţi mulţumesc c-ai avut grijă de el.

— Am făcut-o cu plăcere, te asigur, îi răspunse Stephanie. Îi spuneam că te vei duce în seara asta cu Tracey la o petrecere. Dacă fratele tău nu merge cu voi, ar putea merge cu noi la dans...

Jamie nu zise nimic.

— Nu cred c-ar vrea să meargă, zise Peta în locul lui. Ţi-am mai spus, nu-i place să danseze.

Jamie continua să se sprijine cu coatele de radiator.

— Nu vrei să-mi duci prosopul în cameră? o rugă ea pe Stephanie. O să-l iau de la tine mai târziu.

— Bine, zise Stephanie cu o grimasă.

Peta închise uşa în urma ei. Jamie se întoarse şi o privi.

Peta purta o rochie lungă de catifea, cu un decolteu

foarte adânc. Părul, care-i crescuse destul de mult, era dat acum după urechi. Niciodată nu arătase atât de bine, atât de feminină; şi toate astea pentru canadianul acela blond, pe care-l menţionase Stephanie.

Peta îl privea încruntată, şocată de felul în care arăta. Avea pantofii murdari, cămaşa udă, barba îi crescuse. Niciodată nu fusese atât de dezordonat.

— Jamie! exclamă ea acuzator. Eşti ud! Ce-ai făcut?

— M-am plimbat, atâta tot.

— Te-ai plimbat? Pe vremea asta? De ce n-ai fost cu maşina?

— Am vândut-o.

— Când? De ce?

— Acum o săptămână. Nu-mi mai făcea plăcere s-o conduc. Şi era destul de costisitoare. Jamie făcu un gest vag şi abandonă subiectul. Înţeleg că am venit într-un moment nepotrivit; ar fi trebuit să-ţi telefonez.

Peta roşi. Îi întinse cravata pe radiator, netezind-o cu grijă. Din nefericire, Jamie alesese o zi nefastă să vină pe neaşteptate.

Tracey lucrase la o nouă serie BBC şi era a doua oară când îl vedea în această săptămână. Peta îşi cumpărase rochia de catifea nu pentru petrecerea din seara asta ci doar pentru a-i face o plăcere lui Jamie, numai că nu avusese curaj s-o poarte la Richmond. Jamie nu avea nicio înclinaţie pentru viaţa din cluburile din West End. El se mulţumise să meargă cu ea în locuri unde să fie singuri. Petrecuseră timpul în plimbări lungi, mână în mână, de-a lungul râului, abia rostind câte un cuvânt. Lui Jamie părea să-i placă să viseze ore întregi, citând versuri ale sale sau ale altora; urmărind bărcile, lebedele, sau gâştele sălbatice; privind apusul sau stelele de parcă abia atunci le-ar fi descoperit, iar Peta obişnuia să-l readucă la realitate.

Fusese dintotdeauna liniştit şi retras, înclinat spre introspecţie, visător. Dar i se părea că trata relaţia lor ca pe

un fotoliu vechi şi uzat în care te poţi relaxa. Nu era nevoie să spună vorbe de duh, să strălucească, să fie amuzant sau deştept. Pentru asta era fotoliul preferat.

Muncea din greu în magazin, compunea, făcea dragoste cu femei care nu-i ridicau probleme, precum Virginia.

Peta era doar o parte din viaţa lui, una dragă; erau doi oameni cu o fostă relaţie de dragoste care pierzându-şi interesul fizic reveniseră la intimitate spirituală şi mentală. Dar de fapt, ei nu avuseseră o relaţie, reuşiseră să treacă pe lângă ea şi să ajungă la etapa următoare, unde dorinţele nu mai existau.

Ultima ei vizită la Richmond fusese acum trei săptămâni. Neil şi Rose plecaseră undeva în noaptea aceea iar ei rămăseseră singuri. Mâncaseră într-un restaurant indian, apoi acasă ascultaseră Mahler şi se culcaseră separat.

Nu pot să-i aduc decât probleme, se gândi Peta. Dacă nu eram eu, ar fi adus-o pe Virginia, poate.

Sau pe Felicity, pe Vivienne, Angela sau Lucy. Erau nume de femei pe care le auzise de-a lungul timpului la telefon.

Tracey se întorsese din Spania, iar ea îi promisese că nu va mai pleca la Richmond. Îi rezistase lui Jamie, nu din cochetărie, mândrie sau falsă moralitate, ci în credinţa că pe termen lung el nu i-ar putea aduce decât probleme.

Fără îndoială, ea nu avea pornirile sexuale ale Virginiei, nici comportamentul neruşinat al lui Stephanie, dar ar fi putut să-l atragă pe Jamie; dar ăsta nu era un mod de a păstra un bărbat ca el, iar ea îşi dorea mai mult, nu numai trupul lui. Îl dorea cu totul.

— Îmi pare rău, zise el. Am simţit dintr-odată dorinţa să vin la tine; nu m-am gândit că nu sunt bine primit.

— Şi ai pornit aşa, prin ploaie? Peta îşi trecu degetele prin părul lui ud; am crezut că lucrezi la acea simfonie. Parcă voiai s-o termini!

— Aşa a fost.

Jamie îşi îndepărtă părul de pe frunte şi se întoarse din

nou spre fereastră. Ar trebui să-i spun, se gândi el. Ei trebuia să-i spună, nimănui altcuiva. Ceilalţi nu contau, oricum, dar ea avea dreptul să ştie. Dacă ar putea să ia curaj de undeva…

— Ai probleme? îl întrebă Peta.

— Probleme? repetă el.

Câte pregătiri nu făcuse, de câte ori fusese pe punctul de a-i spune, dar vorbele pe care le gândise din vreme, refuzau să apară.

— Ce se întâmplă cu tine, Jamie? îl întrebă ea.

Nu mai avusese rost să se concentreze asupra muzicii. Muzica, simfonia lui îl trădase. Dar ei mai curând sau mai târziu trebuia să-i spună, va fi poate şi mai dureros pentru ea.

— Ştii că ţi s-a mai întâmplat, începu Peta. Tu întotdeauna…

— Da ştiu, sunt nevrotic. Nu ştiu cum se descurcă Neil şi Rose cu mine, le-am spart cele mai bune pahare!

Jamie se întoarse şi-i zâmbi, ţinându-se de marginea caloriferului. Cât mai putea fugi de adevăr? se întrebă el. Şi nu din întâmplare paşii îl aduseseră în acest spital, seara asta; ştiuse că trebuia s-o vadă. Altfel de ce repetase tot timpul acel discurs în minte pe drumul de la Richmond la Holborn? îşi drese glasul.

— Peta, începu el. Niciun răspuns.

— Peta, eu… Trebuie să-ţi spun ceva care o să te supere, ceva ce n-o să-ţi placă. Ceva ce-ar fi trebuit să-ţi spun cu mult timp în urmă…

— Ei, zise Peta.

— Păi…

Îţi aminteşti Crăciunul când am încercat… Nu! Pentru numele lui Dumnezeu nu-i putea spune aşa ceva!

Ştii ziua în care ne-am întors de la Edinburgh, când am fost la bar cu Rose şi Neil?

Nu, era fără sens să înceapă astfel. Toate aceste bâlbâieli

nu-l duceau nicăieri.

Dacă o lua cu binişorul, nu ajungea nicăieri. Era mai bine să-i spună totul brusc, fără introducere, chiar dacă era prea brutal. Chiar dacă era şocant. Sau poate, era mai bine să nu-i spună? S-o lase să descopere singură? Şi numai Dumnezeu ştie că avea să descopere foarte curând, deoarece nu mai putea să se ascundă de ea prea multă vreme. Sau poate ghicise deja?

— Jamie, scuză-mă că te întreb, dar nu cumva îţi laşi barbă?

Jamie duse mâna la faţă şi se încruntă. Fu surprins să constate că era într-adevăr nebărbierit de câtva timp.

— Cred că da… bâigui el.

— Dar aveai mereu de comentat împotriva bărbaţilor cu barbă; spuneai c-o lasă să crească din comoditate sau neglijenţă, că toţi par murdari…

Jamie o privi uluit şi perplex, de parcă şi lui i-ar fi fost greu să se înţeleagă.

— Poate că am uitat să mă bărbieresc… ridică neputincios din umeri.

— Şi asta de câteva zile, nu?

Ea îl cunoştea prea bine pe Jamie, pentru a şti că nu era bărbatul neglijent în care voia să pozeze acum. Nu-i suporta niciodată pe cei care nu se îngrijeau şi nu se bărbiereau. Peta refuză să creadă că era atât de preocupat încât să nu fi acordat importanţă aspectului exterior. Nu putea să-şi închipuie că nu avusese timp să pună mâna pe aparatul de ras.

— Nu-ţi stă bine cu barbă, iar eu oricum nu suport bărboşii, mi se par neglijenţi.

Ea detesta purtătorii de barbă, dar poate că altcineva… da, fără îndoială, trebuia să fie altcineva la mijloc, care să-l vrea cu barbă. Virginia poate? Iar pentru ea Jamie era gata să facă orice i s-ar fi cerut.

— Mi-a fost cam greu în ultimul timp, începu Jamie,

trecându-şi mâna inconştient peste barbă. Ştii, am fost…

Jamie n-ar face niciun sacrificiu pentru mine, se gândi Peta. Nici măcar ochelarii nu şi i-ar schimba cu lentile de contact. Asta poate ar fi mai uşor de făcut. Mai ales acum, când şi-a vândut maşina şi are ceva bani.

— Nu ştiu cum să încep, zise Jamie vădit disperat. Ce să înceapă? se gândi ea. Poate îşi vânduse maşina ca să-i cumpere un inel de logodnă Virginiei.

— Da, realizez acum că ar fi trebuit să telefonez, nu să vin neanunţat.

Dacă sunt obsedată inutil de această Virginia? Dacă aş încerca să fiu puţin mai raţională? Dumnezeu ştie, poate au mai fost şi altele… Jane, Elizabeth, Marcia? Sau…

— Este foarte important? o întrebă el.

— Ce să fie foarte important, Jamie? Peta îl privi nedumerită.

— Să te duci la petrecerea asta, răspunse el, întrebându-se cât însemna acest Tracey pentru ea. Stephanie îi spusese despre petrecere pentru a-l face s-o dea uitării pe Peta, să se concentreze asupra ei, dar dacă Peta ieşea de mai mult timp cu acest individ şi lui nu-i spusese nimic de Crăciun…

— Nu este deloc important, numai că am promis cu o săptămână în urmă să merg.

— Şi crezi că i-ai frânge inima dacă l-ai refuza în ultimul moment?

Peta tăcu. Încerca să se gândească la tot ce se întâmpla cu ea, cu ei. Încerca să detaşeze raţiunea de sentimente. Nu se punea problema că dezamăgea pe cineva. Nu se putea spune că înşela aşteptările cuiva. Nu dezamăgise pe nimeni, pentru că în fond, era o femeie singură. Iar dacă Jamie îşi putea permite să facă dragoste cu altă femeie, atunci şi ea putea să meargă la o petrecere fără a simţi că trădează pe cineva.

— Nu, n-aş frânge inima nimănui, zise ea cu multă

blândeţe. Numai că nu-mi place să nu mă ţin de cuvânt, dacă nu am un motiv întemeiat. Dacă mi-ai cere să nu mă duc… dacă mi-ai cere să nu mă duc pentru că te-ai simţi rău, tulburat sau nefericit; dacă ai vrea să fiu cu tine; dacă ai recunoaşte că simţi nevoia să fii consolat, atunci desigur, zise ea, lucrurile ar fi cu totul altfel. Va trebui însă să-mi ceri asta.

Dacă ar fi putut, i-ar fi cerut-o, desigur. Şi, pentru o clipă, Jamie îşi dori să fi putut face asta. Dar momentul acela trecu repede, el se ridică şi spuse:

— N-am dreptul să-ţi cer asta.

— O, pentru Dumnezeu, sigur că-l ai! sări Peta, pierzându-şi răbdarea. Nu mai susţine aceste aberaţii, ai acest drept! Până acum am alergat mereu la tine, iar tu mi-ai oferit umărul pe care să plâng. Ei bine, dacă acum…

— Nu, n-am nevoie de un umăr…

— Ai putea să ai de acum încolo! exclamă ea exasperată.

Peta se întoarse cu spatele spre el; era evident că lucrurile luaseră o întorsătură neaşteptată.

Jamie îşi dori s-o ia în braţe, să-i spună cât o iubea, cât de mult o dorea, în pofida celor întâmplate, dar deja îi făcuse mult rău provocându-i emoţii pe care ar fi fost mai bine să nu i le trezească, aşa încât singurul lucru pe care-l putea face acum era s-o lase în pace, să se distreze cu prietenul ei cel blond.

Îşi luă cravata de pe calorifer şi şi-o puse la gât.

— La ce oră vine canadianul tău?

— Nu este canadianul meu. Este un fost pacient care mi-a cerut să merg cu el la o petrecere.

Şi cu care ai mai ieşit poate şi înainte de Crăciun; probabil nu este prima petrecere la care mergeţi, se gândi Jamie. Dar poate nu era problema lui.

— Aşadar, la ce oră vine? insistă el.

— Cred că în câteva minute.

— În acest caz, voi pleca imediat.

Jamie îşi îmbrăcă pelerina umedă şi neplăcută la atingere şi se îndreptară spre ieşire.

Stephanie, care tocmai traversa holul, se uită plină de speranţă de la unul la celălalt. Le făcu semn cu mâna, dar niciunul nu-i răspunse.

— Jamie, nu trebuie să fugi aşa. Peta îl prinse de mânecă şi încercă să-l oprească. Dacă tot nu mai lucrezi seara asta, de ce nu vii cu noi la petrecere?

Ştia că lui Tracey nu i-ar face plăcere să-l vadă, fiind destul de gelos pe Jamie de când aflase gradul lor de rudenie, care nu prea era rudenie, dar nu se simţea bine să-l lase să plece astfel, mai ales pe o vreme mizerabilă, după ce bătuse drumul până la ea.

Era evident că se întâmplase ceva cu Jamie, era tulburat şi nefericit în pofida încercărilor lui de a glumi despre compozitori şi felul lor de a se manifesta la furie.

— Te rog, Jamie, vino cu noi, este o petrecere la care vor participa actori, oameni de teatru şi televiziune, va fi interesantă.

Poate astfel, se gândi ea, a doua zi când se va întoarce la muzica lui, va găsi că îi este mai uşor să lucreze, că toate problemele îi dispăruseră peste noapte. Se mai întâmplase asta cu mult timp în urmă, deşi putea spune că nu-l văzuse niciodată astfel. Era mai deprimat ca niciodată.

— Cum naiba să merg la petrecere în halul ăsta? explodă el, arătând spre faţa-i nebărbierită şi hainele şifonate.

— De parcă asta ar conta! Vor veni mulţi oameni iar atmosfera nu va fi una conformistă! Toţi vor fi puţin ciudaţi... te asigur că vei părea convenţional pe lângă ei. Iar dacă chiar te deranjează cum arăţi, am putea s-o rugăm pe Stephanie să-ţi găsească un aparat de bărbierit şi...

— Nu mă pot bărbieri cu aparatul altcuiva!

Jamie o sărută pe frunte şi deschise uşa tocmai când Tracey se afla în faţa lor pe trepte.

Jamie nu putu să nu-l recunoască pe canadianul cel

blond. Cei doi bărbaţi se priviră şi se salutară, trecând unul pe lângă celălalt.

Jamie îşi ridică gulerul şi ieşi în ploaie, iar Tracey continuă să urce.

— Când va realiza individul ăsta că nu deţine monopolul asupra ta?

Peta îl urmări cu privirea pe Jamie care dispăru în întuneric. Se uită apoi la Tracey şi fără să spună nimic, realiză că seara va fi un chin pentru ea.

Capitolul 8

Ploaia se transformase în lapoviţă, iar acele de gheaţă care cădeau din cerul plumburiu făcuseră loc unei umezeli imposibile, care se lipea de trup, ca o mănuşă umedă.

Jamie îşi ridică gulerul fulgarinului ud deja, apoi îşi vârî mâinile în buzunare şi se avântă pe străzile înnoroite din Holborn. Se simţea cumplit; era demoralizat, şi parcă, dintr-odată, îi era greu să suporte greutatea propriului trup. Se simţea apăsat de forţe copleşitoare împotriva cărora nu avea cum să lupte.

O luă pe altă stradă care-l duse în Gray Inn Road, iar paşii îl orientară apoi spre King’s Cross. Ar fi putut la fel de bine s-o ia pe Chancery Lane, sau la est, spre Angel, Islington. Nici nu avea idee unde se duce şi nici pentru ce. Mergea numai de dragul de a merge. Mergea pentru a nu mai gândi. Sau mergea pentru a nu mai exista. Mergea, mai precis, spre uitare.

Tracey şi Peta stătură cel mult o oră la petrecere, deoarece Tracey nu fusese într-o stare prea bună de când îl întâlnise pe Jamie. Era nervos şi iritat, gata să găsească o vină celor din jur.

La petrecere, veniseră mai mult actori fără renume, în căutare de lucru, agenţi care umblau după contracte şi comisioane, sau poate numai pentru a mânca şi bea pe gratis.

Tracey nu se pricepea să vâneze contracte, cu atâta lume prezentă. Se plângea mereu că petrecerea era ca un staul de vite, toată lumea era de vânzare la cel mai ridicat preţ posibil.

— Uită-te la ei! exclamă el luând un pumn de cartofi prăjiţi pe care şi-i îndopă pe gât. Ce adunătură de neisprăviţi! Gesticula în acea încăpere plină de lume, împingându-l pe unul sau pe altul, care-i stăteau în cale. Dumnezeule, ăştia te fac să-ţi fie silă doar când îi vezi!

Peta urmărea totul fără o vorbă; era un observator tăcut şi detaşat, parcă dintr-o altă lume. Era totuşi bine, îşi spuse ea, că Jamie avusese bunul simţ de a se ţine deoparte.

Lui Tracey îi displăcea şi mai mult faptul că Jamie exista, acum când îl cunoscuse, iar ea nu putu să nu se întrebe ce simţea oare Jamie faţă de el.

Se întrebă dacă-i păsa în vreun fel, dacă mai simţea faţă de ea aceeaşi dorinţă pe care o afirmase cândva.

— N-am de gând să devin lingău pe lângă toţi indivizii ăştia, pentru a primi vreun rol de mâna a doua în cine ştie ce film de doi bani! Uită-te la scursura de acolo, uite cum arată…

— Bine, dar nu este nevoie să ţipi, te aud foarte bine, îl potoli Peta, zâmbindu-i unei regizoare de platou, care tocmai trecea pe lângă ei. Dacă asta simţi, ar fi bine să plecăm înainte de a se porni vreo bătaie pe aici!

— Sunt de acord! răcni Tracey, doar nu mă aştept să-mi spui că-ţi place ce se desfăşoară aici! O prinse de braţ şi o scoase din sală. O să chem un taxi, zise el. Avem lucruri mai bune de făcut sâmbătă seara decât să pierdem vremea pe aici!

***

Jamie continua să meargă aiurea, fără ţintă, pe străzile părăsite, pline de noroi. La fiecare sută de metri era forţat să se oprească, să-şi şteargă ochelarii, iar batista îi era deja udă şi fără folos. Dacă l-ar fi întrebat cineva unde se duce, n-ar fi putut să răspundă. Iar dacă cineva l-ar fi întrebat dacă ştie unde se află, l-ar fi pus în mare încurcătură.

***

— Nu pot sta prea mult, zise Peta, sunt de serviciu mâine de la ora şase.

— Sigur, răspunse Tracey, doar asta mi-ai spus şi ultima dată!

— Dar este adevărul! insistă ea.

— Asta este problema ta, iubito, nu?

Se aflau deja în rezerva lui, după ce Tracey se dusese să tragă transperantele.

— Uită-te acolo, zise el, luminile secţiei unde lucrezi sunt la o sută de metri, iar tu îţi faci probleme că nu vei ajunge la timp la program!

— Nu este numai asta, zise Peta, de fapt…

— Ştiu că nu este, nu sunt atât de prost precum par…

***

Undeva în Hackney, într-o atmosferă victoriană, decadentă, plină de ceaţă, simţurile mult prea solicitate ale lui Jamie reuşiră să revină din abstract forţându-l să se confrunte cu realitatea ostilă. Nu era posibil să se retragă complet din realitate. Nu realizase nimic cu peregrinările sale prin ploaie. Căutase o ieşire; scăparea venea doar din confruntare şi acceptare.

Îşi mai scoase o dată ochelarii pe care şi-i şterse cu cravata chiar în faţa unui magazin, apoi clipi de mai multe ori, vrând să vadă prin ceaţă şi chiciură unde se afla. Pe un semn din faţa magazinului scria strada Marion, dar n-o putea localiza niciunde. Se afla undeva în est nu ştia unde, şi-şi dori ca paşii să-l fi purtat spre un cartier mai primitor.

Continuă să meargă până găsi o cafenea încă deschisă. Era Big Sam Chinese Snack Bar, care servea ceai, cafea, pâine prăjită cu unt. Intră, fericit că scăpase de mizeria străzii.

Luă o cană de ceai slab, dar foarte dulce, şi se aşeză lângă o fată care mânca ceva greu de identificat dintr-o farfurie.

Ochelarii i se aburiseră în atmosfera aceea supraîncălzită

în care intrase, părăsind brusc frigul şi umezeala de afară şi nu mai vedea nimic. Nu mai avea putere să-i şteargă din nou şi nici cu ce, mai ales. Cămaşa i se lipise de trup, încălţările îi erau şi ele ude, iar pantalonii parcă ar fi fost scoşi direct din maşina de spălat.

Apa din păr i se scurgea direct pe gât. Stătea aşa, cu hainele ude, uitându-se la cana din faţa sa, fără a mai face vreun efort să se şteargă. Fata de la masa lui terminase de mâncat şi-şi aprinse o ţigară. Îi aruncă o privire ciudată peste masă.

— Ai un foc? îl întrebă ea.

— Fii rezonabilă, Peta! Ce naiba crezi c-am de gând să-ţi fac? Să te leg de pat? Să te biciuiesc?

— Nu, zise ea, sigur că nu la asta mă aştept.

Peta îl privea la lumina unei singure lumânări roşii, rămasă de la Crăciun care curgea pe marginea candelabrului, aflat lângă o sticlă cu vin roşu. Tracey o privi lung. Era iritat şi-şi pierdea răbdarea.

— Ce naiba te deranjează la mine, Peta? Ce-mi lipseşte? Este ceva deranjant? Miros urât? Te dezgust în vreun fel? Vreau să-mi spui, pentru numele lui Dumnezeu, dacă este ceva personal şi dacă nu este, de ce naiba nu renunţi la postura asta de vestală? Pot accepta orice-mi spui, Peta! Spune-mi despre ce este vorba!

— Nu este vina ta… începu ea. Adică nu este nimic personal.

Nu este nimic personal, numai că tu nu eşti Jamie. Iar ceea ce i-am refuzat lui nu pot să-ţi ofer ţie, sau altcuiva. Indiferent dacă sunt foarte apropiată de tine. Indiferent cât de vinovată mă faci să mă simt. Indiferent cât de furios vei deveni.

— Îţi încalci cumva nişte principii? izbucni Tracey. El se încruntă, cu toate că se vedea că se lupta din greu să-şi păstreze controlul.

Peta trecu distrată o mână pe marginea patului.

— Cred că ai putea s-o iei şi aşa, zise ea.

Poate că asta era, femeia din faţa lui avea principii; principii de care nu ştiuse nici ea.

— Explică-te, îi ceru Tracey. Peta îl privi plictisită.

— Să-ţi explic? repetă ea.

Era prea multă lipsă de logică, de emoţii, de tact. Toate motivele pentru care-l respingea duceau la Jamie şi trebuia ori să-i mărturisească, ori să adopte o poziţie falsă pe care-i era greu s-o argumenteze sau s-o explice.

Tracey pocni deodată din degete, de parcă ar fi vrut s-o trezească.

— Hei, Peta! Vorbeşte!

Ea presupuse că i se cerea un soi de explicaţie; Tracey dovedise multă răbdare până acum. Alţi bărbaţi erau mai insistenţi în cererile lor şi niciunul nu accepta refuzul fără o explicaţie. De parcă ar mai fi trebuit să existe vreun motiv în afară de faptul că nu-l voia. Şi de ce ar fi femeile forţate să dea explicaţii, iar bărbaţii nu? Ce convenţie secretă îi făcea pe bărbaţi întotdeauna învingători? De ce nu se putea duce la Jamie şi…

— Uite ce este, Peta, zise Tracey, cred că situaţia este atât de greu de explicat pentru că nu poţi suporta atingerea mea…

— Nu fi ridicol, zise ea. Nu este asta. Numai că… Peta ezită o clipă. Este legat de faptul că ai ochii căprui şi nu verzi, iar vina este a mea că am ieşit cu tine, în loc să…

— Este legat de faptul că nu ne cunoaştem de prea mult timp, zise ea.

Apoi, se lăsă tăcere. Peta fixa rama patului, iar Tracey o fixa pe ea. Pentru prima oară îi era greu să-şi găsească uşor cuvintele.

Tracey îşi trecu o mână prin părul blond. Nu avea de unde să ştie că nu avea culoarea de păr care-i plăcea ei, nici desimea, sau lungimea. Probabil nici nu se gândise la asta.

— Peta, să simplificăm lucrurile. La naiba, mă vrei sau nu?

Peta păstra o tăcere defensivă. Ar fi putut să-i aducă argumente, dar n-avea puterea s-o facă. Ar fi însemnat, de fapt, să se îndepărteze de adevăr.

Tracey se ridică şi începu să străbată încăperea cu paşi mari. Se îndreptă spre fereastră, apoi spre uşă.

— Peta, aş putea să înţeleg dacă ai fi vreo puştoaică, abia ieşită din şcoală. Nu sunt răpitor de copii. Nu vreau să forţez pe nimeni să-mi dea ceea ce nu poate. Dar tu ai umblat destul prin lume, ai fost la Paris, ai lucrat în spital, la secţia chirurgie bărbaţi, pe naiba, nu eşti o inocentă! Toate balivernele astea că nu mă cunoşti destul, pe naiba, astea nu sunt decât scuze. Cât mai trebuie să aştept să mă iei în serios?

Niciodată nu te voi considera astfel, gândi Peta.

— Tracey, zise ea, poate că ar trebui să…

Dar se trezi în braţele lui înainte de a termina ce avea de spus. Tracey o trântise pe pat sărutând-o cu forţa. Simţi braţele lui care o strângeau cu disperare, apoi desfăcându-i fermoarul.

Jamie nu făcuse asta niciodată. Atingerile lui erau atât de plăcute, de tandre, îmbrăţişările lui mai subtile. Tracey era puternic, dar Jamie exulta masculinitate.

Peta începu să reziste, dar el nu-i dădu drumul imediat, aşa cum ar fi făcut Jamie. O strânse şi mai tare, iar ea îl percepu ca pe o forţă care o ţintui împotriva voinţei sale. Se simţi victimă.

— Tracey, te rog dă-mi drumul, începu ea.

Reuşi în cele din urmă să-şi elibereze un braţ şi să-l plesnească peste faţă cu toată puterea lăsându-i urme pe obraz. Îi părea rău, dar nu suporta agresiunea.

— Ce naiba este cu tine, Peta? răcni Tracey. El o scutură cu putere, înfigându-şi unghiile în umărul ei. Ai înnebunit?

Peta îşi aminti cum copilă fiind, avusese nenumărate

visuri legate de bărbaţi care o aruncau pe un pat apoi o violau. Nu că ar fi putut să-şi imagineze cum este să fie violată, dar pe ea la vremea respectivă o incita ideea că un bărbat puternic o supunea cu forţa sa masculină, la asta se rezuma ideea de viol. Erau făpturi cu piepturile goale, puternice, păroase, cu bicepşi ca nişte mingi de oţel. Erau toţi foarte înalţi, cu spatele extrem de lat, cam ca o casă.

— Ce este cu tine, Peta? continua Tracey să întrebe. De ce ai devenit isterică dintr-odată? După cum te comporţi, nu cred că te-ai culcat vreodată cu un bărbat!

***

— Ai un foc? întrebase fata. De fapt, era a treia oară când i-l cerea. Se întrebă dacă bărbatul de la masă era cumva surd. Întinse mâna şi-l atinse pe dosul palmei, iar Jamie tresări.

— Un foc? repetă el. Îmi pare rău, nu fumez.

Fata ridică din umeri, apoi se îndreptă spre bar să ceară chibrituri de la Big Sam. Avea accent englezesc din est, dar o voce interesantă. Era foarte profundă, avea ceva de catifea, apoi rostogolea vorbele ca pe nişte pietre. Jamie era fascinat de voci. Dintotdeauna îşi dorise să scrie o corală.

Îşi scoase ochelarii şi-i şterse cât putu de bine de faţa de masă. Avea părul ud de parcă abia s-ar fi spălat pe cap, iar apa i se scursese pe gât şi în ochi. Dădu părul căzut pe faţă la o parte, iar fata îi zâmbi.

După ce-şi puse ochelarii din nou, figura ei deveni mai clară.

Nu foarte clară pentru că ştersese ochelarii cu cravata udă şi ea, dar acum putea destul de bine să desluşească acea figură din faţa sa, cu ochii mari de copil mirat, fragilă, cu urechile cam mari pentru restul feţei, cu părul zbârlit, de parcă nu l-ar fi pieptănat de mult. Avea un aer anemic, era

şi foarte slabă, de altfel, iar trupul părea de copil. Şi pentru că ochelarii lui Jamie erau încă aburiţi, nu putu să vadă peste masă că sub ochii ei se formaseră riduri, la fel şi în colţul gurii.

Îşi dădu din nou părul la o parte de pe frunte, iar ea îi zâmbi şi-şi trecu o mână prin păr.

— Stă ca naiba când e ud! se scuză ea.

Jamie îi întoarse zâmbetul, pentru a nu lăsa să se vadă că gândurile îi erau în altă parte.

— Uite, zise tânăra, întinzându-i un pachet de şerveţele, dar apoi se răzgândi şi scoase câteva, cu care începu să-i şteargă părul. Acum e mai bine. Se dădu un pic în spate şi-l examină. Nu mai arăţi ca un şoarece ud acum, constată ea.

— Mulţumesc, zise Jamie cu gratitudine. Se simţi dintr-odată incapabil să facă ceva pentru sine. Prinse cana de ceai în palme şi simţi căldura care începu să-i revină în degetele pe care nu şi le mai simţea. Mă întrebam, zise el, dacă ştii unde este cea mai apropiată staţie de metrou.

— Metrou? repetă ea. La ora asta din noapte? Glumeşti!

Jamie se încruntă. Se uită la ceas dar nu văzu mare lucru. Oricum, realiză după limba mare a ceasului, că era trecut de miezul nopţii. Se răsuci în scaun pentru a se uita la ceasul de pe perete, unde constată cu uimire că plimbarea durase mai mult de trei ore.

— Unde vrei să ajungi? îl întrebă ea cu înţelegere. Întinse apoi o mână foarte osoasă spre el. Acest bărbat părea foarte obosit, pierdut, şi evident dezorientat. Şi ud. Se întrebă dacă venise cumva din Scoţia la meci; fusese un meci pe Wembley, deşi nu părea genul de microbist, avea un fel anume de a vorbi, era prea civilizat, părea o persoană instruită. Cei care se aflau pe străzi, de obicei, la astfel de ore, erau jumătate beţi, cântau cântece despre fotbal, dragostea vieţii lor. Pe cel din faţa ei nu ştia cum să-l categorisească. Unde vrei să ajungi? îl întrebă din nou.

— La Richmond, răspunse el. Jamie se uită la cea din faţa

lui, întrebându-se, desigur, ce naiba făcea o astfel de fiinţă la ora aceea din noapte, singură mai ales.

— Un taxi aş putea găsi?

— Dacă ai noroc!

Ceaiul avea gust pregnant de zahărină; singura lui calitate era că avea temperatura mult mai ridicată decât a corpului său. Hainele ude i se lipeau de corp, ca al doilea strat de piele, reci. Se simţi dintr-odată incapabil să ajungă singur acasă. Desigur putea cere ajutorul lui Neil; dar renunţă la idee imediat.

Cum ar fi fost să-l sune şi să-i spună:

„Sunt pe undeva în Hackney Marshes. Sunt ud până la piele şi nu ştiu încotro s-o iau. Te rog, ia camioneta şi vino să mă salvezi!”

Neil ar fi venit imediat, desigur, dar i-ar fi pus o mulţime de întrebări, iar răspunsurile ar fi fost dificile.

— Unde se află mai exact acest Hackney Marshes? întrebă el.

Tânăra scutura din cap.

— Dar de unde vii? Dumnezeule, zise ea după ce-l atinse şi văzu că şi pelerina îi era udă ca şi îmbrăcămintea aflată sub ea. O să faci pneumonie, zise ea. Îl privi cu capul lăsat într-o parte. Probabil că mersese mult prin ploaie. Avea probleme cu iubita? îl părăsise? Sau cu nevasta? Era destul de tânăr… poate mai tânăr cu un an sau doi ca ea. Ar fi mai bine să vii la mine acasă, îi spuse ea. Să te usuci, să te încălzeşti puţin. Nu poţi pleca astfel la Richmond.

Jamie o privea prin ceaţa ochelarilor. Putea să cheme un taxi, care să-l ia de la Bethnal Green sau Mile End Road.

— Poţi să stai peste noapte, dacă vrei, adăugă ea. Nu este foarte elegant, dar oricum, nu este umezeală.

***

— Spune, Peta, aşa este? I se părea incredibil ca o tânără

care a trăit douăzeci şi trei de ani într-o lume modernă, mai ales în Londra, în apartamente închiriate, să fie încă virgină. Dacă aşa este cazul, nu este nicio problemă, îmi cer scuze. Nu-mi place să produc necazuri oamenilor sau să mă impun cu forţa, dacă nu sunt dorit.

— Este în ordine, zise Peta. Ridică draperia uitându-se spre spital. Nu este ce crezi.

— Dar atunci, ce naiba este? Spune o dată!

***

Tânăra din bar locuia chiar după colţ, la numărul şase, într-o casă veche. Casele din jur fuseseră dezafectate, iar ferestrele şi uşile le fuseseră luate. Casa cu numărul şase mai avea câţiva locatari. Era vopsită într-un portocaliu imposibil, avea în faţă o mică grădină, acoperişul de ţiglă roşie.

— Asta este, zise ea când ajunseră. Acolo, adăugă ea, arătând spre fereastra de la primul etaj.

Jamie ridică privirea şi văzu la lumina felinarului că încă mai cădea chiciură. Era o fereastră cu o draperie ieftină, galbenă şi două sticle de lapte pe margine.

— Nu cred că este ceva care să-ţi placă, zise ea oarecum bucuroasă. Dar este mai bine decât să te alegi cu o pneumonie. Ea urcă treptele, scoase o cheie din buzunarul mantalei de ploaie, apoi se mai uită o dată la Jamie. Vino! îl invită ea. Ce este? N-ai curaj să intri? Nu te teme, este o cameră curată şi respectabilă. Dacă te gândeşti la ce mă gândesc şi eu, ar fi bine să n-o mai faci! Sau mai precis n-o să-ţi cer bani... în afară de ceva mărunţiş pentru gazul de lampă...

Jamie roşi. Tânăra continua să-l privească, apoi se apropie şi-l luă de mână.

— Ştii ce? Grăbeşte-te, n-o să-mi pierd toată noaptea aşteptând să te hotărăşti! Nu fi prost!

***

— Tot nu pricep! insista Tracey. Ce este?

Teamă, se gândi Peta. La început teamă, apoi mândrie. Dragostea nu este ceva simplu, nici uşor. Câteodată trebuie să rişti totul pentru ea. Şansele apar foarte rar, şi atunci nu-ţi poţi permite să le refuzi.

Dacă ar fi dus relaţia cu Jamie până la capăt? Poate ar fi pierdut tot ce avea mai drag, dar în acelaşi timp ar fi putut foarte bine să câştige toată lumea. Era îndrăgostită dintotdeauna de Jamie, dar fusese nevoie ca simţurile ei să se trezească la viaţă pentru a deveni conştientă de dragostea asta.

Iar acum, când în sfârşit voia să-şi încerce norocul, să vadă dacă el o putea iubi, era prea târziu după cum se vedea, pentru că Jamie părea să n-o mai dorească.

Dar de unde să ştiu? se gândi ea disperată. Cum să ştiu dacă nu-l întreb?

Mândria nu-şi are rostul uneori, mai ales atunci când intervine între două persoane apropiate cum erau ei. De ce nu se ducea la el să-i spună că-l iubeşte, că-l doreşte? Oare pentru că era prea mândră? Sau se temea să descopere că iubirea lui pentru ea nu era atât de puternică precum obsesia lui de varietate în relaţiile fizice?

Ea putea să-l mai accepte în aceste condiţii?

Ştia că n-ar putea face asta, dar n-ar fi putut accepta pe altcineva în niciun caz. Jamie era un individ liber din punct de vedere sexual, dar ea, care se afla acum cu Tracey descoperi că nu se putea culca nicidecum cu el. Poate altă dată, dar acum, nu. Trebuia să fie ori Jamie, ori nimeni altcineva.

***

Jamie nu mai fusese niciodată atât de indiferent la farmecele unei femei. Salvatoarea lui neaşteptată, cu ochii ei imenşi, era o făptură atrăgătoare dacă n-ar fi fost atât de slabă şi fusese mai ales foarte bună cu el salvându-l de ploaie, de frig, şi mai ales, de o pneumonie.

Îi era foarte recunoscător şi ar fi vrut să-i facă o bucurie; nu ştia prin ce mijloace să-şi arate aprecierea pentru tot ce făcuse pentru el, dar nu avea puterea s-o facă. Era o postură nouă pentru el şi nu putea face nimic pentru a remedia situaţia.

— Văd că ai probleme! exclamă necunoscuta. Stătea în pat şi-l privea cu ochii ei mari. Jamie nu putea să desluşească expresia feţei ei, dar oricum părea că vrea să-l înţeleagă.

— Îmi cer scuze, zise el, nu sunt chiar aşa de nefolositor de obicei.

Gândul la Peta îl făcea să se simtă chiar foarte rău. Era normal să nu aibă încredere în el. Se putea oare considera altceva decât următoarea de pe lunga listă? Cum ar fi putut în aceste condiţii s-o convingă că nu era aşa? Că era cea mai iubită fiinţă din viaţa lui? Că era cel mai preţios lucru pe care-l avea? Sau mai precis, nu-l avea, îşi repetă el cu un zâmbet maliţios. Şi chiar dacă ar fi reuşit s-o convingă, era prea târziu. Nu mai avea niciun drept asupra ei. Era mai bine să se îndrăgostească de canadianul acela bleg şi blond.

— Nu sunt aşa de obicei, îi spuse el feţei.

— Te cred, zise ea, întinzând mâna spre pachetul de ţigări.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Despre ce?

Ea ridică din umeri. Îşi aprinse ţigara, apoi scotoci printre cearşafuri după farfurioara care-i servea drept scrumieră.

— Despre problema ta.

Jamie o privi lung apoi se uită împrejur. Văzută fără

ochelari, începerea părea destul de plăcută. Vedea lucrurile ca prin ceaţă, în afară de vârful ţigării ei aprinse şi flacăra aragazului, restul erau doar forme difuze şi estompate. Nu putea sesiza niciun detaliu, nici măcar să-i distingă trăsăturile clar, dar pentru prima oară prefera această atmosferă. Nu se grăbea deloc. Iar faptul că nu putuse să facă dragoste cu ea se transformă într-o formă de apărare, îi făcea situaţia mai uşoară.

— Ştiu că bărbaţii sunt şi ei fiinţe nu maşini, începu ea impacientată. Dar nu de asta te-am chemat aici. Nici pentru că erai ud până la piele. M-am temut că ai putea face ceva necugetat.

Chiar aşa? De unde i-o fi citit gândurile?

Femeia îl studie un moment. Se întrebă dacă era un om bolnav sau dacă memoria îi juca feste. Părea atât de şovăitor, trist şi epuizat!

Ea îi orientase paşii pe scări, iar dacă nu i-ar fi scos hainele ude, probabil s-ar fi aflat şi acum în ele. Părea mai bine acum, când părul începuse să i se usuce, sau poate era mai puţin disperat. Şi arăta mai tânăr fără ochelari. Ea nu fusese atrasă de felul în care arăta Jamie când îl văzuse în bar. Îi păruse rău de el, cel mult. Dar văzându-l acum îi era milă de-a dreptul.

— Spune-mi ce se întâmplă cu tine, îl invită ea, nu mai fi atât de tăcut! Ai o mare durere… vorbeşte-mi despre ea. Poate te voi ajuta… nu ţine totul numai pentru tine, nu-ţi ajută.

Jamie făcu un gest vag.

— Ce rost are să vorbim? zise el în cele din urmă. Nu mă poate ajuta nimeni. Sunt problemele mele, nu ale tale. Nu vreau să te împovărez cu ele! zise el.

— Prostii! exclamă ea, lovind cu pumnul în pernă. Problemele astea nu sunt numai ale tale, doar nu trăieşti singur pe o insulă. Trăim toţi în lumea asta împuţită până la moarte, problemele tale sunt şi ale mele, iar problemele

noastre sunt ale tuturor, am dreptate?

El încuviinţă cu un gest al capului, uimit de felul în care gândea făptura asta necunoscută de lângă el.

— Bine, dacă nu vrei să le discuţi, nici nu te mai gândi la ele.

***

— În acest caz... zise Tracey, ridicându-se să-şi ia jacheta. Dacă asta vrei, asta vei avea. Mă tem că mi-am cam pierdut răbdarea, m-am săturat. Îmi pare rău iubito, dar nu sunt bărbatul care să insiste la nesfârşit. Am vrut să mă simt bine să te fac şi pe tine să ai clipe minunate, fără a avea probleme inutile. Se îndreptă spre uşă de unde se mai întoarse o dată s-o privească. Sunt conştient că nu dai doi bani pe mine sau pe ce simt... eşti îndrăgostită de acel individ care-ţi este... frate vitreg, ziceai?

Peta nu spuse nimic; îşi muşca buzele şi nu ridica privirea din podea.

— De ce naiba n-ai spus de la început?

Tracey îi ridică încet bărbia, forţând-o să-l privească.

— De ce naiba mi-ai aruncat toate gogoşile cu crescutul împreună, fără să ştii ce simţi pentru el, când este mai mult decât evident că-l iubeşti cu disperare? Ce rost are să pretinzi că nu este aşa?

Peta scutură din cap.

— Da, nu are rost, sau mai bine zis nu mai are rost.

— Ce vrei să spui cu asta? continuă Tracey, privind-o suspicios. Ce este acum diferit faţă de ieri sau alaltăieri? Sau cu trei luni în urmă?

— Cu trei luni în urmă, n-am fost pusă în faţa adevărului, zise ea. Cred că n-am fost conştientă de cât îl iubesc până acum trei ore; dacă n-ai fi insistat să facem dragoste, nu mi-aş fi dat nici acum seama.

— Mă bucur c-am reuşit să fac şi eu ceva pentru tine. Aş

putea să mă ocup doar cu asta de acum înainte, să reunesc cuplurile care nu sunt conştiente că se iubesc. Să-i ajut să recunoască dragostea adevărată, o maimuţări el, atunci când apare. Să învăţ să interpretez semnele. Vezi stele în faţa ochilor? auzi clopoţei sunând?

— Aş vrea să încetezi, îl opri Peta. Este destul de rău ceea ce simt, nu este întotdeauna o fericire să fii îndrăgostit de cineva, poate fi chiar dureros dacă nu ţi se răspunde la sentimente.

***

Jamie stătea cu fruntea rezemată pe braţe, în faţa ferestrei. Hainele i se uscaseră, noaptea era în toi, norii negri parcă alergau luna, s-o acopere. Focul se stinsese de mult, în încăpere era linişte aşa cum îi plăcea, şi cald. „Ai în faţă ziua şi noaptea, frate, ambele încântătoare pot fi”

Îşi trecu o mână prin păr.

„La fel soarele, luna, stelele, frate…

— …Atâta timp cât mai arde cenuşa în vatră, continuă fata. Ea strivi ţigara, coborî din pat şi veni lângă el la fereastră. Viaţa este încântătoare frate, cui i-ar conveni să moară?

Apoi niciunul nu mai spuse nimic, iar Jamie se întoarse spre ea zâmbindu-i trist.

— Te surprinde că citesc? El încuviinţă.

— Mă surprinde că l-ai citit pe George Borrow. Nu mulţi o fac…

— Citesc tot ce-mi cade în mână. De la Biblie până la „Cenuşa Sfântă”. Îmi alungă gândurile negre… aş vrea să-ţi fiu de ajutor, continuă ea. Dar nu ştiu cum…

— M-ai ajutat deja foarte mult.

Jamie se îndreptă. Prinse mâinile ei mici în palmele sale mari explorându-i pielea cu textură fină. Nu era chiar atât de tânără cum crezuse el, îşi spuse, văzând-o de aproape.

Se întrebă de ce era singură, de ce trăia singură în cămăruţa asta citind George Borrow şi Cenuşa Sfântă pentru a-şi lua mintea de la alte gânduri. Avea şi ea problemele ei, fără îndoială. Cine ştie, poate erau mai grele ca ale lui…

— Crede-mă, zise Jamie cu multă duioşie, m-ai ajutat mult…

Capitolul 9

Nu mai avea rost să se prefacă. Iar dacă putea fi onestă cu sine însăşi, de ce n-ar fi fost şi cu Jamie? Nu fusese o decizie uşoară. Îşi petrecuse toată săptămâna cochetând cu ideea; aşteptând poate ca el să facă primul pas, s-o sune sau să vină, dar nu auzi nimic de la el, din partea lui nu avea nimic, decât tăcere. Săptămâna următoare la fel, iar ea ghici că Jamie se simţise respins şi-şi imagina că ea era acum cu Tracey.

Următoarea ei zi liberă era marţi. Trecuse o săptămână de când venise Jamie, când îl urmărise dispărând în ploaie şi fu alarmată să descopere ce lungă era săptămâna când o fragmentai în zile şi nopţi, ore şi minute, conştientă de fiecare clipă care trecea.

Luă un tren de dimineaţă spre Richmond şi ajunse când străzile erau încă goale. Nu avea obiceiul să telefoneze dacă venea într-o zi de lucru.

Neil şi Jamie puteau să nu fie acasă, dar avea cheia de la uşa din faţă, aşa că intră fără probleme. Urcă scările în linişte, fără zgomot, sigură că Rose se mai afla în pat. Nici Jamie nu era cel care se trezea primul.

Simţi miros de carne prăjită şi ajunse la bucătărie la timp înainte ca aceasta să se ardă.

Neil şi Rose apărură de undeva din grădină, aducând câte ceva în mâini. Rose abia coborâse din pat. Purta aceeaşi cămaşă de noapte de acum trei ani ale cărei culori păliseră.

— Mă tem că s-a ars carnea, zise Peta. Luă câteva felii de pâine şi le puse lângă grătar. Dacă mai întârziam, ar fi luat foc bucătăria.

Rose se aşeză pe un scaun frecându-şi ochii. Neil făcu un gest neconvingător către periuţa de dinţi.

— Ce te-a adus cu noaptea în cap?

— Aşa am simţit că trebuie să fac, le răspunse Peta. Era ciudat că apăruse la şapte şi jumătate într-o zi de lucru, dar

nu revoltător. Mai sosise altă dată la miezul nopţii dar atunci nu se arătaseră atât de uimiţi. Mi-am luat inima în dinţi şi i-am spus asistentei şefe ceea ce simt; că nu sunt făcută pentru meseria de asistentă. Iar ea ce credeţi că mi-a răspuns: că i-am luat o mare piatră de pe inimă pentru că şi ea crede la fel!

Neil şi Rose o urmăreau tăcuţi.

— Şi fiind o zi superbă, m-am gândit că n-are rost s-o pierd în pat lenevind.

Neil îşi drese glasul pentru a spune ceva, dar apoi se răzgândi şi păstră tăcerea.

— Am venit direct aici, zise Peta luând o sticlă de lapte din frigider şi n-am luat micul dejun. Făcuse duş, împrumutase din parfumul Stephaniei, îmbrăcase cea mai bună pereche de pantaloni, cizme negre şi un pulover gros roşu, împrumutat de la Jamie, ultima dată când fusese la Richmond. Unde este Jamie? întrebă ea. Bănuiesc că sforăie încă. Neil şi Rose schimbară priviri. Aveţi grijă de pâine, le spuse ea, mă duc să-l trezesc.

Ea se îndreptă spre uşă, dar Rose o ajunse din urmă.

— Peta, zise ea şi se opriră în cadrul uşii.

— Ce este? întrebă ea privindu-i lung pe cei doi, care păreau cam încruntaţi. Ce naiba este cu voi?

Cei doi traseră aer în piept.

— Nu este aici, reuşi Neil să spună.

— A plecat, zise şi Rose.

Se lăsă tăcerea. Apoi deodată începură iar să vorbească amândoi, ca două jucării mecanice.

— A plecat în weekend.

— Sâmbătă noaptea…

— După cină…

— L-am dus la tren cu camioneta…

Peta îi privea uluită. Vorbele lor nu aveau sens.

— L-am dus la gară, repetă Neil.

— La Paddington, adăugă Rose. Nu ne-a spus unde

pleacă, sau cât stă…

— A spus doar că nu va lipsi mai mult decât este necesar…

Peta privea undeva, în faţă.

— Dumnezeule, pâinea! exclamă Neil.

Cei doi o aşezară la masă, îi unseră pâinea prăjită cu unt, îi turnară lapte în pahar şi cafea fără zahăr, urmărind-o cu consternare şi simpatie în acest timp.

— Nu înţeleg, zise Rose. Dacă nouă ne-a spus, de ce nu i-a spus şi ei?

— Pe noi n-avea cum să ne evite, zise Neil. Trebuia să ne lase magazinul în grijă.

— Nici asta nu este o scuză, mormăi Rose.

— Nu spun că ar fi, spun cum au stat lucrurile. Neil luă o felie de pâine cam prea prăjită. Sincer să fiu, eram aproape sigur că Peta ştie unde s-a dus. Ştii pe ce ploaie a plecat…

Neil se uită la Rose, aşteptând confirmarea ei.

— Sâmbătă, începu Rose. A zis că pleacă o vreme să-şi facă ordine în gânduri.

— Adică totul se leagă de simfonia lui…

— Da, şi eu cred asta, întări Neil.

El puse marmeladă pe pâine şi începu să mănânce. Rose se aplecă spre Peta.

— Era foarte ciudat în ultimul timp. Cred că a plecat pentru că simţea că nu stă bine cu nervii; trebuia să se mai liniştească puţin.

— Asta se poate vedea şi din faptul că nu ne-a lăsat nicio adresă sau telefon, ca să nu ne ducem să-l vizităm înainte de a-şi fi revenit.

— S-a comportat ca o femeie care face un copil din flori. A dispărut, dar nu cred că va trece prea mult şi se va întoarce.

— Eu cred că vom primi o telegramă de genul: am reuşit să dau naştere celebrei simfonii…

— Apoi va reveni la normal, adăugă Rose.

Peta asistă tăcută la comentariile şi adăugirile celor doi, fărâmiţând o felie de pâine, gest din care se vedea că era încordată. Apoi începu să se uite în fundul ceştii de cafea, unde i se părea că vede chipul lui drag, într-o stare mizerabilă, nebărbierit, slăbit, disperat aşa cum venise la spital la ea. Oare chiar venise să-i spună ce urma, ce voia să facă?

„Nu ştiu cum să-ţi spun…”

Abia acum îşi aminti că simţise disperare în glasul lui, că ochii lui aveau o expresie rugătoare.

Ce nu putuse să spună? Ce-l îndurerase atât de tare? Numai faptul că trebuia să se retragă undeva până termina simfonia? Era ceva atât de greu de exprimat? Ea l-ar fi înţeles; iar el ar fi trebuit să ştie că Peta l-ar fi înţeles.

Numai dacă nu l-ar fi lăsat să plece!

Numai dacă l-ar fi încurajat să-i vorbească! Se va învinui toată viaţa pentru asta!

Ea, care ştia că Jamie nu obişnuia să ceară ajutorul sau consolarea nimănui. Iar ea fusese copleşită de gelozie faţă de acea Virginia şi cele care fuseseră înaintea ei şi cele care aveau să urmeze, aşa că nu sesizase strigătul lui de ajutor. Jamie avea probleme, era evident, probleme reale şi era singur, fără niciun ajutor…

— Ne lovim iarăşi de felul lui ciudat de a fi, interveni Neil. Ştii că nu are încredere în nimeni, că nu vrea să fie ajutat…

Unde plecase oare în sâmbăta aceea cu ploaie sâcâitoare, când părăsise spitalul? Unde se dusese şi ce făcuse? De ce această dispariţie melodramatică fără nicio explicaţie?

Rose şi Neil puteau să flecărească despre simfonia căreia îi dădea naştere cam greu, dar astea erau doar prostii. Ea îl cunoştea pe Jamie mai bine ca ei. Era un om cu mintea sănătoasă, echilibrat, şi nu făcea scene gratuite. Oare aşa era?

Dar când se ocupase de această problemă a lui?

Oare Jamie chiar era sănătos şi echilibrat?

— Patologic vorbind, adăugă Neil, totul duce la alienare, la retragere completă din realitate.

Se poate numi sănătate mintală situaţia când îţi închizi toate necazurile în suflet şi nu le mai laşi să iasă la suprafaţă? Un om normal pleacă de acasă brusc, cu câteva foi de hârtie şi o simfonie pe jumătate terminată?

— Am discutat cu el despre starea lui şi unde îl va duce asta. I-am spus...

Figura lui Jamie îi apărea Petei mereu în faţa ochilor, dar dacă voia s-o aducă mai aproape, dispărea imediat. Simţi dintr-odată că nu-l va mai vedea şi o cuprinse o teamă greu de exprimat în cuvinte, care se transformă în panică. Lacrimile începură să-i curgă în voie căzând pe masă.

Neil fu cel care începu. După ce-i aruncă o privire semnificativă Rosei, trase un scaun lângă masă şi se aşeză. Neil îşi drese glasul, vru să înceapă, dar tot Rose salvă situaţia.

— Nu plânge, îi spuse ea. Jamie te iubeşte atât de mult! N-ar fi plecat, dacă n-ar fi fost absolut necesar. Nu ştiu de ce nu ţi-a spus despre asta, dar nu trebuie să te superi pe el. A avut atâtea probleme în ultimul timp, a fost dezorientat, confuz, spuse Rose, căutându-şi cu grijă cuvintele care să exprime ce gândea ea referitor la acest subiect fără însă a o alarma pe Peta. De parcă viaţa l-ar fi înfrânt dintr-odată. Nu ştie pe ce drum s-o apuce, dar sunt sigură că ţi-ar fi spus, continuă ea, luând-o pe Peta la pieptul ei mare şi ţinând-o acolo. Poate a uitat sau a crezut că-ţi vom spune noi... totul s-a desfăşurat foarte repede.

Rose şi-l aminti din nou făcându-i semne cu mâna până când autobuzul dispăruse pe drumul spre Richmond. Ea se întrebase atunci încotro se îndrepta Jamie, cu cine se întâlnea şi mai ales de ce nu voia ca ea şi Neil să ştie nimic despre călătoria lui. Jamie părea atât de dezorientat şi de dezolat încât nu s-ar fi spus că se ducea undeva unde era

aşteptat.

Rose îşi pusese mii de întrebări, căutase zeci de explicaţii, dar niciuna din ele nu-i clătinase convingerea c-o iubea pe Peta.

— Ne-a rugat să-i promitem că vom avea grijă de tine, mai zise Rose, de parcă ar fi fost ultimul lucru de care trebuia să se îngrijească înainte de a pleca. Aveţi grijă de Peta, ne-a spus, n-o lăsaţi să facă vreo prostie…

— Asta ne face să credem că se va întoarce, adăugă Neil.

Vorbele lui n-au constituit o remarcă prea înţeleaptă, implicând desigur o doză de îndoială din partea celui care le spusese. Peta se agăţă cu braţele de gâtul lui Rose şi suspină ca un copil.

Peta nu era genul de femeie plângăreaţă. În general, aborda problemele vieţii cu mult curaj, cu o voioşie molipsitoare chiar, şi de aceea Rose şi Neil se simţiră şi mai descumpăniţi văzând-o înfrântă.

— Gata cu lacrimile! exclamă Neil, bătând-o uşor pe umăr.

Trăind în ultimii patru ani cu o femeie placidă, ca Rose, alături de Jamie, care era un stoic, Neil nu se mai emoţiona uşor; dar imaginea Petei, atât de nefericită, îl impresionă.

— N-a plecat pentru totdeauna, doar ca să-şi termine simfonia… Neil o luă încet de mână pentru a o încuraja. Uite, o să-ţi spun ceva, zise el.

Peta ridică încet capul şi-l privi cu speranţă, iar el îi făcu cu ochiul. Nu cred că ştii c-a renunţat la toate femeile pentru tine… a trăit ca un călugăr trapist de la întoarcerea ta de la Istanbul… nu l-ai fi crezut capabil, nu? Este ceva! zise el, de parcă ar fi vrut să-şi sublinieze argumentele aduse până atunci. Pentru un bărbat ca Jamie! Este îndrăgostit, ăsta-i adevărul!

Peta îl privea cu ochii mari, uimită de ce auzea. Dacă era adevărat ce-i spunea Neil şi se pare că bărbaţii nu făceau aceste afirmaţii în mod gratuit – dacă Jamie chiar se

schimbase atât de radical, asta făcea comportamentul ei, lipsa ei de înţelegere din acea sâmbătă ploioasă şi mai puţin de înţeles pentru bietul Jamie. Dar de ce oare nu-i spusese singur toate astea?

De ce tăcuse şi o lăsase pe ea să ghicească? Oare ea ar fi trebuit să aibă încredere în el şi să ignore dovezile?

Poate, dacă l-ar fi iubit îndeajuns.

— Ştii, tocmai el, Jamie, căruia nu i-a scăpat nicio femeie de aici până la Londra, tocmai el ajuns să trăiască precum un călugăr…

Această observaţie a lui Neil aduse un nou val de lacrimi în ochii Petei.

Rose se încruntă la el şi o mai strânse o dată pe Peta în braţe.

— Ei bine, mai zise el, în efortul de a repara lucrurile pe care n-ar fi trebuit să le spună, vorbea chiar de nişte lentile de contact, numai pentru că ţie nu-ţi plac ochelarii lui! Nu este şi ăsta un semn de devotament? Cu toate că nici el nu suportă ochelarii de când îl ştiu. Dar dacă i-ai spus tu…

Peta ridică privirea spre el.

— Nu-mi pasă că poartă ochelari, zise ea printre lacrimi. Nu mi-ar păsa nici dacă ar avea proteză dentară sau perucă, sau dacă ar fi surd, nu mi-ar păsa de nimic dacă aş şti că este bine.

***

Când se întoarse seara la spital, găsi o scrisoare. Recunoscu imediat scrisul lui Jamie, dar rezistă tentaţiei de a rupe plicul chiar acolo în holul spitalului şi se forţă să-l lase până va fi singură în camera ei, de la etaj. Era o scrisoare de trei pagini, cu antetul magazinului. Era compusă cu obişnuita lui eleganţă în exprimare, dar ea nu avea dispoziţia necesară pentru a se bucura de acest lucru pe moment.

Fusese scrisă cu intenţia de a o asigura de sentimentele lui, fără a-i oferi informaţii. Era la fel de închistată ca şi sufletul lui Jamie, care fără să fie lipsit de sinceritate lăsa să se vadă că ascunde ceva. Era o scrisoare evazivă, mai precis. El nu spunea în multe cuvinte că are nevoie de o perioadă de pace, de linişte, de separare, în care să-şi termine simfonia; lăsa să se înţeleagă asta. Nici măcar nu spunea că va reveni acasă imediat ce va reuşi să termine; spunea doar că nu va lipsi mai mult decât era necesar.

O ruga să-l ierte că nu-şi luase rămas bun aşa cum se cuvenea; că nu avusese curajul să-i spună că pleca pentru o vreme, poate îndelungată, dar găsea că aceste lucruri erau foarte greu de explicat…

Putea lua legătura oricând cu el prin intermediul băncii unde avea contul, dacă îi trebuia ceva, dar nu oferea o explicaţie pentru dorinţa lui bruscă de solitudine şi rupere totală de familie şi prieteni.

Peta rămase să tragă două concluzii, una mai tristă decât cealaltă.

***

Munci într-o stare deplorabilă, în timpul care-i mai rămăsese acolo, în spital. Neil îi promisese c-o va anunţa imediat dacă va primi veşti de la Jamie, şi ea ştia că se va ţine de cuvânt, dar tot se trezea de câteva ori pe zi, ducând mâna spre telefon să întrebe dacă ştiau ceva de el.

De fiecare dată când se întorcea în camera ei, verifica dacă nu mai venise vreo scrisoare de la el. Şi făcea asta atât în pauza de prânz, cât şi în cea pentru cafea, dar era mereu dezamăgită.

Mergea regulat la Richmond, cum avea o zi liberă, neputând sta departe de acel apartament care acum părea atât de gol şi dezolant fără Jamie. Petrecea ore întregi în camera lui, torturându-se cu amintirile lui, care păreau

acum atât de îndepărtate.

Neil şi Rose făceau tot ce le sta în putinţă s-o facă să râdă şi chiar făceau glume seara la cină despre peregrinările lui Jamie, estimând timpul cât va mai sta departe de casă, sau stadiul în care se afla celebra lui simfonie.

Temerile Petei erau prea terifiante pentru a fi rostite cu voce tare, încât abia îndrăznea să le conştientizeze, dar găsea o oarecare alinare discutând despre Jamie cu cei doi oameni care-l cunoşteau cel mai bine.

— Te iubeşte, îi repeta Rose. Ştiu că te iubeşte... numai că nu pot înţelege ce l-a apucat.

— Este simfonia aia de vină, bodogănea Neil. Întotdeauna i-am spus c-o să-i dea de furcă.

— O, Neil, doar nu vrei să spui că este... Sigur că nu! sări Rose.

Poate că avea şi ea unele îndoieli în privinţa sănătăţii mintale a lui Jamie, mai ales în ultima vreme, dar cel puţin nu le rostea cu voce tare. Îl lăsa pe Neil să repete ca o moară stricată:

— S-a dus să poată lucra în linişte.

Aceste discuţii perpetue sfârşeau într-un fel de ritual terapeutic, se desfăşurau pe aceleaşi coordonate care nu duceau nicăieri, dar parcă pe moment constituiau o oarecare uşurare.

Neil şi Rose erau foarte răbdători.

Peta ştia că o făceau de dragul ei, că voiau s-o liniştească cumva, cu toate că erau, probabil, plictisiţi să tot audă numele lui Jamie. Le era recunoscătoare pentru bunătatea şi răbdarea lor.

Iar dacă Jamie le ceruse să aibă grijă de ea, atunci îşi îndeplineau această sarcină cu loialitate şi devotament greu de explicat.

— Ce vei face când termini munca la spital? o întrebă Rose.

— Numai Dumnezeu ştie, răspunse Peta deprimată. Problema muncii ei nu mai era foarte importantă ca altă dată. Ce mai conta cu ce se ocupa din moment ce munca nu-i putea aduce alinare, nici măcar n-o interesa atâta vreme cât starea lui Jamie era necunoscută.

Erau momente când se simţea chiar disperată şi ar fi vrut să-i scrie, să afle măcar că nu era bolnav, sau că nu avea vreun necaz care să-l ţină departe; dar se oprea la timp, gândindu-se că dacă el voise să fie singur, avusese toate motivele să plece fără să le dea adresa. Asta însemna că orice încercare a ei de a scurta această solitudine autoimpusă ar fi fost sortită eşecului. Nici măcar intervenţia ei nu era binevenită. Sau poate tocmai intervenţia ei nu era binevenită.

— Sper că nu mai pleci în străinătate, zise Rose îngrijorată.

„Peta, aş vrea să-mi promţi ceva; atunci când vei pleca de la spital, indiferent că va fi luna asta, luna viitoare, peste patru luni, sper că nu vei pleca iar cu vreun comerciant australian...”

Oare Jamie ştiuse pe atunci că se va depărta de casă, de ai lui?

— Nu, nu plec în străinătate, răspunse Peta.

Cum ar fi suportat să plece din oraş, din ţară, când nu va mai avea cum să primească veşti de la el? Singurul loc unde se putea duce era Edinburgh, unde se afla familia lor.

— De ce nu stai aici cu noi? zise Neil. Camera lui Jamie e goală, iar eu am nevoie de un ajutor la magazin.

De ce să nu mă duc acasă să discut cu tata? se întrebă ea.

— Ştii toate problemele noastre, doar nu eşti nouă pe aici, continuă Neil. Aş prefera să lucrez cu tine decât să angajez cine ştie ce necunoscut care nu poate deosebi între un cvintet al lui Beethoven şi mesa lui Mozart.

Peta ezită. De ce să nu stea la Richmond, deocamdată?

Dar dacă rămânea în apartament era înconjurată de lucruri care-i aminteau la fiecare pas de Jamie. Oare nu el fusese cel care plecase şi plecând demonstrase că ea nu mai avea importanţă vitală pentru el?

Dar dacă atunci când se întorcea nu mai era singur? Dacă-i va fi greu să-i spună…

— Jamie ar prefera să te ştie aici cu noi, insistă Neil. Ne-a făcut să-i promitem că vom avea grijă de tine şi cum altfel am putea s-o facem?

— Te iubeşte mult, zise Rose, ştiu că te iubeşte, numai că nu înţeleg ce este cu el…

Capitolul 10

Peta se duse acasă la familia ei, unde găsi o atmosferă de caldă acceptare şi aparentă lipsă de griji, ceea ce veni ca un şoc după săptămânile de hăituire de la Richmond. Aici, la Edinburgh, toţi ştiau că Jamie plecase să-şi termine simfonia.

— S-a dus să lucreze, zise Bridie. De ce nu s-ar duce? Eu îl înţeleg foarte bine. Este un artist. Iar artiştii au şi ei problemele lor. Nu cred c-ar trebui să-l subestimaţi, mai zise ea. Este muzician. Nu este uşor pentru el. Nu se poate aşeza pur şi simplu la pian, iar compoziţiile sale să se scrie singure. Trebuie să creeze, să-şi folosească mintea, sufletul, emoţiile pentru asta. Trebuie să ajungă în locuri foarte profunde, despre care oamenii ca noi nici măcar nu ştiu că există. Şi dacă am şti, ne-ar fi teamă să le explorăm, să nu ne trezim cu cine ştie ce. Dacă avem în vedere toate astea, nu este de mirare că bietul om vrea să fie singur, să se afle undeva, unde poate lucra fără încetare, fără să fie sunat la telefon, sâcâit să mănânce sau să se culce. Chiar şi tata care pare mereu absent ridică mereu capul din cărţi când vreunul din noi trece spre bucătărie prea des. Şi cărţile lui scriu despre muzică… imaginaţi-vă dacă ar fi vorba de muzica în sine!

Se lăsă tăcerea. Peta o privea pe Bridie cu mult respect. Era prima dată de la plecarea lui Jamie că era cineva care mai credea ca şi ea că plecase doar pentru simfonia sa. Bridie făcea lucrurile să pară atât de logice, credibile, normale.

Desigur, era mai uşor pentru ea să fie obiectivă.

Peta era prea implicată emoţional pentru a mai vedea lucrurile cu claritate şi-şi dori ca Bridie să continue să vorbească pe această temă, să aducă noi argumente.

Se uită la cartea poştală trimisă de Jamie. Era ceva obişnuit pentru el.

Le scria că pleacă o vreme pentru a-şi pune ordine în gânduri.

„Nu vă faceţi probleme dacă nu veţi primi veşti de la mine o vreme, voi fi foarte ocupat. Voi scrie din nou.

Cu toată dragostea.

Jamie”

Le transmitea toată dragostea, totul era foarte simplu fără probleme, fără motive de îngrijorare.

Ar fi fost mai simplu de acceptat, se gândi Peta, dacă ne-ar fi spus măcar unde se duce. În vreun sat de pescari, sau la Outer Hebrides, sau în vreun cort la Dartmoor… aş înţelege. Aş fi putut înţelege fără să-mi fac probleme. Ar fi sunat puţin melodramatic, dar ar fi avut sens. Dar aşa nu am în faţă, decât un perete alb…

Bridie se întoarse spre ea.

— Consideri că intimitatea este o crimă?

— Aici nu se pune problema intimităţii, răspunse Peta. Nu vrea nimeni să-l spioneze, vrem doar să ştim unde se află.

Bridie ridică din umeri.

— Sper c-o să ne spună când va fi cazul. Probabil ne şi vede năpustindu-ne cu toţii acolo, după el.

Peta răsuci inconştient marginile cărţii poştale până ajunse bucăţele. Bridie o urmărea în tăcere.

— Nu ştiu de ce faceţi atâta caz, zise ea. Pentru prima oară în viaţă, Jamie se comportă ca un artist. Şi ce dacă? Nu are voie să fie excentric din când în când? Este un bărbat sensibil, nu este atât de controlat aşa cum cred alţii. Iar dacă mă întrebaţi, continuă Bridie, este o persoană nevrotică; aşa sunt de obicei introvertiţii. Nu pot striga şi face scandal ca restul lumii.

Iar comportamentul lui din ultimul timp este chiar tipic pentru un artist. Nu-i trebuie prea mult ca să dispere imediat, să creadă că nu va mai putea scrie vreo notă muzicală toată viaţa, şi în loc să discute problema asta cu

tine sau cu Neil, să admită că se întâmplă ceva, el intră în panică şi dispare, luând cu el problemele într-un nor de secrete… este felul lui de a face faţă unei situaţii care ameninţă să-l depăşească. Indiferent de problemele pe care le are, le va depăşi dacă-i lăsaţi timpul necesar.

Peta îşi muşcă buzele; nu era sigură dacă asculta părerea unui om cu capul pe umeri, sau palavre care se voiau cu tentă pseudo-psihologică.

— În orice caz, continuă Bridie, chiar tu ai spus că are nevoie de linişte ca să creeze. Chiar la Crăciun te-am auzit spunând asta.

— N-am spus chiar aşa, o întrerupse Peta, care reveni brusc la viaţă. Nu dorea să aibă ea ultimul cuvânt, dar cu cât demonta supoziţiile lui Bridie, cu atât se simţea mai fericită. Uiţi contextul, se pare, Bridie. Am afirmat că ar trebui să plece, să-şi termine simfonia în linişte, înainte de a se epuiza nervos.

— Şi? zise Bridie. Ce ar fi trebuit să înţelegem din asta?

— Dacă… dacă… Peta nu-şi găsea cuvintele pentru a reda toată îngrijorarea ei. Dacă i s-a întâmplat ceva, dacă este bolnav?

— Prostii! sări Bridie. Lui Jamie nu i se poate întâmpla nimic! Din tonul ei categoric se putea înţelege că, în timp ce restul populaţiei era pândită de tot felul de accidente, catastrofe, boli, nimic din toate astea nu i se putea întâmpla lui Jamie. E puternic ca un cal, conchise Bridie. Ştii că n-a fost bolnav niciodată. Sigur, cu excepţia acelor migrene, care sunt de natură psihosomatică.

Peta îndreptă una din florile de pe masă.

— Nu la felul acesta de boală mă refeream, ci… Bridie o întrerupse din nou, cu oarecare dispreţ.

— Nu mai spune! Lasă-mă să ghicesc… să văd dacă pot înţelege lucrurile ca tine… uite, ceaţa începe să se împrăştie de pe mintea mea… îl văd undeva, la ţară, umblând cu picioarele goale, cu vioara în mână, cu o barbă

lungă albă, ochii sunt ai unui sălbatic; priveşte undeva numai el ştie unde anume şi pretinde că este reîncarnarea lui Fritz Kreisler. Nu, nu-ţi face probleme, continuă ea, este salvat în cele din urmă de nişte călugări budişti la picioarele Himalaiei şi transformat în următorul Dalai Lama, o ce poveste! exclamă ea.

— Da, sună cam prostesc astfel spus, admise Peta.

— Prostesc? Nu crezi că eşti cam masochistă, Peta? Bridie scutură din cap cu înţelegere frăţească, de parcă ar fi schimbat situaţiile lor şi ea ar fi fost cea care ar fi călătorit mult şi ar fi cunoscut viaţa, iar Peta ar fi urmat şcoala şi ar fi vorbit din cărţi. Dă-i o şansă, Peta, să-ţi arate ce poate.

***

Liniştea recent aflată a Petei n-a fost destinată să dureze. La câteva zile după ce se întoarse la Richmond, într-o stare de spirit mai bună, găsi scrisoarea. Sau mai precis, un fragment de scrisoare. Dar fu de ajuns să-i tulbure gândurile, mai ales puţinele gânduri bune şi speranţe.

Fusese împăturită cu grijă în trei, pentru a fi folosită ca semn de carte. Se afla printre paginile Preludiului lui Debussy pe care se apucase să-l cânte pentru că şi Jamie îl cânta adesea. Era ultima pagină a unei scrisori cu un scris citeţ, în cerneală neagră. Peta nu avea obiceiul să scotocească prin lucrurile celorlalţi, dar de data asta o făcu în speranţa că ar putea găsi vreun indiciu. O citi aşa cum ar fi citit o listă de cumpărături, o chitanţă de la spălătorie, dar imediat îşi dori să n-o fi citit.

„De ce eziţi? Nu-ţi este clar că nu poţi face altceva? N-am stabilit asta acum trei nopţi? Mi-ai promis atunci că nu vei mai da înapoi, că nu mă vei dezamăgi. Ce trebuie să fac acum să te determin să-ţi respecţi promisiunea? Trebuie să vin personal, să-ţi fac scene? Discuţiile nesfârşite nu duc la

nimic bun. Scuzele tale sunt absurde şi refuz să le accept. Continuu aranjamentele.

A ta, ca întotdeauna.

Marion”

Astfel se încheia scrisoarea. Nu avea dată, nici adresă. Era doar o bucată de hârtie izolată într-o partitură, dar avu darul s-o dezechilibreze din nou. O citise, acum nu mai putea pretinde că nu exista. Era recentă, fără îndoială. Cerneala era încă foarte pronunţată, hârtia în perfectă stare, fără miros stătut. Nu putea fi mai veche de un an. Nu putea fi adresată decât lui Jamie, pentru că se aflase între partiturile lui, şi el era cel care le cânta şi tot el era singurul care putea primi scrisori de la femei, singurul al cărui comportament fusese necontrolat…

Cine era această Marion, cu scrisul ei citeţ şi îndrăzneţ?

Disperată, Peta trecu în revistă lista lungă de femei care intraseră şi ieşiseră rapid din viaţa lui Jamie, dar dintre toate şi-o aminti doar pe Virginia, cea mai recentă. Sau Virginia devenise o fixaţie în mintea Petei?

Dar vorbele lui Neil:

„A trăit ca un călugăr trapist de când te-ai întors de la Istanbul…”

Dar înainte de asta? Poate înainte de Istanbul fuseseră zeci de femei în viaţa lui. N-am ce face, o să încerc să uit această scrisoare, îşi spuse ea. Este singura soluţie.

O rupse în mii de bucăţi pe care le aruncă la coş. Învăţase fiecare frază pe dinafară.

Stabiliseră chiar de la început că dacă Jamie nu dădea semne de viaţă şi nu apărea până la sfârşitul lui august, vor lua problema în mâinile lor şi-i vor întrerupe solitudinea chiar împotriva voinţei lui. Dar august trecuse de acum, intraseră în septembrie şi nu făcuseră nimic. Jamie avea impresia că-şi îndeplineşte obligaţiile faţă de familie, trimiţând felicitări fiecăruia de ziua sa, dar fără a spune

când se va întoarce.

— M-am săturat de situaţia asta! exclamă Neil, răsucind felicitarea primită de Rose la a douăzeci şi şaptea aniversare. Cu dragoste, Jamie... ce naiba o fi vrând să spună? De ce naiba nu dă un anunţ lunar într-un ziar de mare tiraj, să spună că este bine sănătos? De ce naiba s-o fi dus la Porthcawl?

— Pentru că este un loc foarte frumos şi liniştit, îi răspunse Rose. Am un văr mai bătrân acolo.

— Dar este deja plecat de patru luni şi aş vrea să ştiu cum îi merge, i-o reteză Neil. Nici nu cunoaşte pe cineva acolo!

— S-ar putea să cunoască multă lume acolo, îi spuse Peta.

— Aş putea să-i scriu vărului meu, se oferi Rose.

— Bine ai face! zise Neil furios, lovind cu pumnul în masă. Am aşteptat destul, am aici de derulat o afacere. Cine naiba se crede?

Peta se încruntă. Spălase farfuriile şi se întoarse la masă.

— Ei? zise Neil. Cine o face? Tu sau eu?

— Niciunul, zise Peta. Neil clipi de câteva ori.

— Nu înţeleg.

— Am spus „niciunul!”. Nu vom lua legătura cu el. Lasă-l acolo până va avea nevoie de noi.

— Am stabilit că...

— Am spus că-l vom lăsa în pace! repetă Peta. A spus foarte răspicat că nu vrea să fie deranjat, iar în ceea ce mă priveşte, ori vine singur înapoi ori nu. N-am de gând să-l implor să se întoarcă.

Neil o privi cu o sprânceană ridicată. O privi pe Rose peste masă, dar aceasta nu-i dădu nicio atenţie.

— Şi atunci, ce facem? întrebă el.

— Ce-ar trebui să facem? Ne descurcăm foarte bine fără el, nu-i aşa? Iar eu mă descurc mai bine ca el în magazin. Nu eu sunt cea care dispare în miezul zilei cu o migrenă, nu

eu încep să mă agit degeaba…

— Şi Jamie s-a descurcat destul de bine, Peta.

— Dacă-l consideri atât de conştiincios, cum se face că lasă magazinul pe seama altcuiva?

Neil, care luase o tigaie de teflon şi-i contempla interiorul, nu răspunse, iar Rose găsi de cuviinţă să adauge:

— Asta a fost cadou de la mătuşa Lily, când am vrut să ne căsătorim.

— La naiba cu mătuşa Lily! răcni Neil. Din partea mea se poate spânzura de primul copac! El trânti furios tigaia de masă, apoi se întoarse spre Peta: cât ai de gând să laşi lucrurile să continue aşa, jelindu-l pe Jamie?

— Dar nu-l jelesc, Neil, lucrez.

— Văd că te îngropi de vie, în teancurile lui de discuri; nu este viaţa pe care trebuie s-o ducă o tânără ca tine!

— Lui Jamie nu i-ai fi spus asta niciodată!

— Jamie nu mai avea scăpare! răspunse Neil. Îşi pierduse de mult cumpătul. Dar nu văd de ce trebuie să stau cu mâinile încrucişate văzând cum şi tu vei sfârşi la fel. Noapte după noapte te încui în camera lui Jamie. Nu te poţi încuia acolo să uiţi că există lumea exterioară. Trebuie să începi să cunoşti oameni!

— De ce? întrebă Peta. De ce să cunosc oameni? Până acum doar asta am făcut. M-am săturat să tot cunosc oameni. Vine şi timpul când vrei să fii singur, să studiezi, să te gândeşti… şi oricum ai mai multă satisfacţie dacă asculţi muzică decât oamenii.

— Până la un punct, o opri Neil.

— Ei bine, poate n-am ajuns la punctul acela. Când o voi face, voi schimba ceva. Mă voi înscrie la conservator, poate.

Neil oftă. Indiferent ce ar fi făcut Jamie, era răspunzător de situaţia în care se afla ea. Peta ar fi făcut bine să-i întoarcă spatele şi să se ducă în Europa să studieze, dar nu avea banii necesari. Peta se schimbase foarte mult; din fata

aceea şleampătă, se dezvoltase o tânără responsabilă. Îl iubea pe Jamie necondiţionat, loialitatea ei era indiscutabilă, dar el nu voia să vadă cum îşi irosea viaţa pentru el.

Într-o sâmbătă dimineaţă trecuse un canadian înalt şi frumos pe la magazin, întrebând de ea. I se păruse chiar foarte chipeş acel tânăr pistruiat, îmbrăcat în blugi, cu o jachetă asortată cu părul blond, cu umerii largi încât chiar Neil, care nu era un tip scund, trebui să ridice capul spre el.

Rose care de obicei nu reacţiona la farmecele masculine, îl privea transfigurată şi încercă după amiază chiar să-l imortalizeze pe pânză. Toate femeile din magazin întorseseră capul după el. Neil, cu toate că era invidios, fu nevoit să recunoască faptul că era un bărbat atrăgător.

Numai Peta nu părea impresionată de apariţia lui.

Canadianul o salutase zâmbindu-i, iar ea îi răspunsese cu acelaşi ton cu care răspundea tuturor clienţilor.

Era evident pentru Neil că acel canadian şi Peta avuseseră un soi de relaţie; era şi mai evident că acesta o căuta pentru a relua legătura.

Pentru Neil era de neînţeles cum putea Peta să-l respingă pe acel canadian înalt, frumos, zâmbitor, cu o privire deschisă, preferându-l pe Jamie care era un introvertit, obositor cu crizele lui şi alte complicaţii. Şi aşa era; Peta îi zâmbise distant şi nu vorbiseră nimic special, ba chiar nu se obosise să inventeze vreo scuză pentru comportamentul ei. Îi spusese foarte clar, fără putinţă de echivoc, că nu avea dispoziţia necesară să iasă cu el. Fusese politicoasă, dar atât. Îl făcuse să înţeleagă că-şi pierdea timpul şi energia şi că nici acum nici în viitor nu-şi va schimba convingerile. Se despărţiseră, fără a-şi promite că se vor mai întâlni vreodată.

Asta era foarte bine, se gândi Neil, pentru cel care crede în poveşti cu zâne. Ar fi fost bine dacă Jamie s-ar fi întors călare pe un pursânge, îmbrăcat în armură de calaver, cu

simfonia sub braţ, cu inima plină de iubire pentru ea. Numai aşa s-ar fi explicat atitudinea Petei, care-şi petrecea timpul într-un turn de fildeş.

Dar dacă Jamie nu reuşise să finalizeze simfonia? Dacă găsise un alt obiect pentru adoraţia sa? Ce s-ar fi întâmplat cu devotamentul ei?

— Uite ce este, zise Neil, forţând-o să-l privească în ochi. Să nu mă înţelegi greşit. Şi eu îl iubesc pe zăpăcitul ăsta la fel ca tine. Mă îngrijorează tăcerea lui şi aş vrea să iau legătura cu el să văd ce naiba face. Dar nu-l voi lăsa să-ţi distrugă viaţa.

Se priviră o clipă.

— Eşti de acord să-i scriu? o întrebă el. Peta lăsă ochii în jos.

— Cum aş putea să te opresc? Ai tot dreptul s-o faci!

— Dar ştii prea bine că n-aş face-o dacă n-ai vrea şi tu.

Peta se îndreptă spre uşă.

— Trebuie să faci ceea ce crezi că este mai bine, poate că tu vezi lucrurile mai bine ca mine. Eu nu prea mai gândesc limpede.

Capitolul 11

Era destul de târziu când se auzi soneria. Era o seară friguroasă de iarnă, iar Neil şi Rose plecaseră să facă o vizită de curtoazie unei rude, în Lyme Regis. Peta, pe jumătate adormită, stătea la gura şemineului cu radioul lângă ea, ascultând muzică de jazz. Se ridică speriată, crezând că sunase ceasul de călătorie al lui Jamie şi că era luni dimineaţa. Dar apoi realiză imediat că nici nu apucase să se culce; era, aşadar, duminică seara.

Soneria se auzi din nou. Avea un sunet destul de strident pentru a fi auzită şi de Neil, care nu auzea cu o ureche. Se ridică şi se duse la fereastră şi văzu un taxi care tocmai dădea colţul. Lăsă draperia la loc, apoi, cu picioarele goale, se îndreptă spre scară.

***

Jamie îşi scoase cheia, descuie, apoi intră. Apartamentul era cufundat într-o tăcere absolută. Dar apoi auzi paşi care coborau pe scară, ca şi scârţâitul acesteia.

Trecu pe lângă magazin şi simţi mirosul bine cunoscut al hârtiei în care erau ambalate discurile; se împiedică apoi de frânghia pe care Rose în rarele ei porniri spre curăţenie se apuca să întindă lucrurile spălate. Dădu peste o treaptă de la scara din spatele casei care era tot ruptă; de fapt, nici el, nici Neil nu erau gospodari. Nu era de mirare că n-o criticau pe Rose! Reparau câte ceva prin gospodărie, doar dacă le era indispensabil. Ajunse apoi la treptele din faţa casei, puse piciorul pe prima treaptă şi în acest timp deveni conştient de un zgomot nou, de parcă cineva ar fi respirat repede, sau ar fi expirat aer după ce l-ar fi ţinut în piept.

— Peta? întrebă el. Tu eşti?

Peta rămase în capul scărilor. Panica ce se instalase când auzise soneria dispăruse imediat ce văzuse cine era. Primul

impuls fusese să se arunce în braţele lui, dar se controlase. Iată-l în carne şi oase în faţa ei, după şase luni, care păruseră ani.

Cuvintele de bun venit îi dispărură din minte, înainte să fi avut şansa să le rostească.

Stăteau faţă în faţă, doar cu câteva trepte între ei, Peta simţindu-l cum îşi croieşte şovăielnic drum spre ea. Peta duse o mână la gură, de parcă ar fi încercat să-şi înăbuşe propria respiraţie. Cu o mână pe balustrada scării, Jamie urcă şovăind treptele spre ea. Chiar şi acum când tot nu putea să creadă că era adevărat, că era chiar el cel care înainta spre ea, mintea îi readucea amintiri din trecut, imagini care fuseseră cândva umbre şi care acum ieşeau la lumină, cuvinte care păliseră de mult, iar acum ieşeau la suprafaţă precum săgeţile otrăvite.

Îşi aminti vorbele lui Bridie: prostii! Lui Jamie nu i se poate întâmpla nimic!

Da, lui nu i se putea întâmpla nimic. Imediat ce-i va zâmbi, vraja se va rupe, şarada va înceta. Îşi va scoate ochelarii din buzunar şi-i va pune pe nas, îi va împinge cu arătătorul aşa cum făcea întotdeauna.

Jamie nu pleca nicăieri fără ochelari. Nici măcar dintr-un colţ în altul al încăperii. Fără ei, era pierdut.

Ajunse în capul scărilor şi se opri. Se aflau la foarte mică distanţă, dar continuau să tacă. Era prea târziu ca ea să se mai retragă în dormitor, pretinzând că doarme.

Ştia foarte bine ce simţea Jamie, şi-şi dori să-l poată cumva scuti de lovitura care se dădea mândriei lui, dar nu putea să se strecoare înapoi în întuneric când el îi repeta numele.

Peta luă mâna de la gură.

— Jamie, rosti ea.

Ochii lui verzi se umplură de lacrimi la auzul vocii ei. Vru să facă un pas spre ea, apoi ezită. Nu era sigur că va fi bine primit. De fapt, nu ştia dacă are dreptul să fie bine primit.

— Jamie, sunt aici, murmură ea. Este totul bine, dragul meu. Sunt aici cu tine... îl prinse de mână şi-l conduse, iar el capitulă şi-şi îngropă capul în umărul ei. Peta îl strânse, vrând să-l simtă mai aproape. De când păstra el acest secret? Care fusese intervalul dintre premoniţie şi căderea irevocabilă a cortinei? Cum putuse trăi cunoscând acest lucru fără a se putea descărca de el? Dumnezeule, se gândi ea strângându-l la piept, prin ce trecuse omul acesta în cele şase luni!

— Jamie, bietul meu Jamie! şopti ea. Cum ai putut lăsa să ţi se întâmple asta? Cum au fost atât de cruzi cu tine? îi trecu o mână prin părul lung, netezindu-l. Dacă ai fi venit mai devreme... o, iubitule, dragul meu, nu mai plânge...

Nu-şi imaginase că Jamie ar putea plânge în braţele ei. Nu-l crezuse atât de vulnerabil, atât de însetat de mângâiere, de siguranţă. Până acum, nici nu realizase ce puternice erau sentimentele pe care le nutrea pentru el. Toate închipuirile geloziei ei nejustificate, toate presupunerile pieiră şi făcu totul pentru a-l alina.

Nu era momentul să-i pună întrebări, să afle unde sau cu cine fusese. Era de ajuns să ştie că suferise şi că mai suferea încă. Era de ajuns că îi încredinţase tragedia lui.

Îi şterse lacrimile care atârnau atât de greu de genele lui lungi.

— Nu plânge, dragul meu. Eşti în siguranţă acum, nimeni nu-ţi mai face niciun rău. Văd că tremuri, să intrăm să te încălzeşti.

El ezită o secundă, apoi îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. Ea îi sesiză ezitarea.

— Nu este nimeni acasă; Neil şi Rose sunt plecaţi. Îl sprijini de mână, iar el o urmă supus prin holul acela lung şi întunecat, apoi ajunseră în primitoarea cameră de zi.

Peta îl văzuse aşa cum era, speriat, nesigur de sine, singur în faţa dezastrului.

— Iartă-mă, zise el, când Peta îi scoase haina şi-l aşeză

pe sofa. N-am vrut să ajung aşa.

Desigur nu asta plănuise pe lungul drum de la Porthcawl la Paddington. Încercase să se oţelească, să accepte mila Petei, dar nu-şi imaginase că ea va fi stâlpul de care se va sprijini şi va plânge.

— Mă duc să-ţi aduc ceva de băut, zise ea, trebuie să mai fie nişte whisky.

O simţi mişcându-se, dar de teamă, o prinse de braţ cu ambele mâini.

— Nu pleca, Peta, te rog, nu pleca!

— Vin imediat, iubitule.

— Nu, te rog, stai aici cu mine…

Privindu-l, observă că din nou lacrimile începuseră să-i brăzdeze obrazul. Se pare că bariera ridicată de Jamie în faţa emoţiilor sale căzuse şi acum le dădea frâu liber. Mai plânsese şi înainte dar fără martori, doar în intimitatea camerei sale.

Dar zidul său de apărare căzuse în clipa în care ea îl prinsese în braţe. Se stăpânise foarte bine pe acel drum de patru ore dar acum, în faţa singurei persoane pe care o preţuia, zăgazurile se rupseseră.

Scoase o batistă din buzunarul pantalonilor şi-i şterse lacrimile cu ea.

— Jamie, bietul meu Jamie, murmură ea. Îi îndepărtă părul de pe faţă şi-i spuse cu reproş; de ce n-ai venit la mine? Aş fi avut grijă de tine. Aş fi stat cu tine clipă de clipă, dacă asta ţi-ai fi dorit. Te-aş fi ajutat, te-aş fi înconjurat cu dragoste şi ţi-aş fi arătat că viaţa merită trăită. Aş fi făcut orice pentru tine. Dar tu n-ai cerut ajutor de la mine. N-ai vrut să ştiu că eşti într-un mare necaz.

Jamie îi luă palmele în mâinile sale şi le apropie de obraji.

— Iubita mea, am încercat, zise el disperat. Am încercat de atât de multe ori, că nici nu le mai ştiu numărul şi de fiecare dată când am fost aproape, n-am avut cuvinte. Mi se îngrămădeau aici în gât şi refuzau să iasă. N-am ştiut cât

de laş sunt... mi-a fost atât de ruşine... n-am putut suporta că tocmai tu să urmăreşti totul cum s-a întâmplat. Ştiu, continuă el, că ai fi renunţat la tot de dragul meu. Ştiu că ai fi venit la mine din cel mai îndepărtat colţ al pământului, aşa cum şi eu aş fi făcut. Nu m-am îndoit nicio clipă de tine. Dar cum aş fi putut să-ţi cer un astfel de sacrificiu?

Peta scutură din cap, gânditoare.

— Jamie, Jamie, zise ea. Îmi subestimezi sentimentele pe care le nutresc pentru tine. Dacă aş fi avut grijă de tine, asta n-ar fi fost un sacrificiu. Ar fi fost împlinirea vieţii mele. Nu realizezi ce mult însemni pentru mine? Te iubesc atât de mult! Pentru mine, eşti acelaşi dintotdeauna. Te voi iubi viaţa întreagă. Tu eşti cel care atunci când eram o copilă speriată, mă strângea la piept. Singurul om de pe lume la care am apelat când mi-a fost teamă. Singurul care ştiam că nu mă va lăsa de izbelişte. Vino să te încălzesc să nu mai tremuri. Jamie, am atâta nevoie de tine!

El se încruntă.

— Nevoie de mine? repetă el uluit.

Cum putuse ea să afirme că avea nevoie de el, în starea în care se afla? Când nu avea nimic de oferit? Nimic, în afară de dragostea sa, desigur. Iar acum, dragostea lui era atât de lipsită de valoare, încât devenea aproape o insultă. Ce putea să aştepte de la un bărbat care nu era capabil să-şi poarte de grijă? De la un bărbat care trebuia să-şi facă mai întâi curaj pentru a se depărta de casă cu cincizeci de metri?

Jamie reuşise înainte de a se întoarce acasă, să facă faţă cumva problemelor zilnice; dar speranţele lui se năruiseră când fusese pus la încercare.

— Peta, n-ai ce face cu mine, zise el cu greutate. Poate odinioară lucrurile au stat altfel, dar acum... nu mai pot fi nimănui de folos. Nici măcar mie însumi. Nu te pot reduce la postura unui câine de companie. Nu-ţi pot cere să-ţi petreci toată viaţa ca însoţitoare a mea. Numai Dumnezeu

ştie că n-am vrut asta pentru tine.

Peta tăcu o clipă, privindu-l. Era acelaşi Jamie, se gândi ea. Un singur moment de slăbiciune era de ajuns pentru a se baricada din nou împotriva întregii lumi.

Jamie avea probleme acum, care erau prea mari pentru a le rezolva singur. Trebuia să aibă o asistentă, chiar dacă nu voia.

— Spune-mi unde te-ai duce, zise ea, dacă n-ai rămâne aici cu mine. Spune-mi cine te-ar îngriji.

Jamie îşi muşcă buzele.

— Bănuiesc c-aş găsi pe cineva, murmură el.

— Pe cine? întrebă Peta. Întrebarea ei sună brutal şi era conştientă de asta. Dar era o întrebare care trebuia pusă, la care trebuia să primească răspuns. Nu puteau înnoda firele relaţiilor lor de acolo unde le lăsaseră cu şase luni în urmă pretinzând că nu s-a întâmplat nimic.

— Cine este, Jamie? Este cineva special pentru tine? El ezită o clipă.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că este o doamnă cu părul alb?

Peta îl privi cu îndoială, dar nu ştia dacă glumea sau spunea adevărul.

— Te-am crezut întotdeauna, n-am avut motive să mă îndoiesc de tine.

— Şi acum ai?

Peta lăsă privirea în jos.

— O doamnă cu părul alb nu prea se potriveşte cu gusturile tale.

— Poate mi le-am schimbat! glumi el. Iubito, te asigur zise el, că îţi poate fi mamă.

— Asta înseamnă că are cel puţin patruzeci şi şase, murmură ea.

— Ei bine, să spunem bunică, dacă asta te face fericită. A fost tutorele meu în colegiul de muzică. A fost foarte bună cu mine acum. Nu vreau să fii supărată pe ea. A făcut doar

ce a crezut că este mai bine. Uite, Peta, mi-a dat chiar un bilet pentru tine. A vrut să mi-l prindă de gât, aşa cum se prind etichetele la bagaje. Nu ştiu ce scrie, a refuzat să-mi spună, sper că nu mă incriminează cu nimic.

Era o pagină plină. Era un scris pe care-l mai văzuse undeva, o singură dată, dar suficient pentru a o face să roşească amintindu-şi concluzia pe care o trăsese atunci.

„Draga mea Peta, scria. Romeo s-a întors la Julieta sa împreună cu scuzele cerute de o doamnă în vârstă şi speranţa că nu este prea târziu. N-aş fi insistat să vină la mine dacă aş fi ştiut că este cineva care poate avea de la el pretenţii mai mari decât mine. Acum când am înţeles asta ţi-l trimit înapoi şi mă rog la Dumnezeu să mai aibă un loc în inima ta. Fii bună cu el, draga mea. Ai răbdare, are mare nevoie de tine. Te iubeşte mult. Vrea multe pentru tine, dar nu îndrăzneşte să-ţi spună.

Ai mare grijă de el în numele meu, Marion

PS. Poate n-a apucat să-ţi spună că simfonia să se va cânta la Promenade Concert anul viitor. Ne vom întâlni acolo, dacă între timp nu mă invitaţi la nuntă.”

Peta rămase tăcută după ce citi biletul.

Se întoarse spre Jamie care o privea; părea atât de tânăr şi lipsit de apărare fără ochelari. Nu mai era bărbatul seducător de altă dată, nu mai avea acel zâmbet, nu mai ridica din sprânceană. Eleganţa dispăruse.

Peta îi prinse faţa între mâini. Ochii aceia verzi pe care-i iubise întotdeauna parcă nu mai păreau atât de albaştri. Lumina pierise din ei, la fel şi strălucirea. Adevărul se aflase acolo chiar de la început, dacă ea ar fi avut curajul să-l descifreze.

Ea ştiu acum ce încercase să-i spună de Crăciun; ce încercase să-i spună seara la spital. Ştia acum de ce-şi vânduse maşina, de ce lucrase zi şi noapte la simfonie...

Ştia acum multe lucruri pe care nu le ştiuse înainte, tot aşa cum ştia că nimic nu va mai fi ca înainte. Putea să-i redea bucuria de a trăi, putea să-l înveţe să râdă din nou, dar nu mai putea să-i redea independenţa.

Viitorul amândurora era sumbru. Putea privi înainte, să vadă ce-i aştepta; nu erau decât nebuloase, frustrări, disperare, îndoială; oricum, viaţa lor nu va fi uşoară.

„Fii bună cu el, draga mea. Are atâta nevoie de tine…”

— Ai nevoie de mine, Jamie? Chiar ai? Spune-mi! Te rog, vreau să ştiu, vreau să te aud spunându-mi!

— Vrei să mă auzi spunându-ţi?

El încercă să-i zâmbească dar fu doar o grimasă. Peta îl prinse în braţe.

— Vreau să te aud spunându-mi… Jamie trase aer în piept.

— Bine, o să-ţi spun. Nu mai am falsă mândrie. Nu mă deranjează să-ţi spun câtă nevoie am de tine.

Jamie o prinse în braţe.

— Fără tine, sunt un nimeni. Fără tine, viaţa nu merită trăită. Dacă mă vei abandona acum, voi fi pierdut. Dacă n-ai fi cu mine să mă ţii de mână, n-aş avea curajul să continuu lupta…

Jamie se aplecă şi o sărută. Peta, te iubesc. Asta mi-a mai rămas, dar te iubesc. Cred că te iubesc dintotdeauna numai că n-am avut prezenţa de spirit să recunosc. Acum sunt convins. O, Peta, dacă aş putea să văd din nou, măcar un minut! Dacă aş vedea din nou! N-aş vrea decât să-ţi revăd chipul drag, să mă conving că mă vrei cu adevărat…

Peta îi luă mâinile în palmele sale.

— Ce vreau? Nu poţi şti ce vreau? Trebuie să-ţi repet? îi zâmbi. O voi face, dacă asta vrei. O voi face, dacă-ţi voi uşura lucrurile. Nu mă deranjează să te cer de soţ. Nu mă deranjează să-ţi cer să faci dragoste cu mine. Am fost foarte timidă la început, dar nu mai sunt. Ce mai avem acum? Avem lumea toată, tot timpul este al nostru. Timpul

este atât de preţios şi noi am irosit mult din el. Nu mai putem lăsa anii să ne scape printre degete. Secolele nu vor să stea liniştite, până ne hotărâm noi. Iubeşte-mă, Jamie, fă-o cu tot sufletul.

Sfârşit